AVONTUREN VAN TOM POES

DOOR

MARTEN TOONDER

MV 8 197-224 De rare uitvinding

AVONTUREN VAN
TOM POES

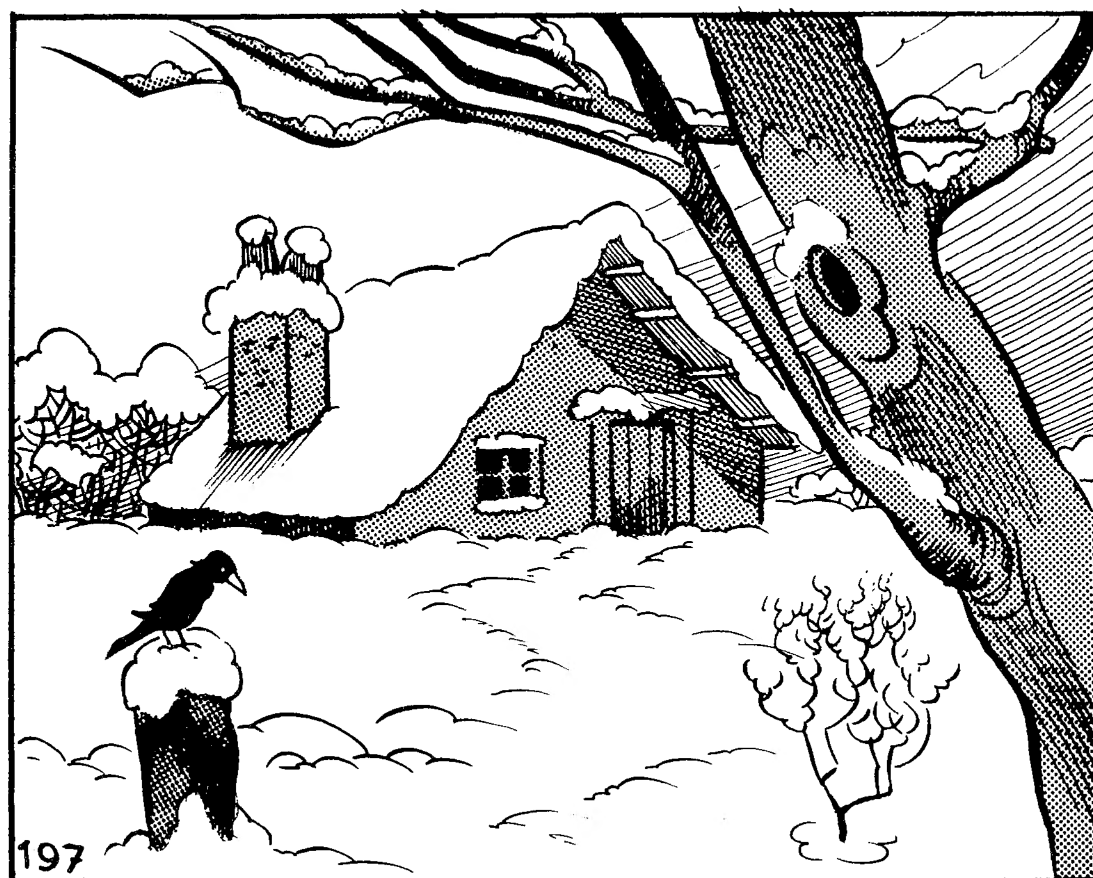
DOOR

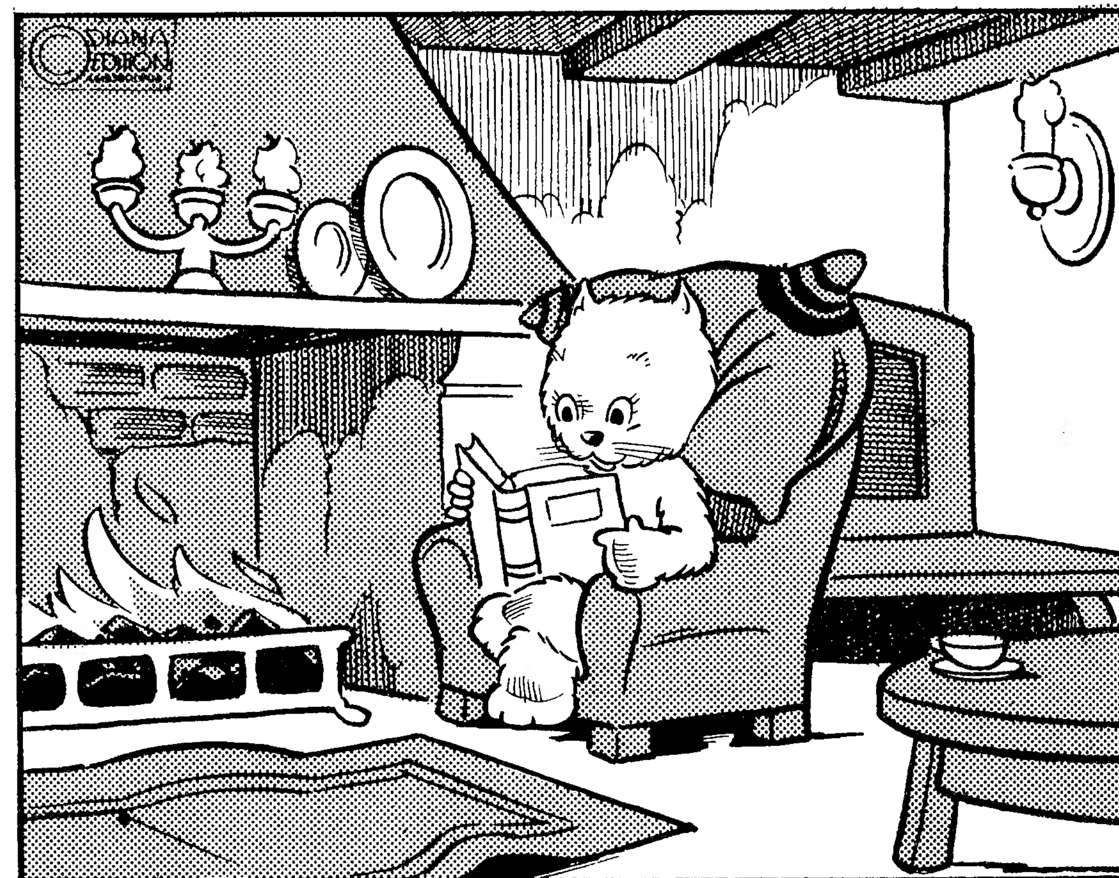
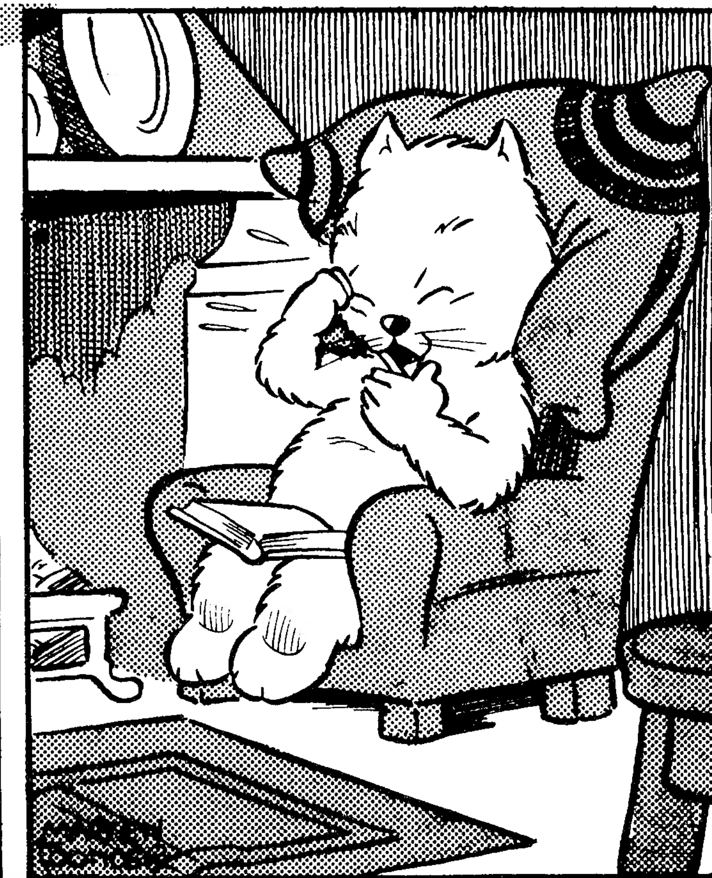
MARTEN TOONDER

MV **8**	197-224	**De rare uitvinding**

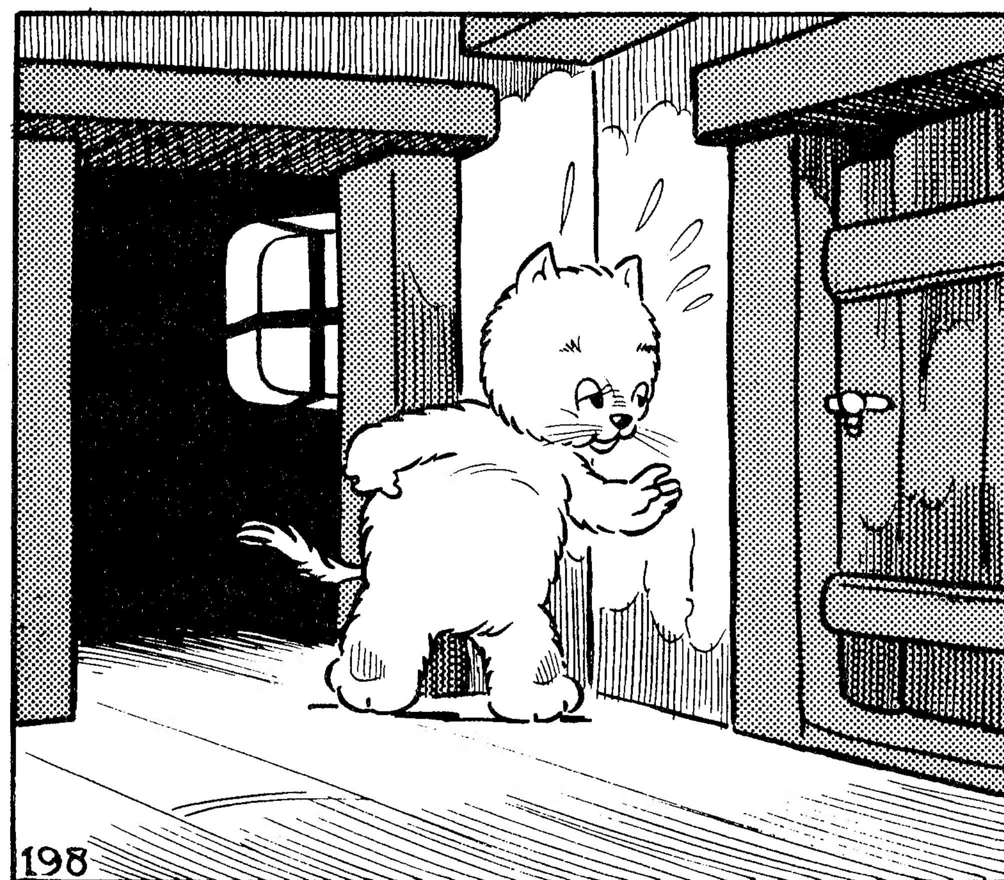
1975 De Bezige Bij Amsterdam

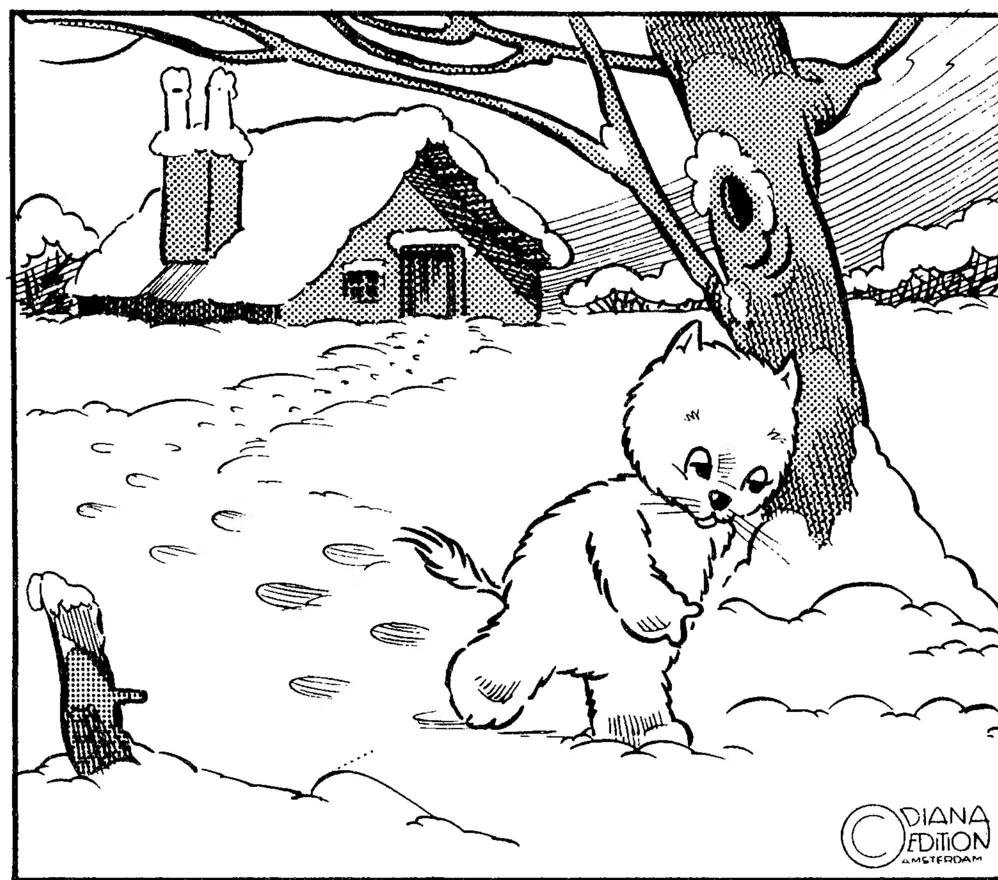
Druk Van Boekhoven-Bosch bv, Utrecht
ISBN 90 234 5180 5
Delen 8 & 14 ISBN 90 234 5186 4

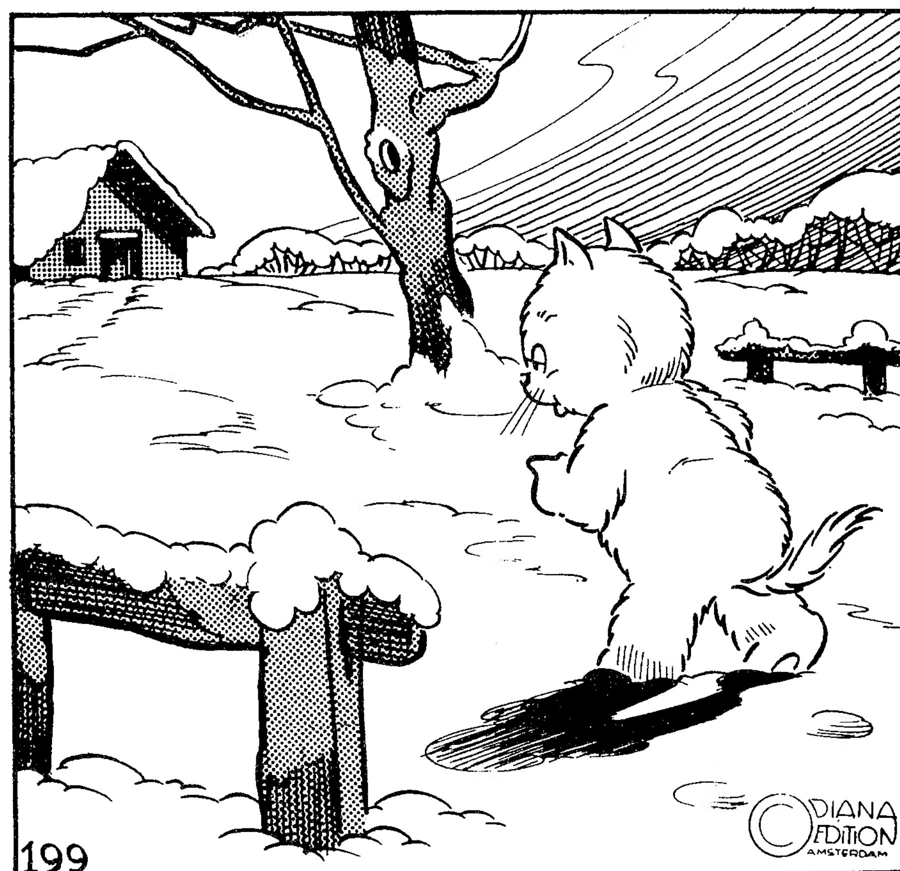
Het was winter geworden. De boomen waren kaal en de grond en het huisje van Tom Poes waren bedekt met een dikke sneeuwlaag. Koud was het ook, brrr, wat koud was het! Er was niemand op pad met dat weer, iedereen bleef binnen, wanneer hij niet iets te doen had, dat alleen maar buiten gedaan kon worden. Alleen een enkele zwarte kraai vloog nog zoo'n beetje rond, zeker omdat zij dacht, dat haar zwarte veeren zoo mooi afstaken tegen al dat wit. Maar er was niemand, die haar kon bewonderen. Nee, het was erg eenzaam in de buurt waar Tom Poes woonde. Tom Poes zat binnen bij een knappend houtvuurtje en las een spannend boek. 'De avonturen van Floris Fla Mingo' heette het. Dat was het boek waar Tom Poes altijd in las, wanneer hij niet iets anders te doen had en hij las het nu al voor den zevenden keer. Maar zoo mooi als nu, had hij het nog nooit gevonden. Dat kwam natuurlijk, omdat het buiten zoo koud en binnen zoo warm en gezellig was. Maar toen hij een paar uurtjes had gelezen, kreeg hij ineens een vreeselijk slaperig gevoel, zijn oogen gingen langzaam dicht en hij begon heel erg te geeuwen. Dat is vreemd, dacht Tom Poes. Hoe kan ik nu slaap krijgen? Daar heb ik nooit last van en zeker niet als ik in dit boek zit te lezen. Zou ik soms ziek zijn? Het is erg vreemd, daar moet ik iets aan doen!

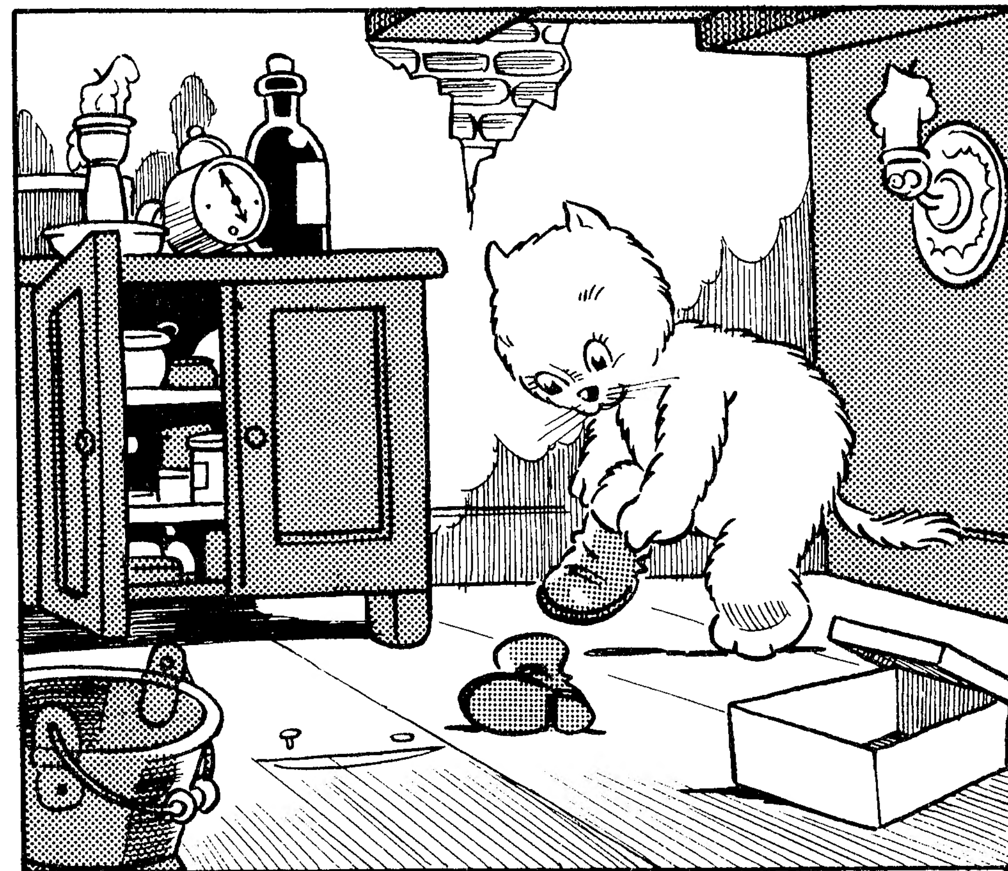
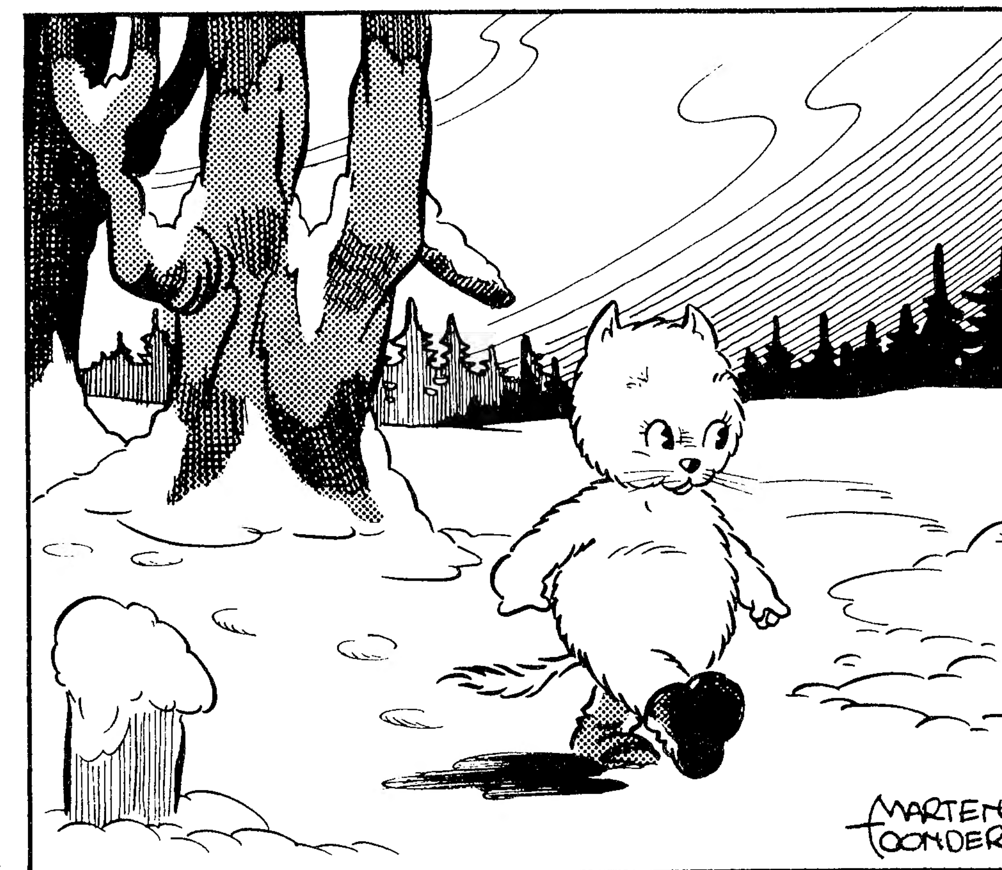

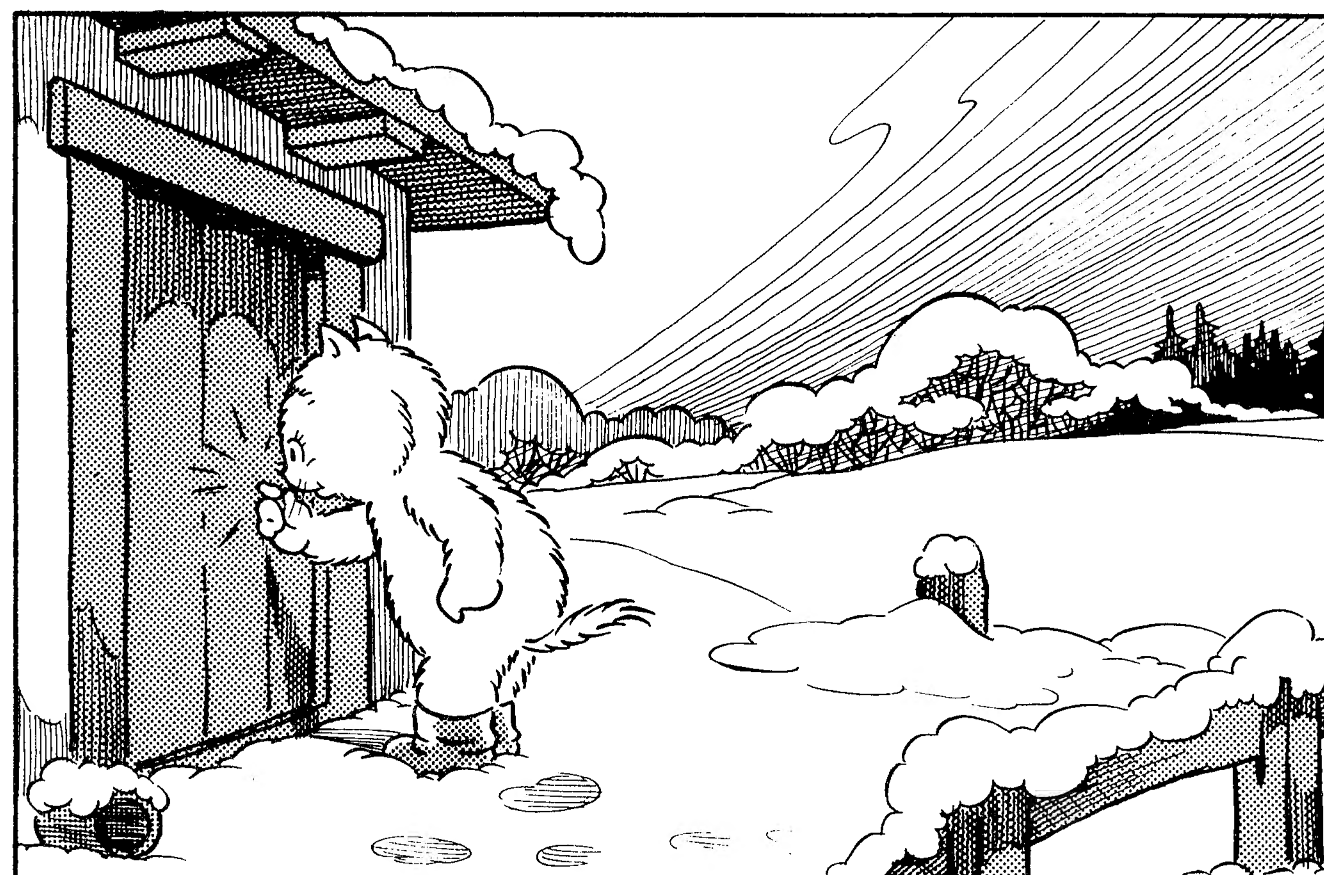
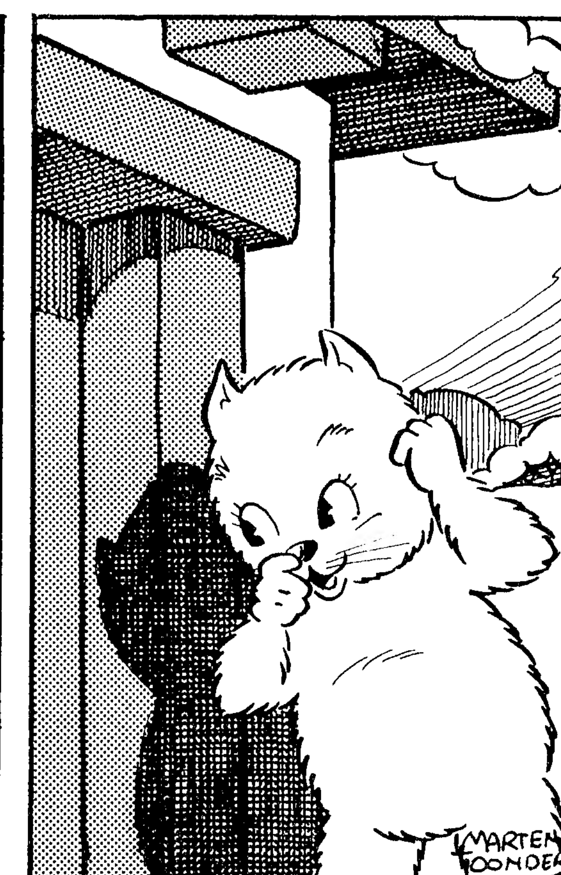
Het slaperige gevoel werd steeds sterker en ten slotte kon Tom Poes zijn oogen niet meer openhouden. Weet je wat, dacht hij, ik ga een eindje buiten loopen in de sneeuw, dan zal het wel weer overgaan. Er is niets zoo goed tegen slaperigheid als een wandeling in de koude buitenlucht. Zoo gedacht, zoo gedaan. Tom Poes sloot de deur achter zich en liep het pad af, dat naar het bosch voerde. De sneeuw knerpte onder zijn voeten en de koude wind maakte zijn ooren gloeiend, maar de slaap werd nog niet minder. Hij begon ook al gauw koude voeten te krijgen. Erg prettig voel ik me niet, dacht Tom Poes. Wat zou er toch met me aan de hand zijn? Ik heb nog nooit zoo'n vreemd gevoel gehad. Stel je voor, dat dat zoo blijft, wat heb ik er dan aan, dat ik een sterke, slimme Poes ben? Brr, wat heb ik een koude voeten, bah! Hij ging aan den kant van den weg op een steen zitten en steunde zijn hoofd in zijn handen. Ik wou, dat ik in bed lag met een lekkere warme kruik, mompelde hij. Ik denk, dat ik maar weer naar huis ga. Ik word vast ziek, dat is het natuurlijk. Maar ik ben nog nooit ziek geweest... Het is een raar geval!

Tom Poes liep door de harde droge sneeuw naar zijn huisje terug en hij kon haast niet meer uit zijn oogen kijken van den slaap.
Dat is te gek, dacht Tom Poes. Ziek worden is allemaal goed en wel, maar slaap krijgen is nog iets anders. Ik laat het er niet bij. Ik wil niet midden op den dag in bed liggen en slapen. Ik ga mijn rubberlaarzen aantrekken en verder loopen. Ik wil wel eens zien of ik dien gekken slaap niet de baas kan worden! Zoo deed hij dus. Toen hij thuiskwam, liep hij meteen door naar zijn voorraadkamertje en haalde uit de kast zijn rubberlaarzen met de dikke gummizolen, die hij wel eens droeg wanneer hij ging visschen.
Ziezoo, dacht hij. Nu zal ik geen last meer van koude voeten krijgen. En nu ga ik er weer uit. Ik ga net zoo lang wandelen, totdat ik geen last meer heb van dien slaap!
En ja, het was vreemd, maar toen Tom Poes vijf minuten geloopen had, was de heele slaperigheid verdwenen. Hij voelde zich weer even flink en sterk als hij zich altijd gevoeld had.
Ik kan wel eens bij Wolle Waf aangaan, mompelde hij. Dien heb ik in geen tijden gezien en ik heb hem nog heel wat te vertellen. Dat zou wel gezellig zijn en dan heb ik meteen een doel om naar toe te loopen. Het is ten slotte vervelend om zoo maar eens een eindje te wandelen, dat kan ik nog altijd doen, wanneer ik oud geworden ben. Het is overigens vreemd, dat die slaap ineens over is. Zou het van die laarzen komen? Maar ik heb nog nooit gehoord, dat rubberlaarzen goed zijn tegen slaap... Ik begrijp er niets van.

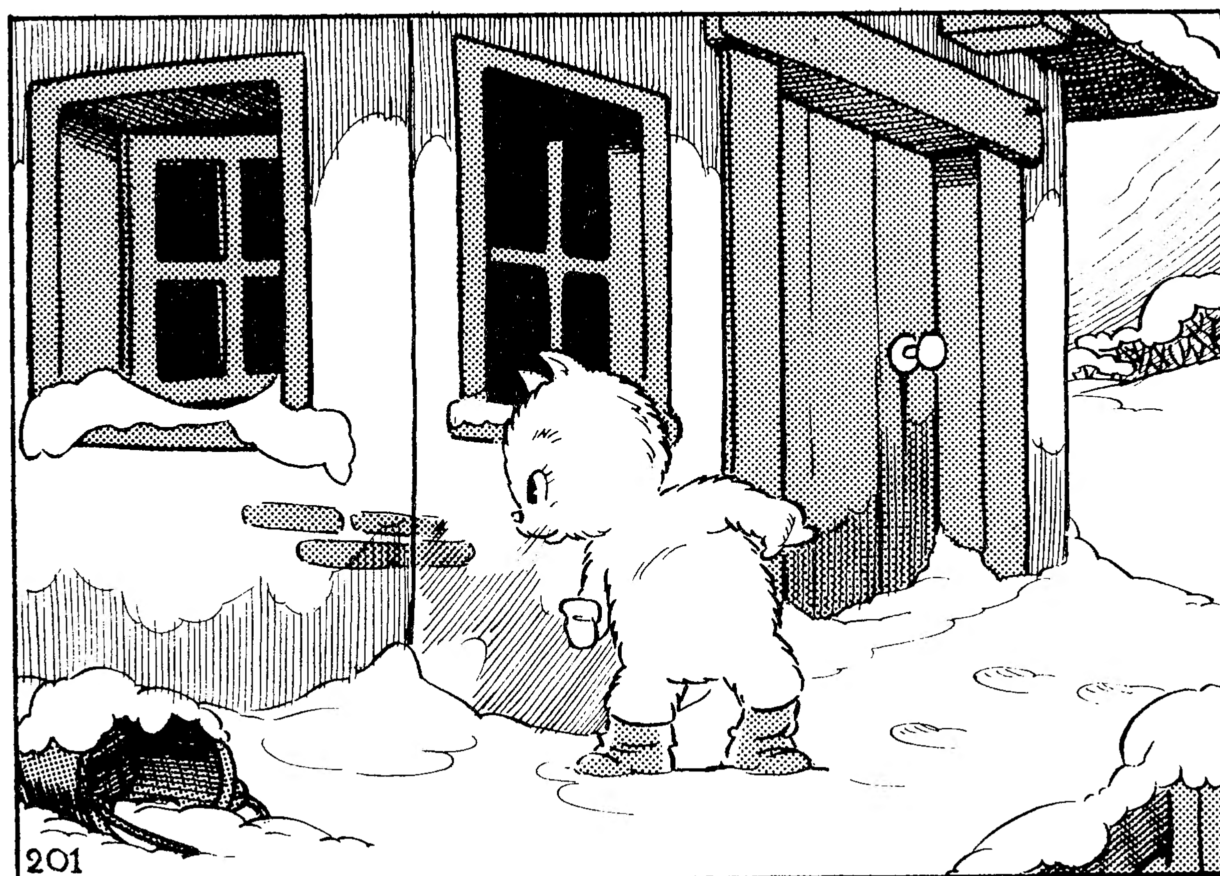

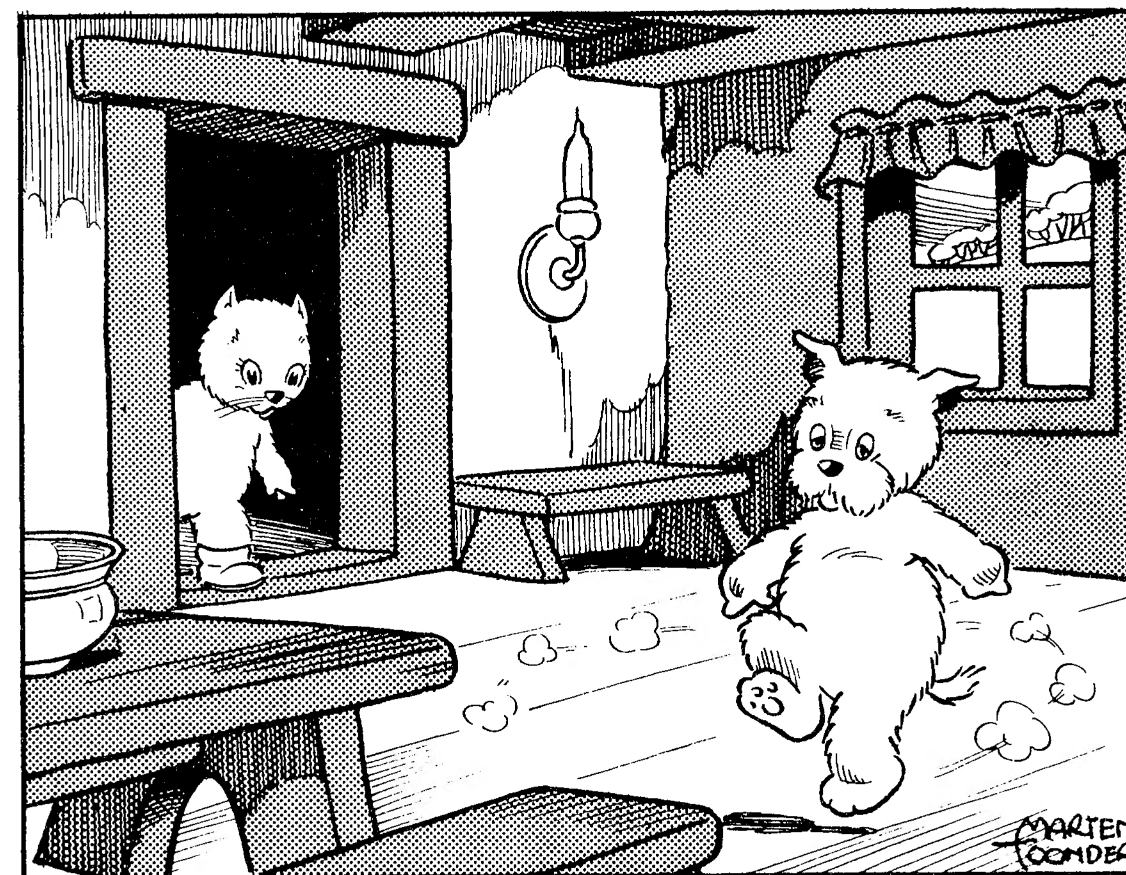
Toen Tom Poes een uurtje geloopen had zag hij het huisje van Wolle Waf voor zich liggen. Er komt rook uit den schoorsteen, dacht Tom Poes. Hij is dus thuis. Gelukkig maar, want ik heb trek in een kop koffie en ik heb ook wel zin om eens een beetje met hem te praten. Zooveel aanspraak heb ik den laatsten tijd ook niet gehad. Heer Bommel laat zich weinig meer zien, sinds hij bezig is een wintertuin met tennisbanen achter zijn kasteel aan te leggen en ik heb geen andere buren dan Wolle Waf. Het is jammer, dat hij zoo weinig voor avonturen voelt en dat hij zoo graag over zijn pronkboontjes en jonge sla praat. Eigenlijk is het een saaie Piet, die Wolle Waf. Maar hij heeft lekkere koffie.

Intusschen was Tom Poes bij het huisje aangekomen en hij klopte aan. Maar binnen bleef alles stil. Wat is dat nu? dacht Tom Poes. Zou hij toch niet thuis zijn? Maar dat is onmogelijk, er zijn geen voetsporen in de sneeuw en het heeft al twee dagen lang niet meer gesneeuwd. Ik zou het dus moeten zien, wanneer hij was weggegaan. Dat kan nog niet langer dan twee dagen geleden zijn, want zijn kachel brandt nog! Tom Poes klopte nog eens, maar nu heel wat harder. Het hielp niet, alles was en bleef stil. Toen legde Tom Poes zijn oor tegen de deur en luisterde scherp. Hij hield zelfs zijn adem in, zóó luisterde hij. En ja, toen hoorde hij iets, een vreemd geluid, alsof er zachtjes op den grond gebonsd werd.

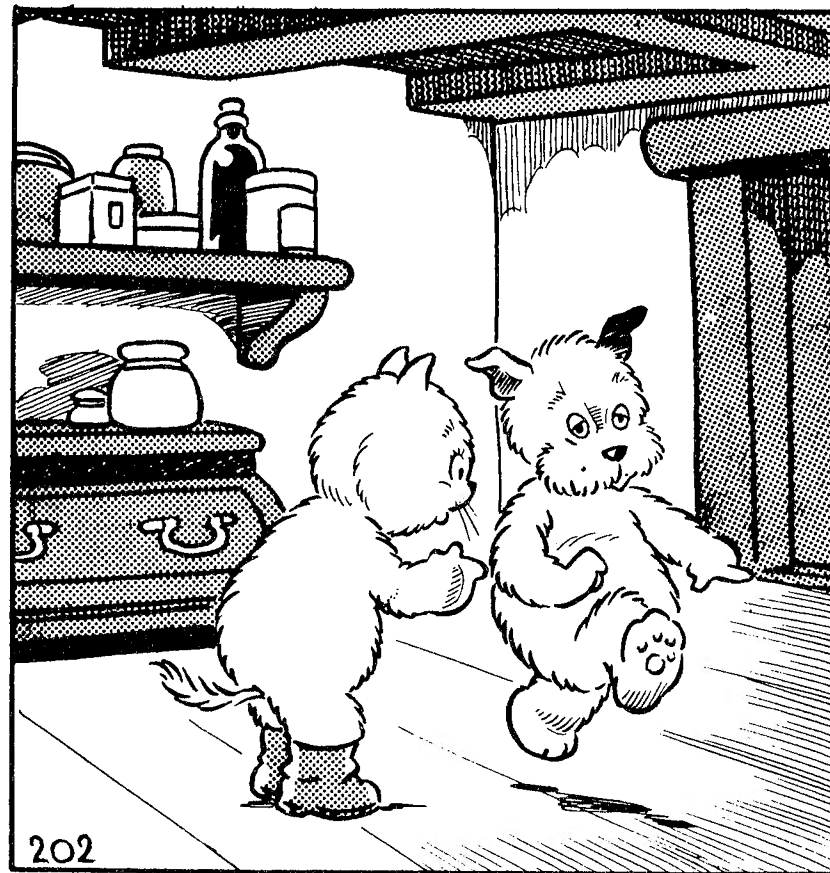
Zou Wolle Waf aan het hinkelen zijn? mompelde hij. Maar waarom doet hij dan niet even open? Hier is iets vreemds, ik moet er meer van weten!

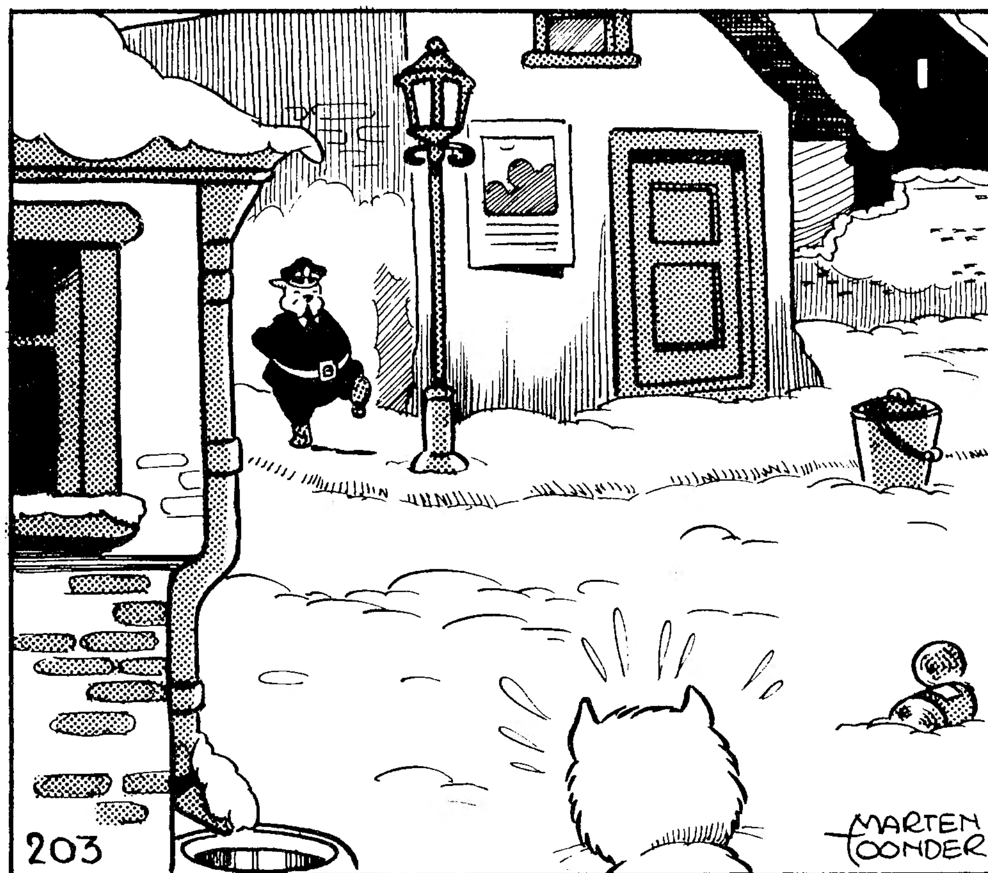
Tom Poes zou Tom Poes niet zijn, wanneer hij het er zoo maar bij gelaten had. Toen hij het vreemde geluid gehoord had in het huisje van Wolle Waf, besloot hij om in ieder geval op de een of andere manier naar binnen te komen en de zaak eens nader te onderzoeken. Het geluk diende hem, want toen hij den hoek omliep, zag hij daar een raam, dat op een kier stond. Tom Poes pakte den emmer, die daar vlakbij op den grond lag, zette dien onder 't venster overeind, stapte er op en liet zich zoo naar binnen glijden. En toen hij eenmaal binnen was, hoorde hij het vreemde geluid veel sterker. Een soort gebons was het en het kwam uit de kamer van Wolle Waf. Tom Poes rende naar binnen en bleef toen verbaasd op den drempel staan. Binnen in het vertrek sprong Wolle Waf op één been rond in een kringetje. Zijn gezicht was erg slaperig en hij scheen Tom Poes niet op te merken.
Dit is het vreemdste wat ik ooit gezien heb, dacht Tom Poes. Wat zou er nu toch met Wolle Waf aan de hand zijn? Hij ziet er uit of hij slaapt, maar hoe kan iemand, die slaapt, nu rondspringen op één been?

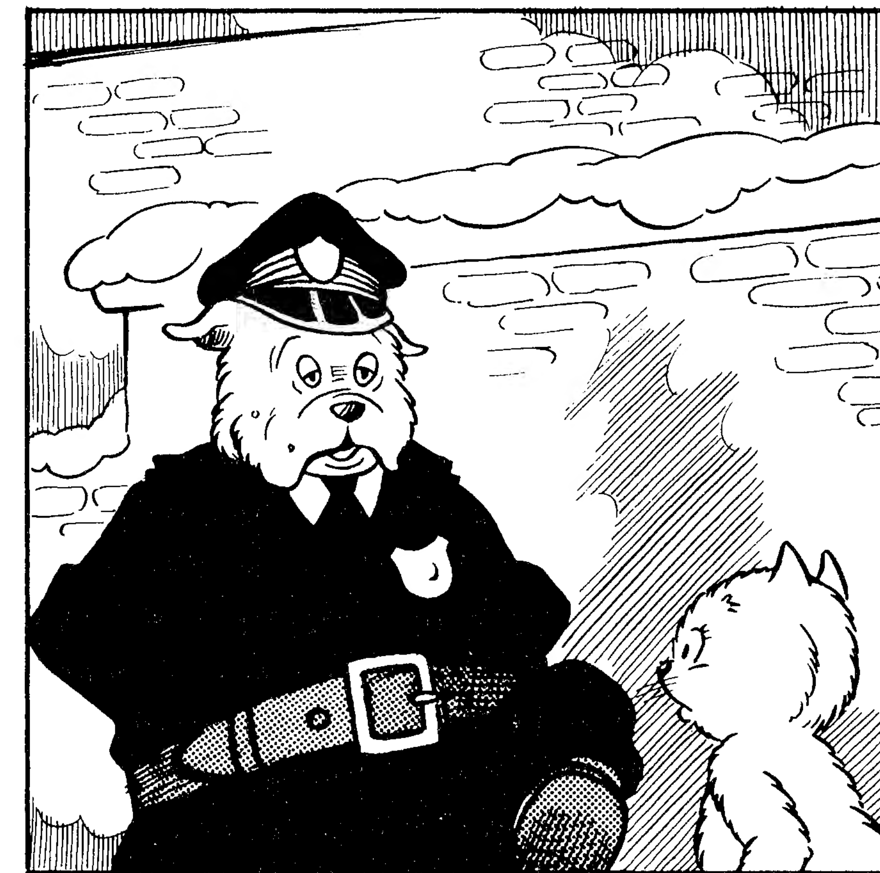

Tom Poes stapte de kamer binnen en stootte Wolle Waf aan.
'Hallo, Wolle!' zei hij. 'Ben je niet lekker? Voel je je niet goed? Waarom spring je zoo? Wolle! Hoor je me niet?'
Maar Wolle Waf gaf geen antwoord: Hij bleef met een slaperig gezicht doorhinken, zoodat Tom Poes nu toch werkelijk ongerust begon te worden.
Wolle Waf is ziek, dacht hij, ik moet een dokter halen, maar waar vind ik dien zoo gauw? Het zal het beste zijn dat ik naar Rommeldam ga. Dat is wel een heel eind loopen, maar het is het eenige wat er op zit.
Tom Poes rende het huisje van Wolle Waf uit en holde in één stuk door naar Rommeldam. Maar toen hij door de Oosterpoort de stad binnenkwam, bleef hij vol ontzetting staan. In alle straten, die hij kon zien, zag hij hinkende figuren, die met slaperige gezichten door de sneeuw sprongen.
Dit is verschrikkelijk, dacht Tom Poes, het begint op tooverij te lijken! Het kan toch haast niet, dat al die menschen ziek zijn?

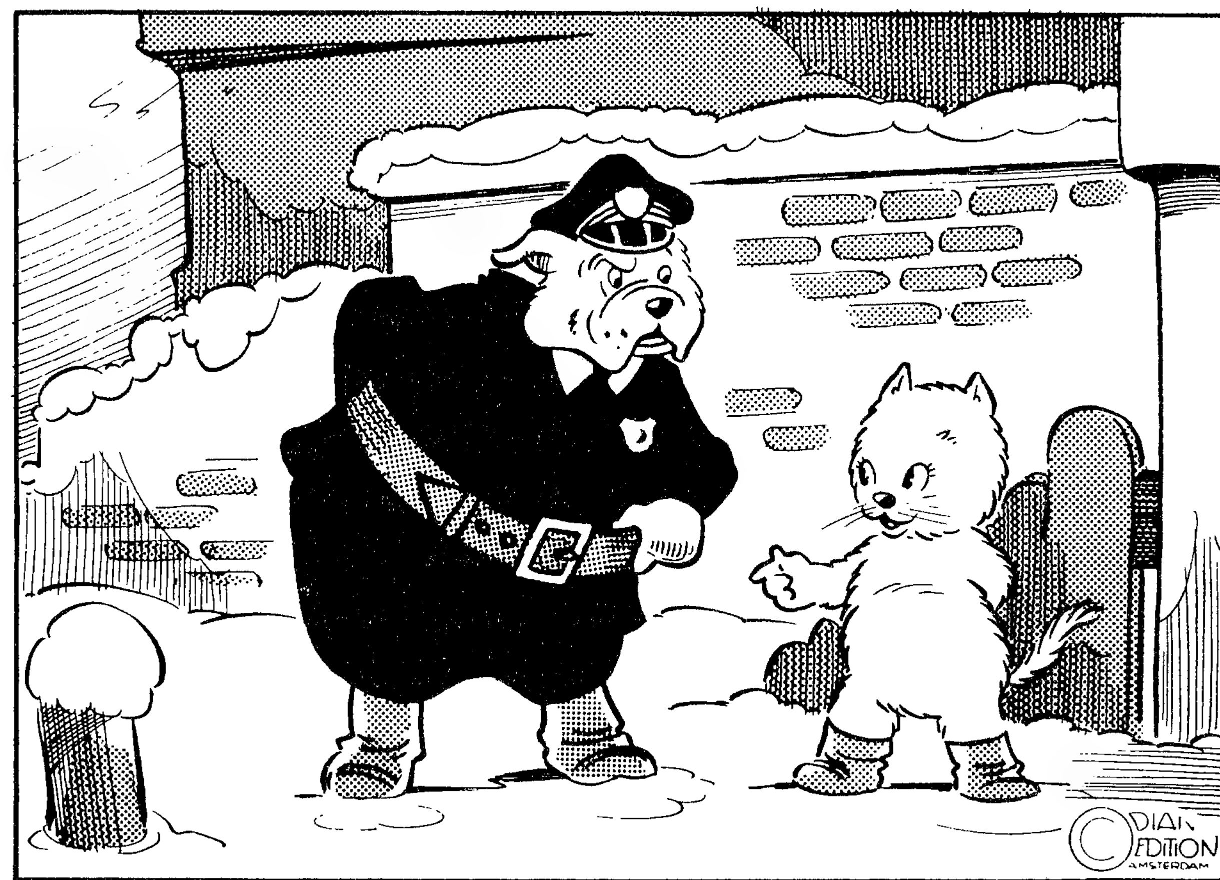

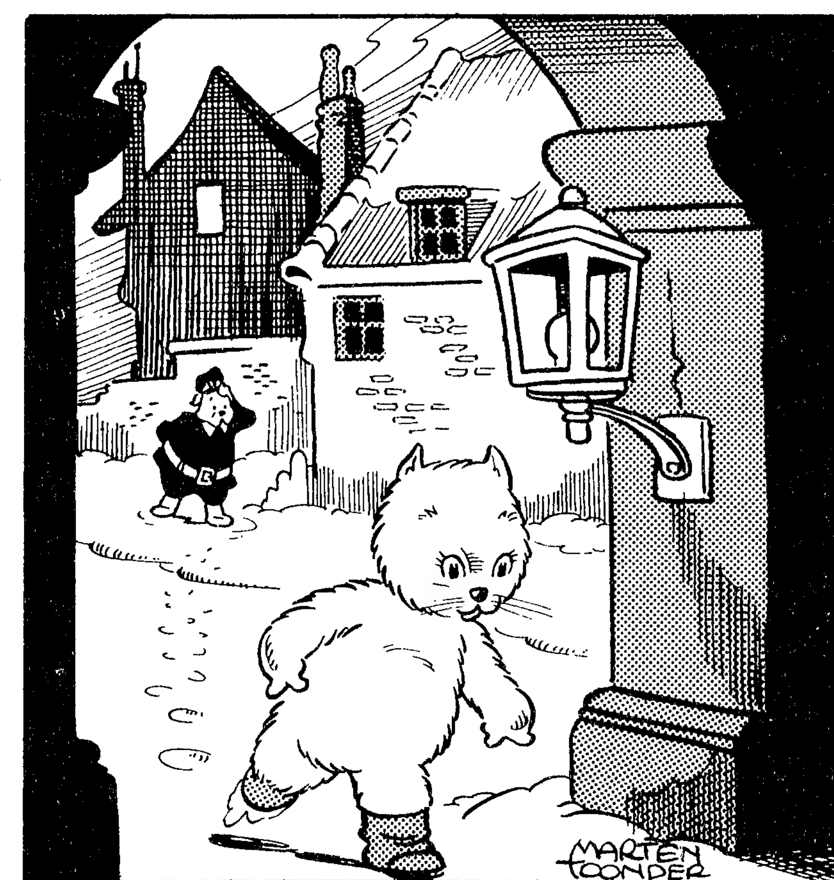

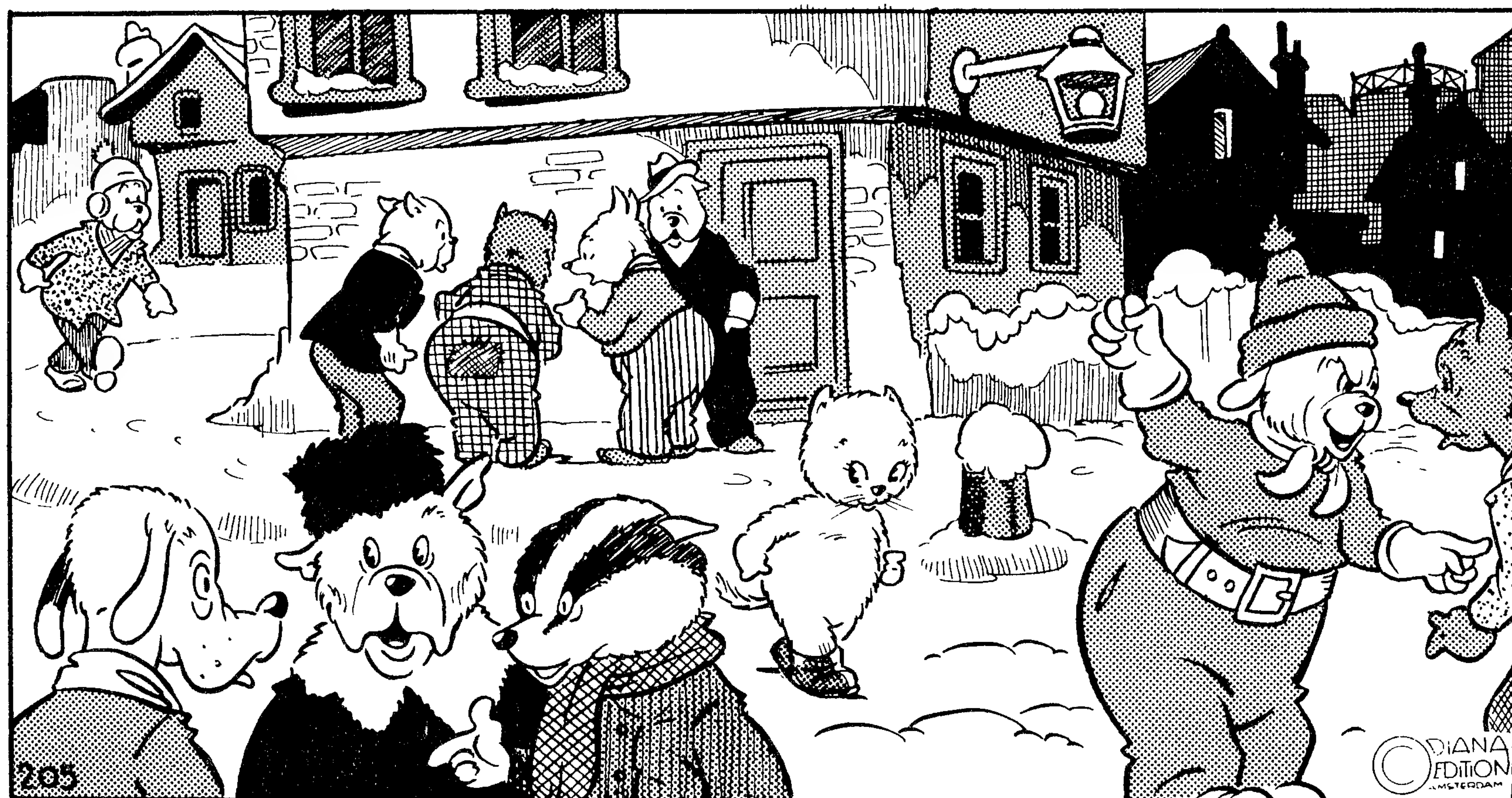
Tom Poes liep vol verbazing door Rommeldam en iedereen dien hij tegenkwam, hinkte met een slaperig gezicht.
Waarom zal ik eigenlijk een dokter zoeken, dacht hij; als iedereen zoo vreemd doet, zal een dokter wel niet veel beter zijn. Maar wat moet ik dan doen? Ik moet bekennen, dat ik dit een heel moeilijk geval vind. Het helpt me niets, dat ik erg slim ben. Wat voor list zou ik moeten bedenken, om al die menschen weer gewoon te krijgen?
Hij was intusschen op een stil pleintje aangekomen, en toen zag hij om den hoek van een nauw straatje een bekende figuur naderbij springen. Maar dat is commissaris Bulle Bas, dacht Tom Poes, en hij holde hard naar hem toe.
'Commissaris! riep Tom Poes. Wacht eens even! Blijf eens even staan! Waarom loopt u zoo vreemd?'
Bulle Bas bleef staan met een been in de lucht en keek hem wezenloos aan. 'Hè, wat?' bromde hij. 'Waarom loopt u zoo vreemd?' herhaalde Tom Poes, 'en waarom loopt iedereen in Rommeldam vreemd? Is daar niets aan te doen? Dit lijkt toch erg op een zaak voor de politie. U moest...' 'Hm, zeg eens, kereltje,' bromde Bulle Bas, 'wat is er voor vreemds aan mijn manier van loopen?'

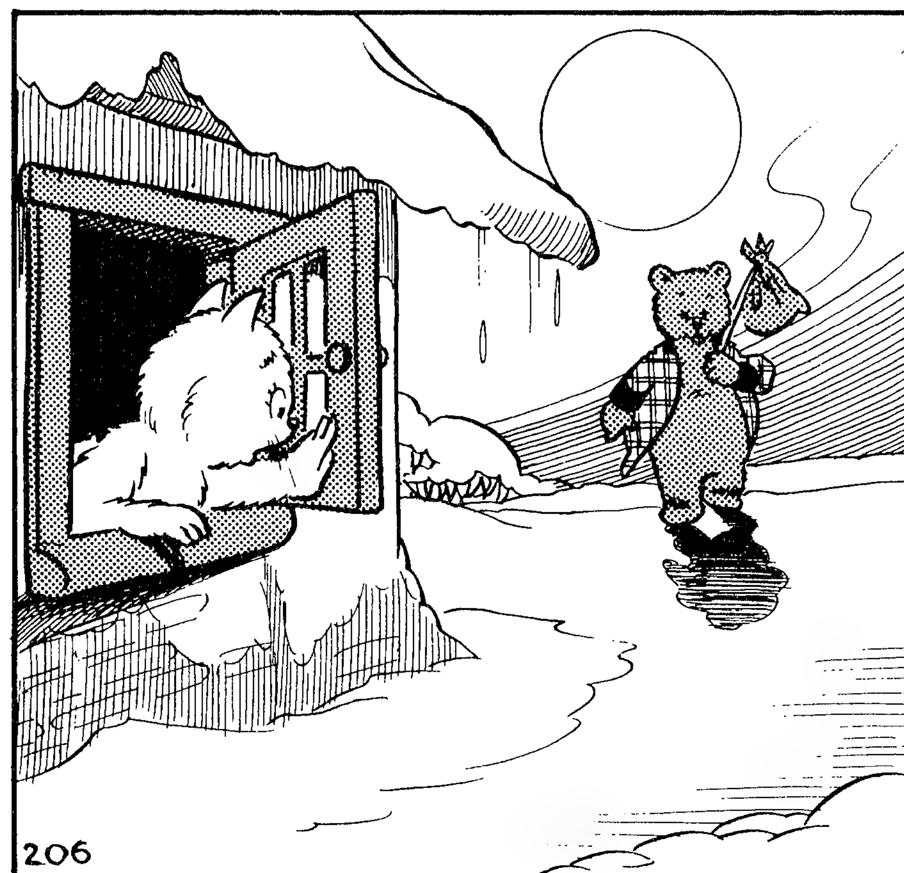

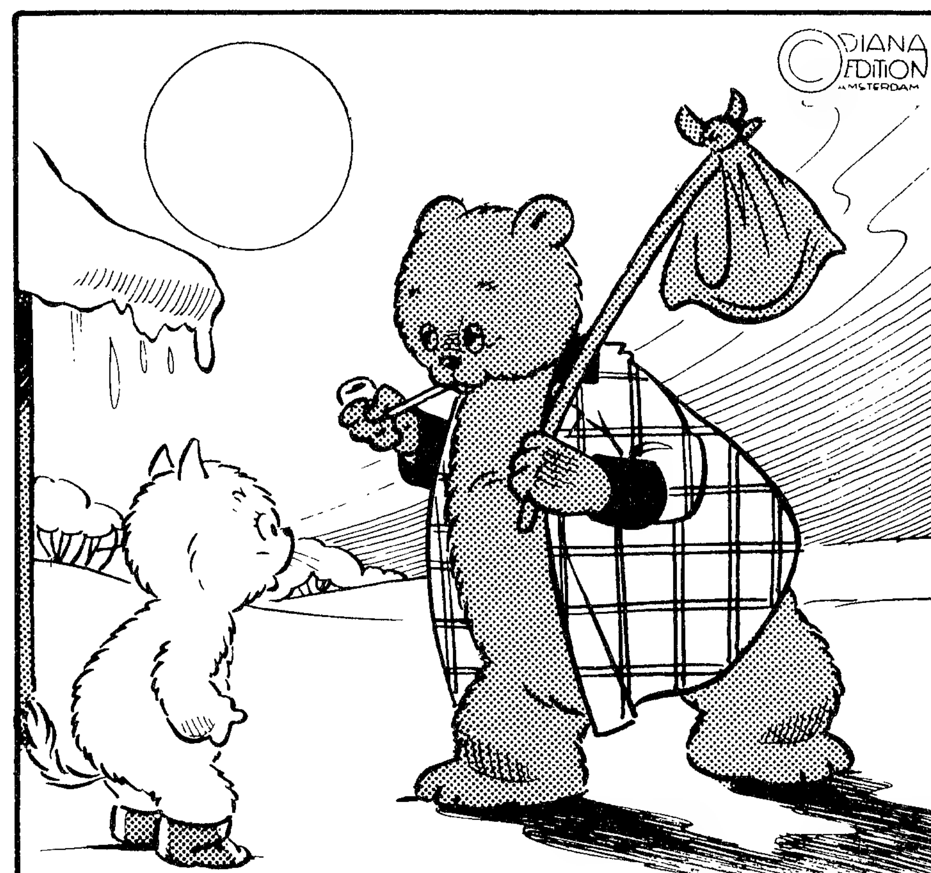
Tom Poes had verbaasd naar Bulle Bas geluisterd, en hij wilde net iets gaan zeggen, toen de commissaris langzaam zijn been liet zakken, zijn hand aan zijn voorhoofd bracht en mompelde: 'Vreemd... wat is er met mij aan de hand? Ik begrijp het niet... Hm... het lijkt wel of ik geslapen heb! Onzin! Ik ben in dienst nog nooit in slaap gevallen! Ik zal... Maar zeg eens kereltje,' onderbrak hij zichzelf, 'wat sta je daar te kijken? Hè? Wat sta je me aan te gapen? Doorloopen alsjeblieft! Geen opstootjes hier!'
'Wacht eens commissaris,' begon Tom Poes, 'ik sta u niet aan te gapen, maar ik vroeg u juist waarom u zoo vreemd deed en waarom iedereen in Rommeldam op één been rondspringt. Dat is toch niet gewoon?'
Bulle Bas zette zijn pet achterover en keek Tom Poes verbaasd aan. 'Vreemd?' bromde hij. 'Doe ik vreemd? Zeg eens, akelig klein kereltje, dat is beleediging van een ambtenaar in functie. Doorloopen alsjeblieft! of ik zal je naam opschrijven.'
Tom Poes draaide zich om en liep zonder nog een woord te zeggen weg, terwijl Bulle Bas achterbleef en peinzend met zijn hand over zijn hoofd streek.

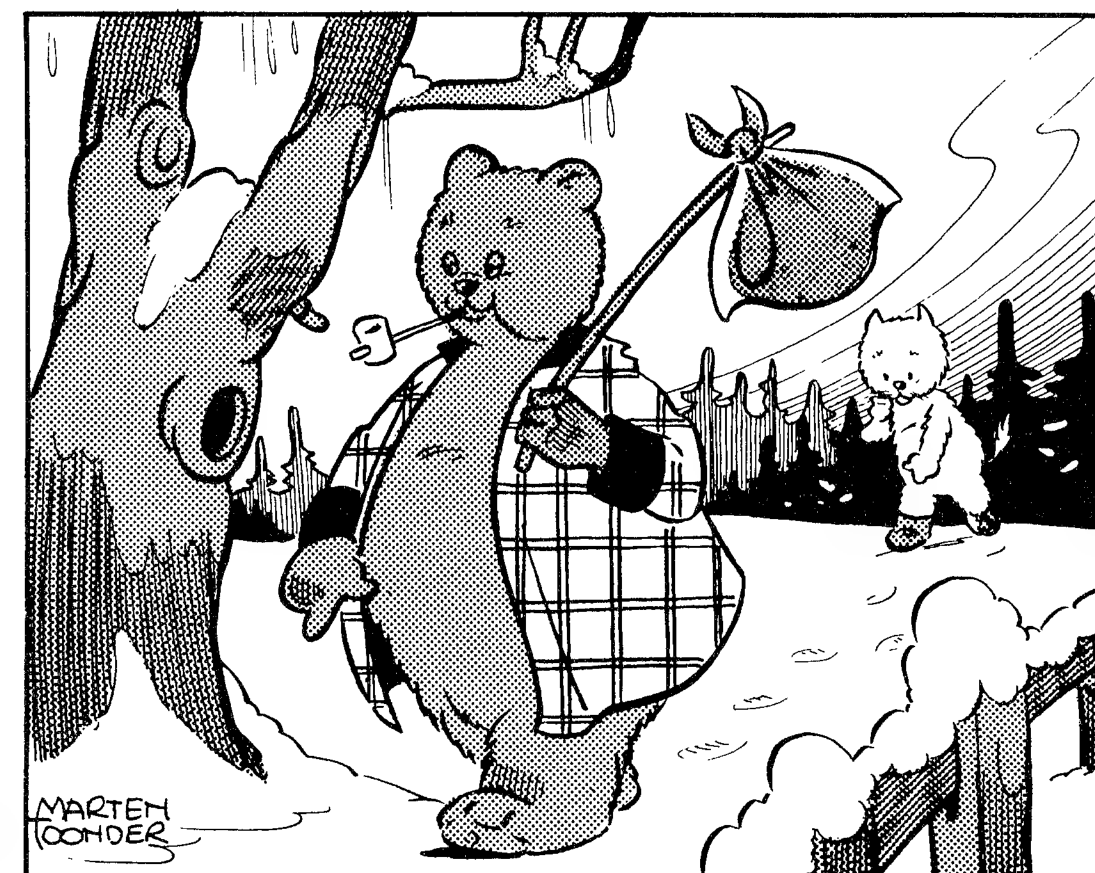

Ik ga maar weer naar huis, dacht Tom Poes. Ik begrijp er niets van wat hier gebeurd is, maar dat hier wat achter steekt is zeker. Ik zal maar eens afwachten wat er verder gebeuren gaat, want op het oogenblik kan ik toch niets doen.
Toen hij door de drukke straten liep, zag hij, dat iedereen weer gewoon was geworden, maar de inwoners van Rommeldam deden erg opgewonden. Op alle hoeken stonden de burgers met elkaar te praten, omdat ze wel in de gaten hadden, dat er iets heel vreemds met hen gebeurd was, maar het was duidelijk, dat ze niet begrepen wat.
Dit is het vreemdste avontuur, dat ik ooit heb meegemaakt, dacht Tom Poes, terwijl hij door de sneeuw weer naar huis liep. Het was intusschen donker geworden: de maan stond aan den hemel en wierp lange schaduwen over het witte veld.
Ik zal blij zijn, als ik in bed lig, zei Tom Poes tegen zichzelf. Dit was een rare dag en ik ben er moe van.

Den volgenden morgen stond Tom Poes al vroeg op. Het rare geval met de slapende, hinkende inwoners van Rommeldam had hem niet met rust gelaten en hij had er den heelen nacht over gedroomd. Ik moet iets gaan doen, dacht Tom Poes. Dit is een avontuur, al begrijp ik ook nog niet wat voor een. Het lijkt me het beste, dat ik er maar vroeg op uit ga en eens rond ga kijken. Maar één ding begrijp ik heelemaal niet en dat is, waarom ik zelf niet zoo vreemd ben gaan doen. Zou dat misschien iets met mijn rubberlaarzen te maken hebben? Het was toch wel eigenaardig, dat mijn slaperigheid direct over was toen ik die dingen aantrok. Ik zal ze voor alle veiligheid maar aanhouden.

Toen Tom Poes zijn raam openzette om zijn slaapkamer een beetje te luchten, zag hij over de heuvels een bekende gestalte aankomen. Het was heer Bommel.

Tom Poes holde naar buiten en bleef verbaasd staan.

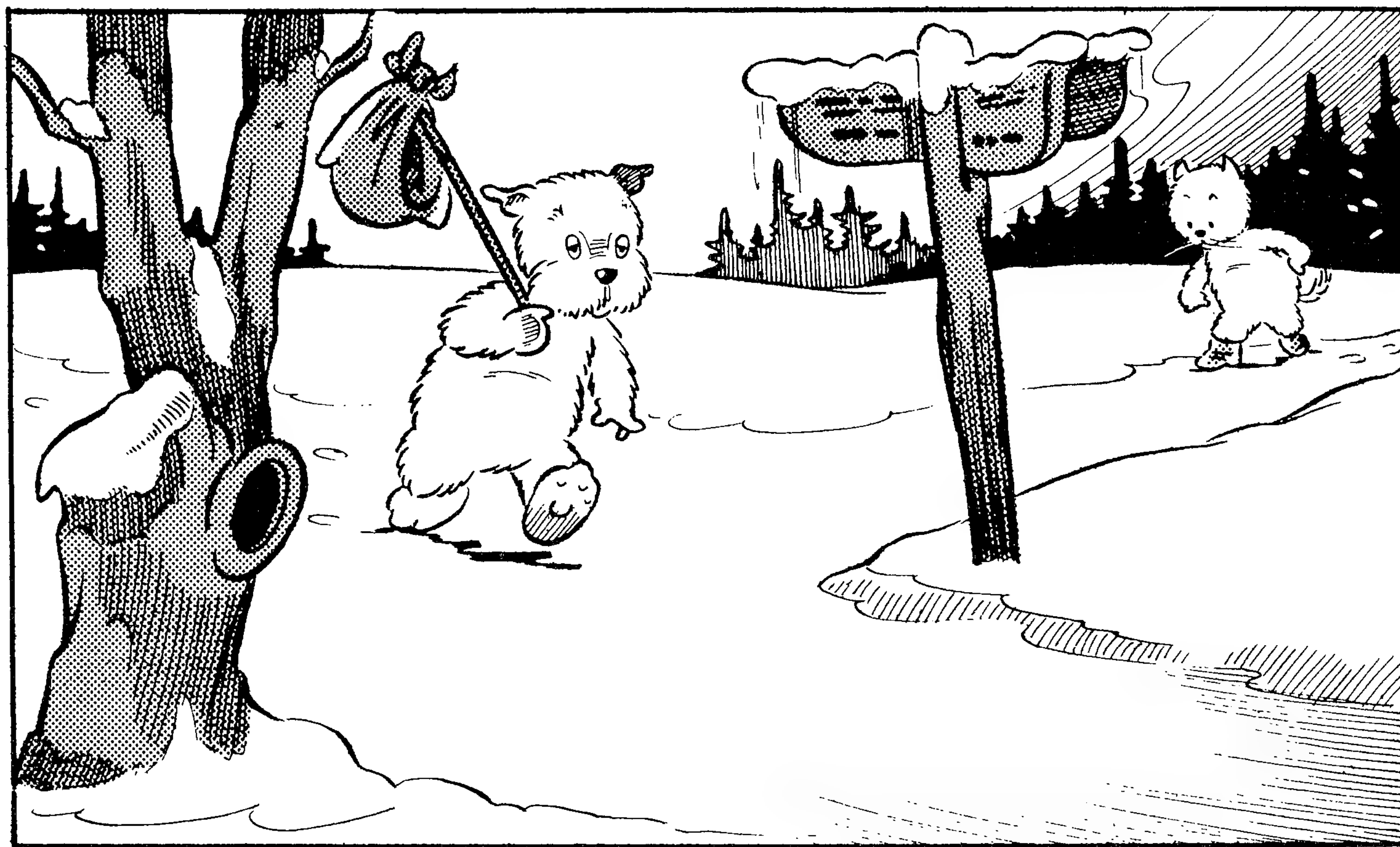
'Wat gaat u doen, heer Bommel,' vroeg hij. 'Waarom hebt u dien stok met dien geknoopten zakdoek over uw schouder? U lijkt wel een landlooper!'

'Wacht eens even, jonge vriend,' mompelde heer Bommel, terwijl hij slaperig over Tom Poes heen keek, 'een landlooper? Dat is niet erg vriendelijk van je! Een Ollie B. Bommel *is* geen landlooper, wat hij ook over zijn schouder draagt, bedenk dat wel! Ik zou niet weten waarom ik niet de wijde wereld in zou trekken! Ik heb genoeg van het thuiszitten. Ik ga weg! Ik ben een trekker, een zwerver! Vaarwel, jonge vriend, het ga je goed!'

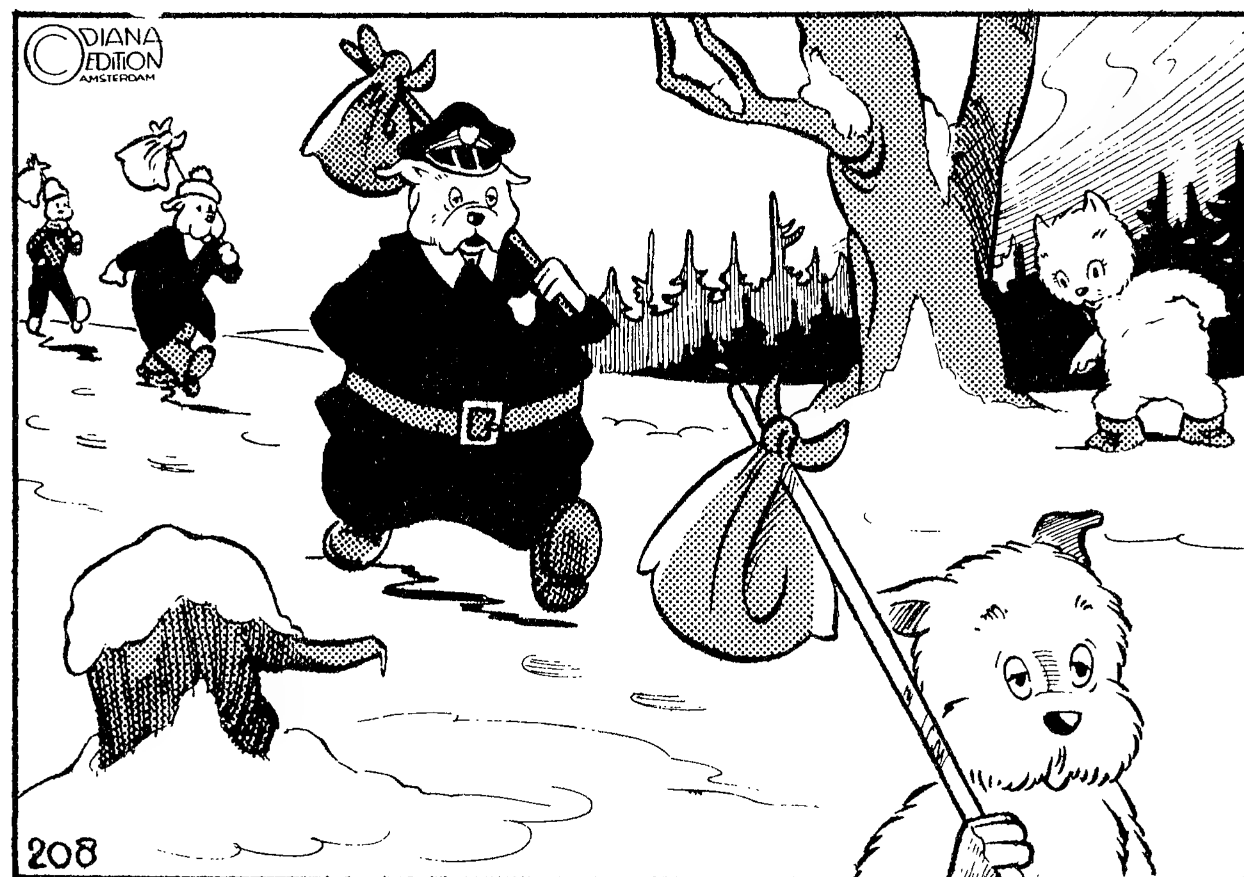
Heer Bommel draaide zich om en stapte waardig weg, terwijl Tom Poes hem vol verbazing nakeek.

Wat is dit nu weer voor vreemds, dacht hij. Dat deugt vast niet. Het is niets voor heer Bommel, om op die manier op reis te gaan. En wat ziet hij er slaperig uit!

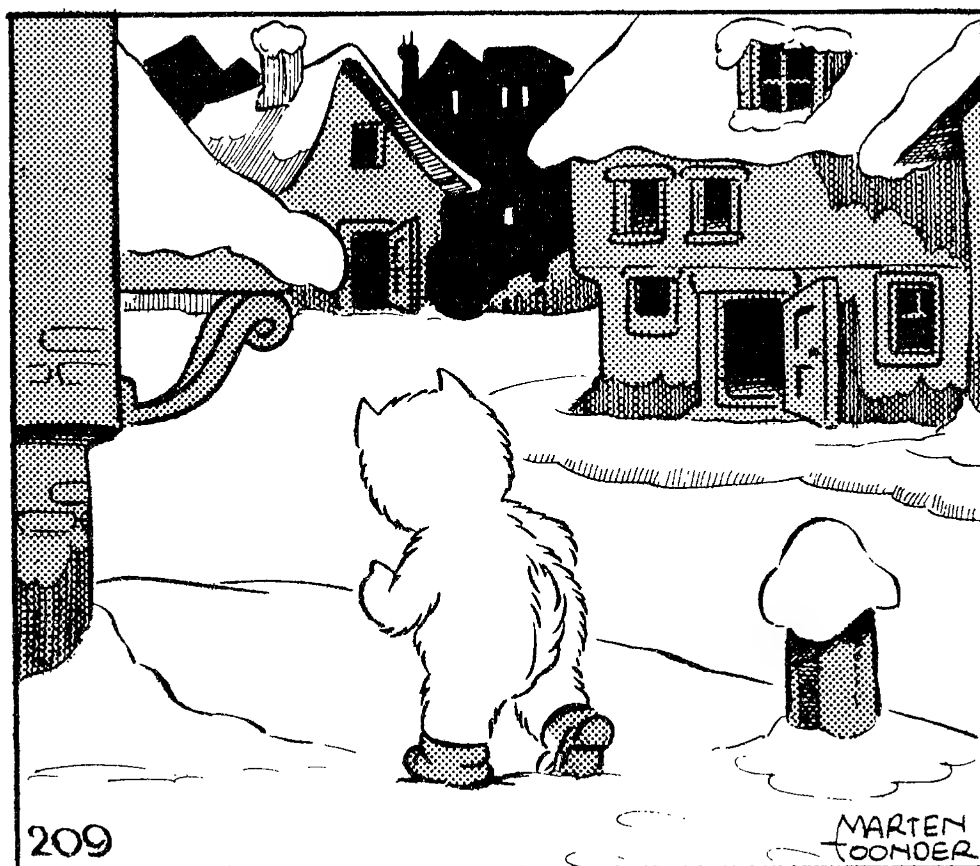

Heer Bommel verdween langzaam achter een heuvel en Tom Poes keek hem verbaasd na.
Ik ga naar Rommeldam, dacht hij. Ik heb zoo het idee, dat ik daar meer te weten zal komen. Ik zou me al erg moeten vergissen, wanneer er met heer Bommel ook niet iets vreemds aan de hand was. Ik moét en zàl te weten komen wat hier aan de hand is!
Tom Poes sloeg dus den weg naar de stad in en hij had nog niet ver geloopen, toen hij bij een driesprong Wolle Waf aan zag komen, en het vreemde was, dat Wolle Waf, net als heer Bommel, ook een stok over zijn schouder droeg, waaraan een zakdoek geknoopt was. Tom Poes holde naar hem toe.
'Ben je weer wakker geworden, Wolle?' vroeg hij. 'Ben je weer beter?'
'Of ik weer beter ben?' vroeg Wolle Waf verbaasd, en zijn stem klonk erg slaperig. 'Ik ben toch niet ziek geweest?'
'Nee, ziek was je niet,' zei Tom Poes, 'maar je deed wel erg vreemd gister. Weet je dan heelemaal niet meer, dat je gisteren liep te hinken en dat ik nog bij je geweest ben?'
'Wat een onzin,' zei Wolle Waf. 'Wat heb jij toch altijd een rare verhalen, Tom Poes. En nu moet je me niet langer ophouden, want ik moet verder.'
'Maar waar moet je dan naar toe?' vroeg Tom Poes.
'En waarom heb je een stok over je schouder met een doek er aan?'
'Maar natuurlijk heb ik dat,' zei Wolle Waf verbaasd.
'Dat is toch netjes, dat hoort toch zoo? Alle zwervers hebben dat toch?'
'Maar,' riep Tom Poes, 'jij bent toch geen zwerver?'
'Dat ben ik wél,' zei Wolle Waf. 'Natuurlijk ben ik dat. Iedereen is een zwerver.'

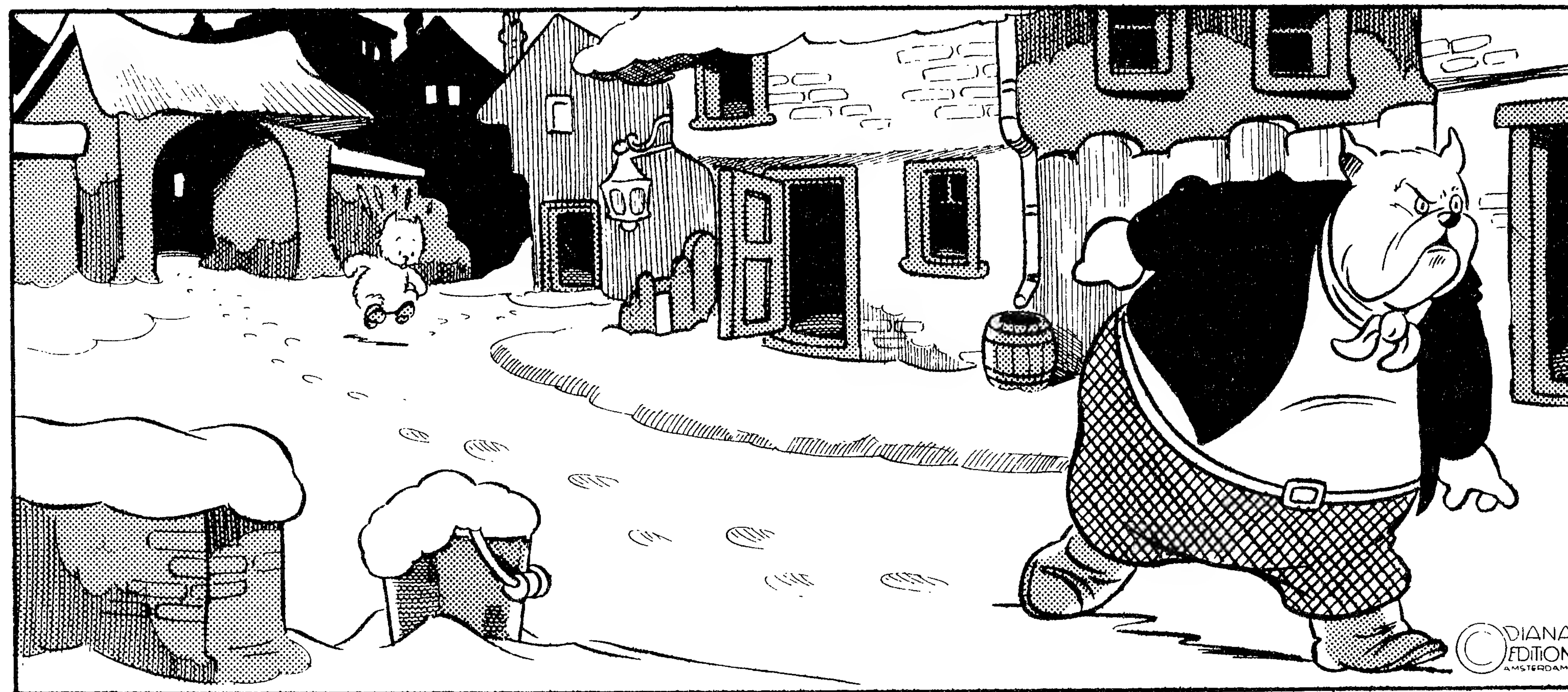

Wolle Waf liep verder en liet Tom Poes alleen staan. Deze was nog niet goed en wel van zijn verbazing bekomen, toen hij over den heuvel heen commissaris Bulle Bas aan zag komen. Ook deze droeg een stok met een zak er aan over zijn schouder en zag er minstens even slaperig uit als gisteren. Tom Poes wilde net naar hem toegaan, toen er nòg een gedaante verscheen van achter den heuvelrand, en daarna nòg een en nòg een... Nu gaf Tom Poes het op. Hij draaide zich om en begon naar de stad te loopen. Hoe verder hij kwam, hoe meer burgers van Rommeldam hij zag, die met een bundel aan een stok de richting van het Donkere-Boomen-Bosch opgingen.

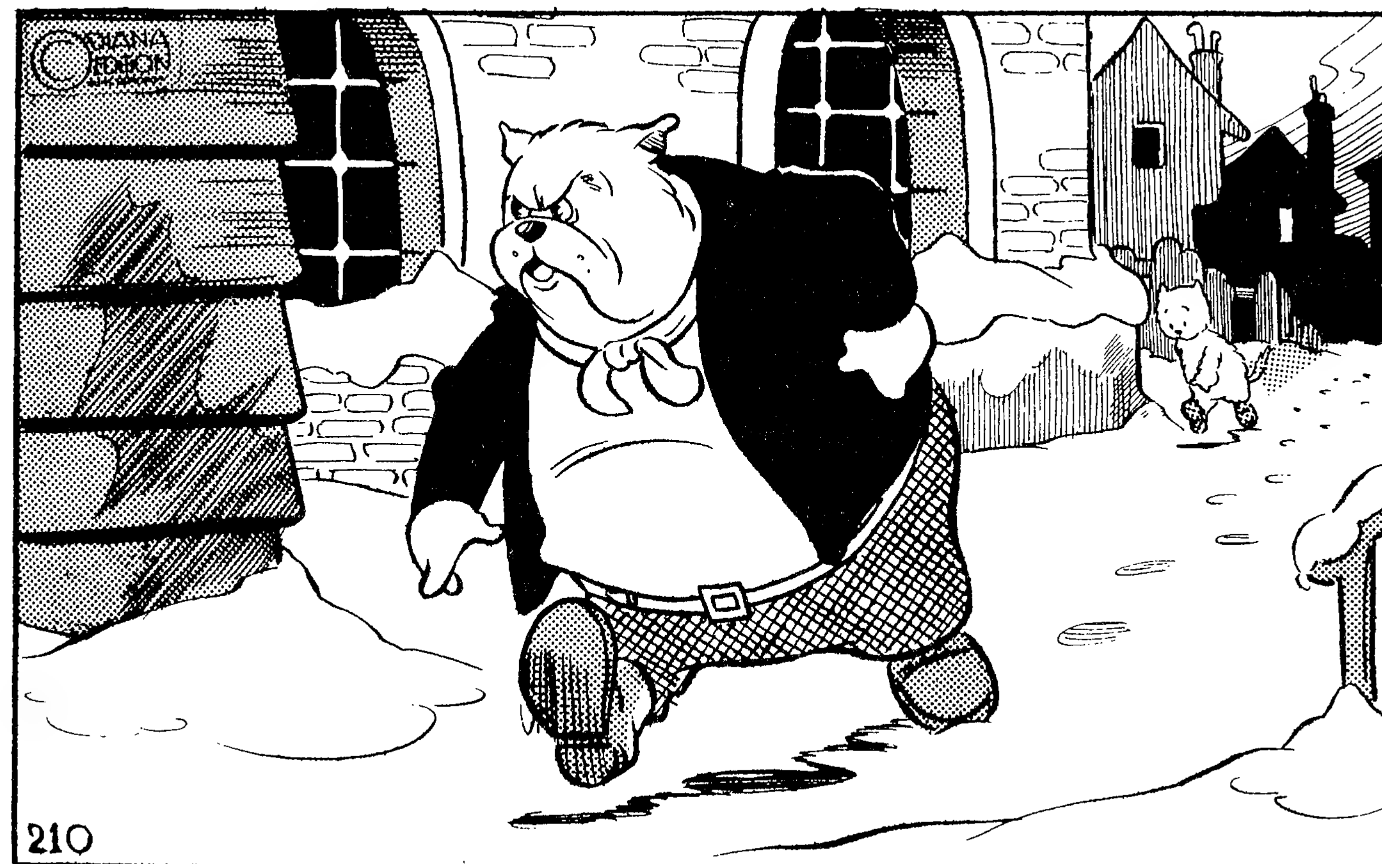
Maar dat is verschrikkelijk! Ik geloof, dat de heele stad uitloopt! dacht Tom Poes. Op zoo'n manier blijft er niemand meer over. Nu geloof ik vast, dat het in Rommeldam niet pluis is. Het is alleen erg vreemd, dat ik nergens meer last van heb; dat moet haast wel van die rubberlaarzen komen.

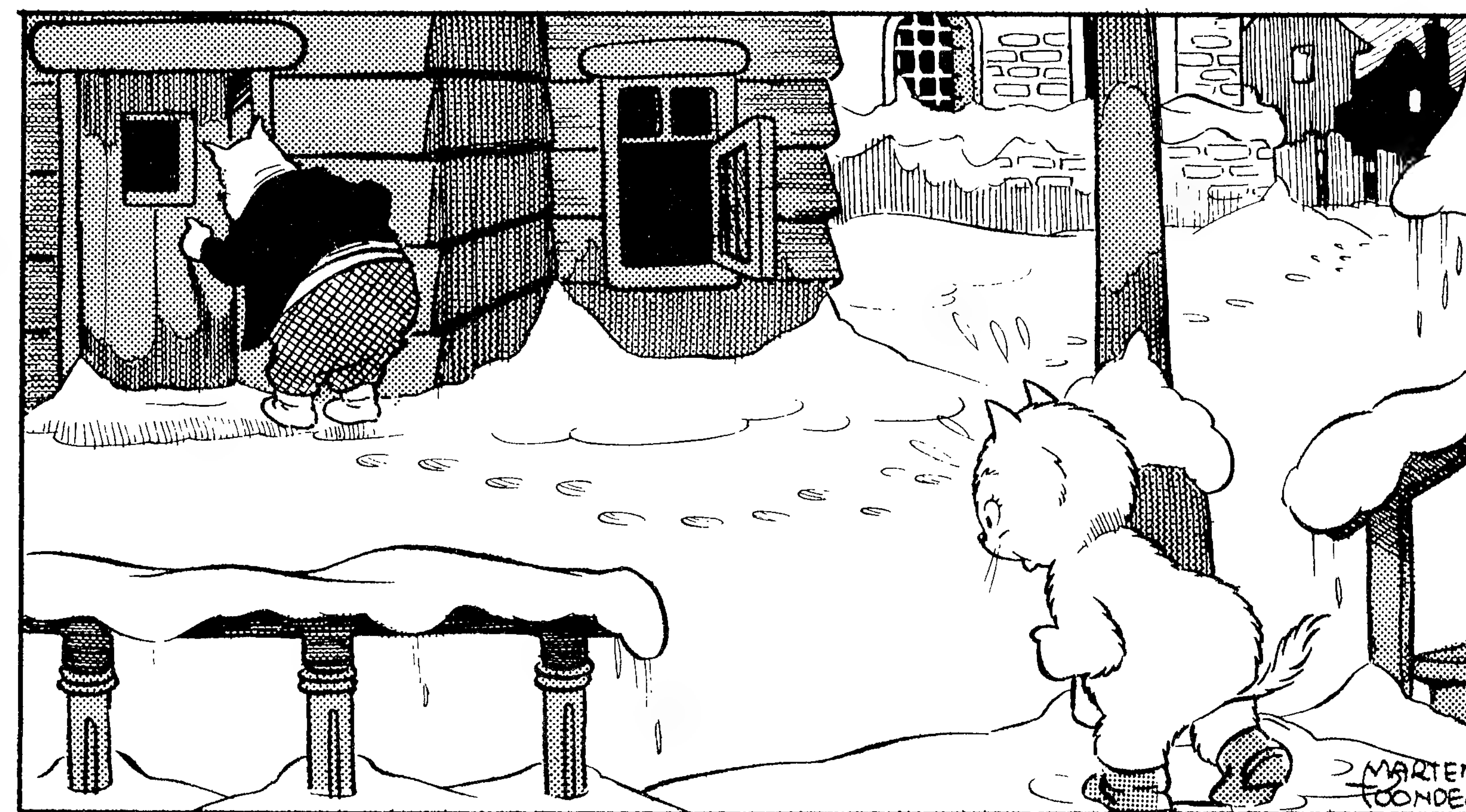

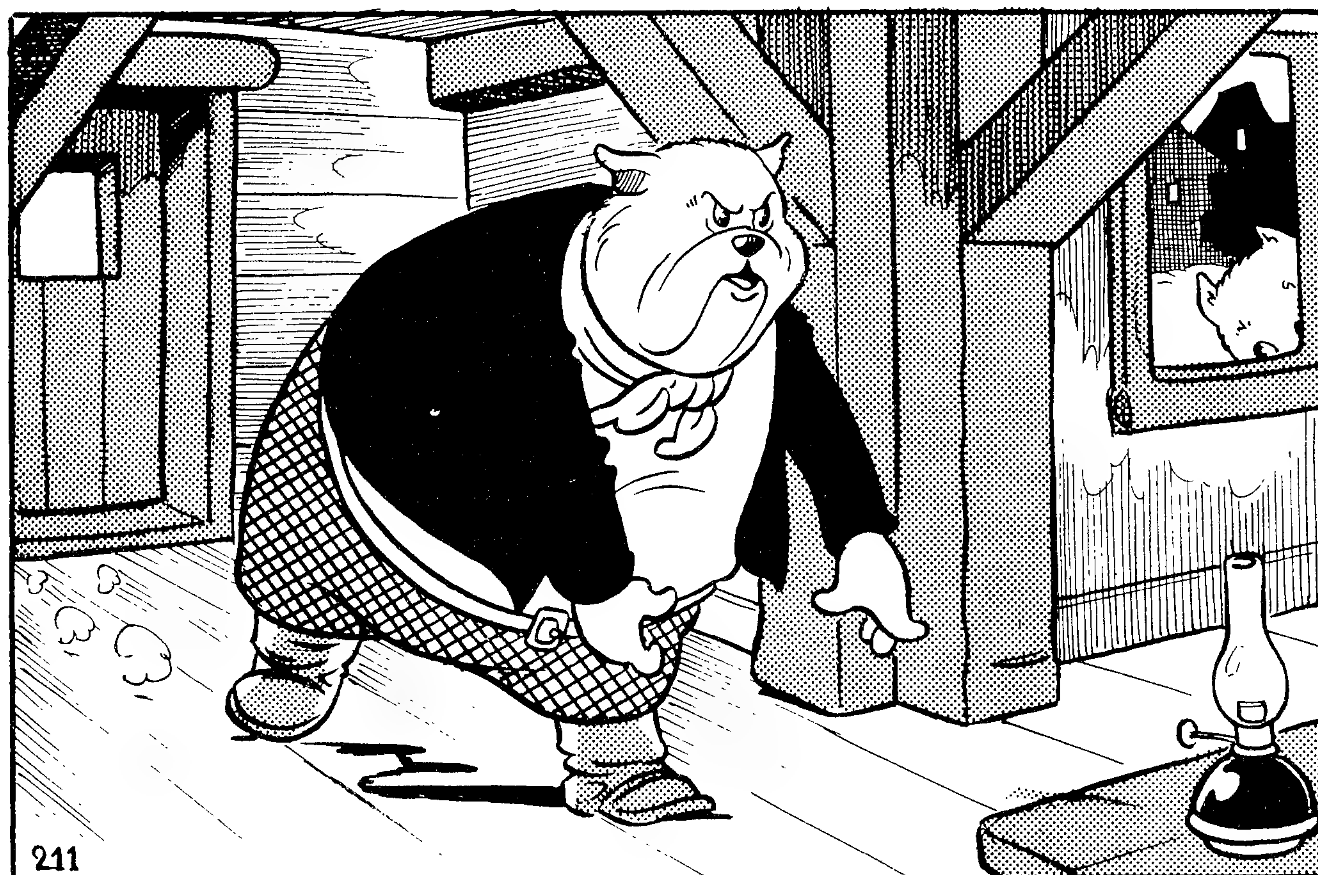
Tom Poes liep dus de stad weer in, maar nu zag hij geen hinkende of slaperige burgers meer: de heele stad scheen uitgestorven, niemand scheen de moeite genomen te hebben om de deur achter zich te sluiten, en alle huizen kon je zoo maar binnenloopen. Stil was het er nu: hij hoorde alleen nog maar 't gedruppel van de smeltende sneeuw, want 't was intusschen gaan dooien. Zonder doel liep Tom Poes door de verlaten stad, en hij voelde zich erg onpleizierig. Hij had het gevoel, alsof er bij elken hoek gevaar dreigde. Maar er gebeurde niets. Toen hij zoo een halfuurtje gezworven had, hoorde hij ergens voor zich uit het geluid van zware voetstappen, en toen hij om den straathoek kwam, zag hij een eind verderop iemand loopen. Een groote, zware figuur was het, die hem bekend voorkwam. En het vreemde was, dat deze gedaante géén bundeltje over zijn schouder droeg.

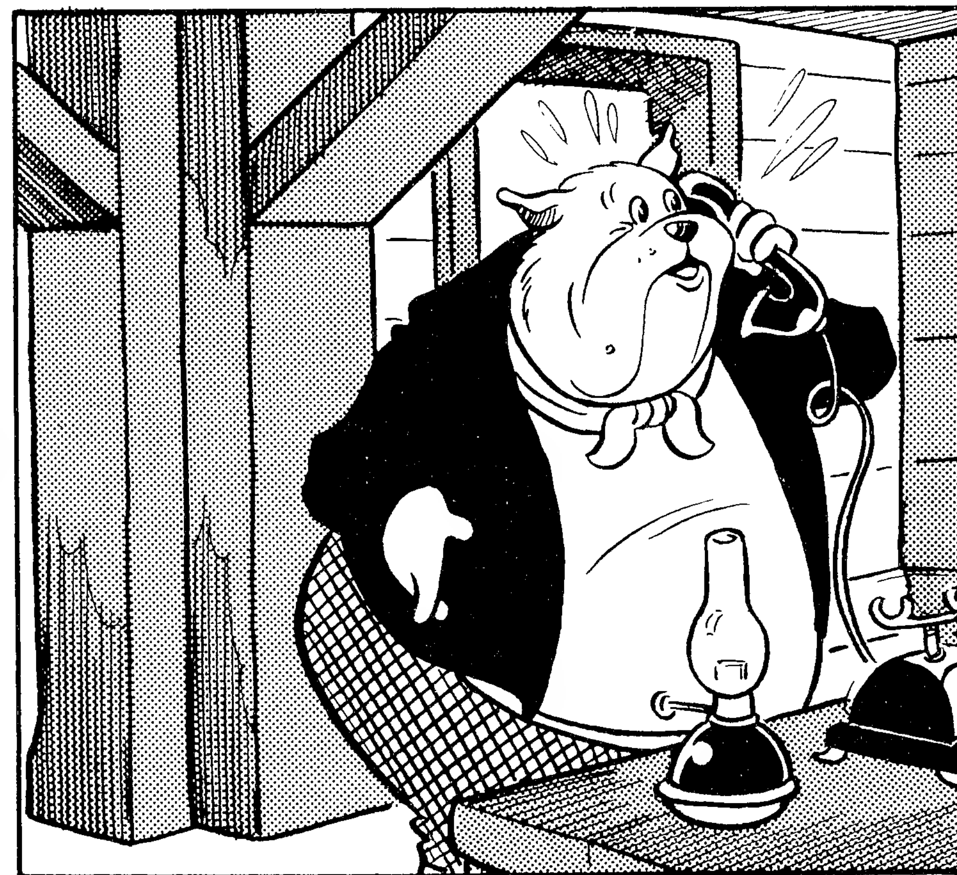
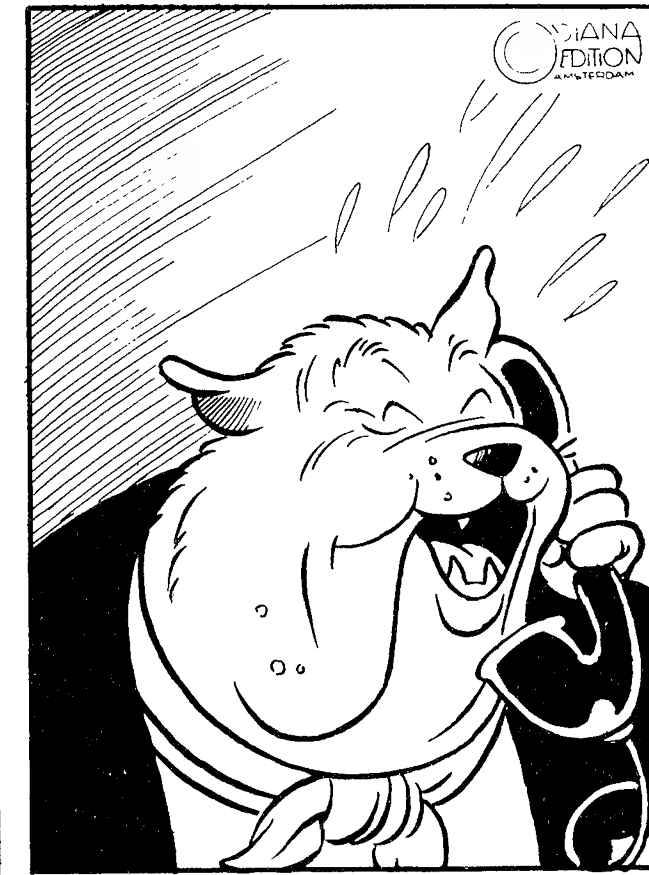
Wie is dat? dacht Tom Poes. Dien heb ik vast meer gezien... Maar wacht eens... Is dat niet... Pietje Kolibrie? Als dat zoo is, heeft die hier vast iets mee te maken. Ik zal hem volgen, dan kom ik misschien wel wat te weten.

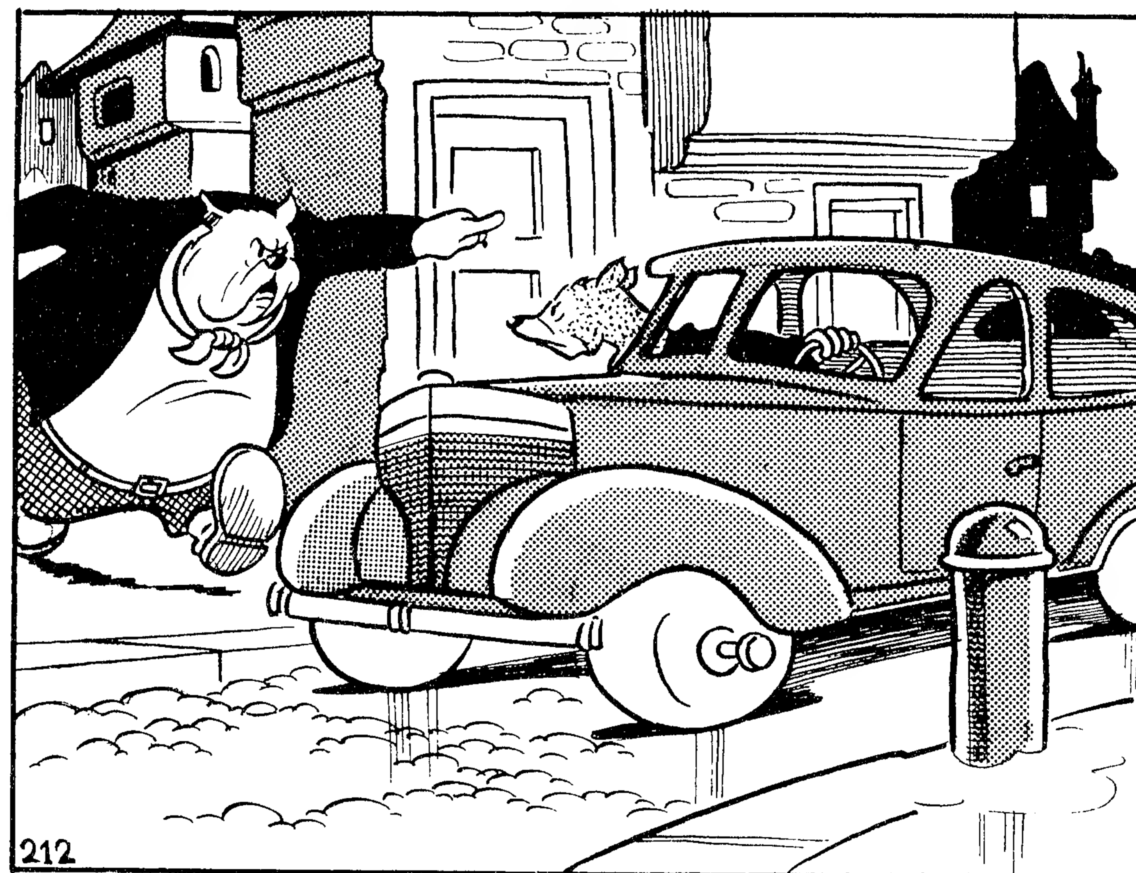

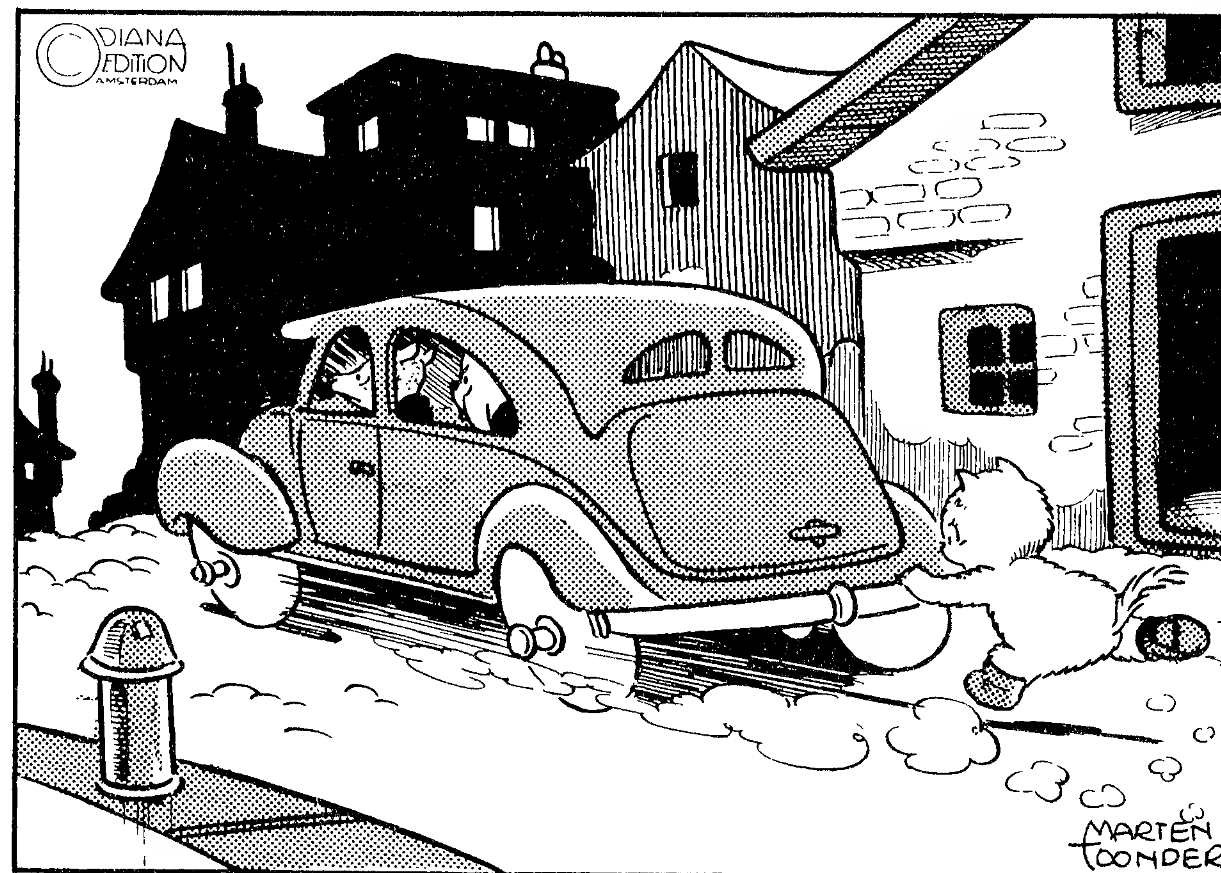
Pietje Kolibrie liep met groote passen door het verlaten Rommeldam, en het scheen, dat hij precies wist waar hij heen wilde. Hij was overtuigd, dat niemand hem zou volgen, want hij keek niet 'n enkelen keer achterom. Dat was erg prettig voor Tom Poes, die zachtjes achter hem aansloop.
Ik ben benieuwd waar we terecht komen, dacht Tom Poes. We komen zoo langzamerhand in de buitenwijken en als hij zoo doorgaat, zijn we binnenkort buiten de stad.
Maar dat deed Pietje niet. Vlak naast de kerk stond een klein houten huisje, en daar ging hij recht op af. Tom Poes had zich vlug achter een lantaarnpaal verscholen, en zag, dat hij het huis binnenging alsof hij er thuis hoorde.
Ik moet te weten zien te komen wat hij daar uitvoert, dacht Tom Poes, als ik dat eenmaal weet, geloof ik, dat ik een stuk verder ben. Wacht, daar staat een raam open. Ik zal eens kijken wat ik daar doorheen zien kan.
Tom Poes sloop op zijn teenen naar het raam toe en gluurde voorzichtig naar binnen.

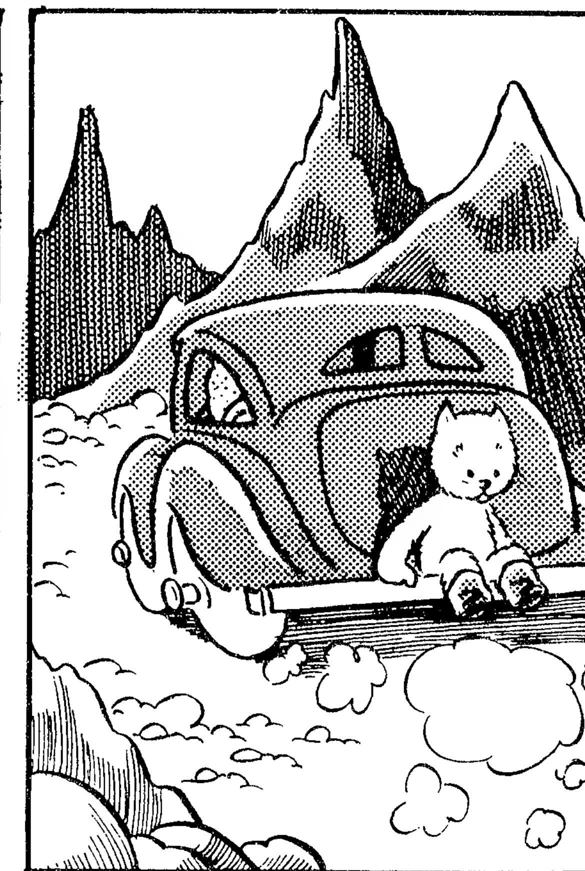

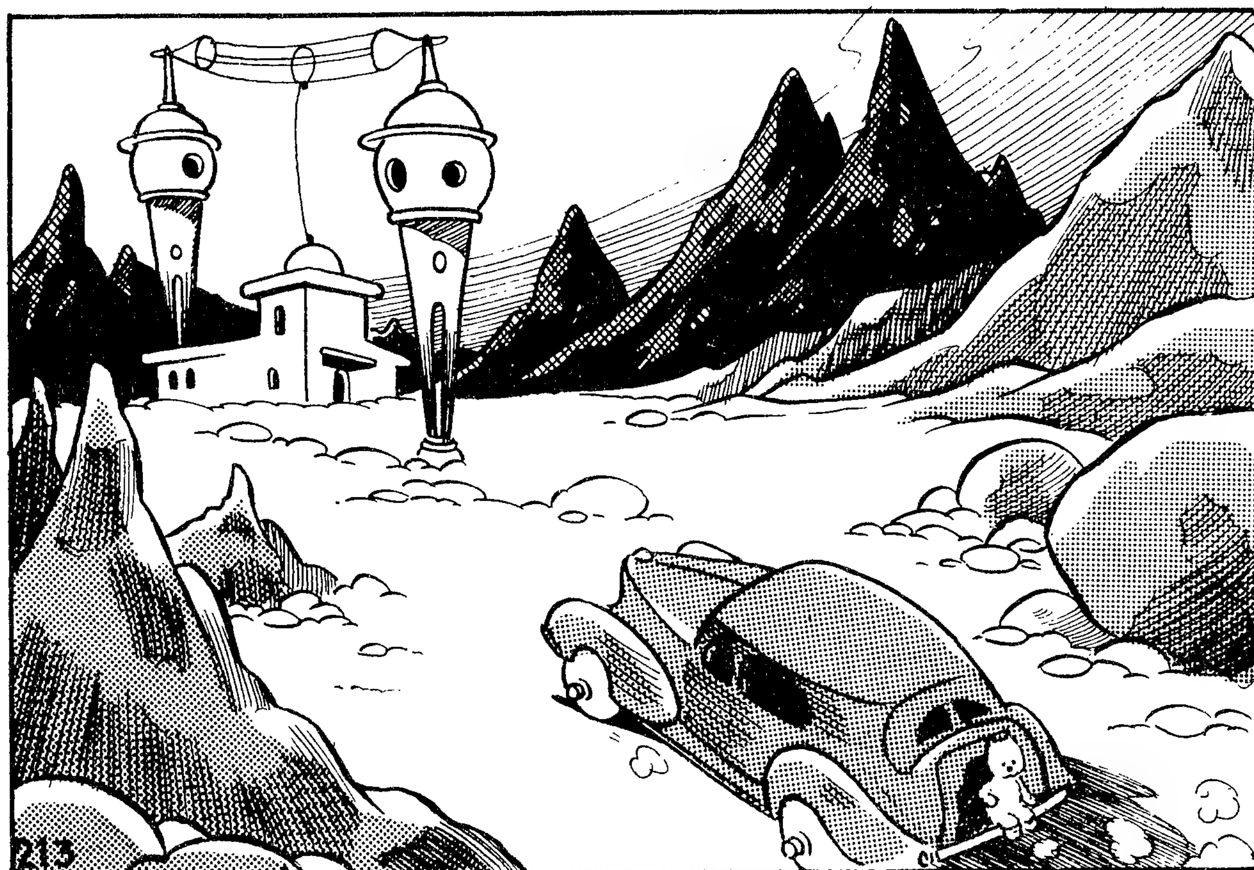
Pietje Kolibrie liep met groote, dreunende passen door het verlaten huisje. 'Hm,' mompelde hij. 'Ik hoop, dat de baas op tijd is. Ik heb geen zin om hier nu nog langer in dit vervelende stadje rond te loopen. Wat een baan!! Ik kan toch wel iets beters, zou ik denken.' Hij stapte op een tafeltje af, dat daar tegen den muur aan stond, en nam de telefoon van den haak. Toen draaide hij een nummer, en wachtte ongeduldig. Hij had niet in de gaten, dat vlak achter hem een open raam was, waar doorheen Tom Poes naar binnen gluurde. 'Hallo, ben jij daar, baas?' riep Pietje Kolibrie. 'Ik ben het, ja, ik, Pietje. Het zaakje is in orde, hoor. Je uitvinding werkt prachtig. Alle stomme burgers van Rommeldam zijn met hun bundeltjes de stad uit getrokken en hebben hun deuren open laten staan. Wat zeg je?... Waarom moet ik thuis komen?... Ik kan hier toch beter wachten tot de mannen komen?' Hij zweeg een poosje en scheen te luisteren; toen begon hij luid te grinniken. 'Prachtig, baas,' riep hij. 'De auto staat dus op het hoekje, hè? Ik kom direct.' Tom Poes luisterde niet meer naar het einde van het gesprek. Zoo vlug als hij kon rende hij naar den hoek van het straatje, en inderdaad zag hij daar bij den volgenden straathoek een grooten auto staan. Ik moet zien, dat ik daar achterop klim, dacht hij; het is me wat waard om te weten te komen, waar deze wagen straks heen rijdt.

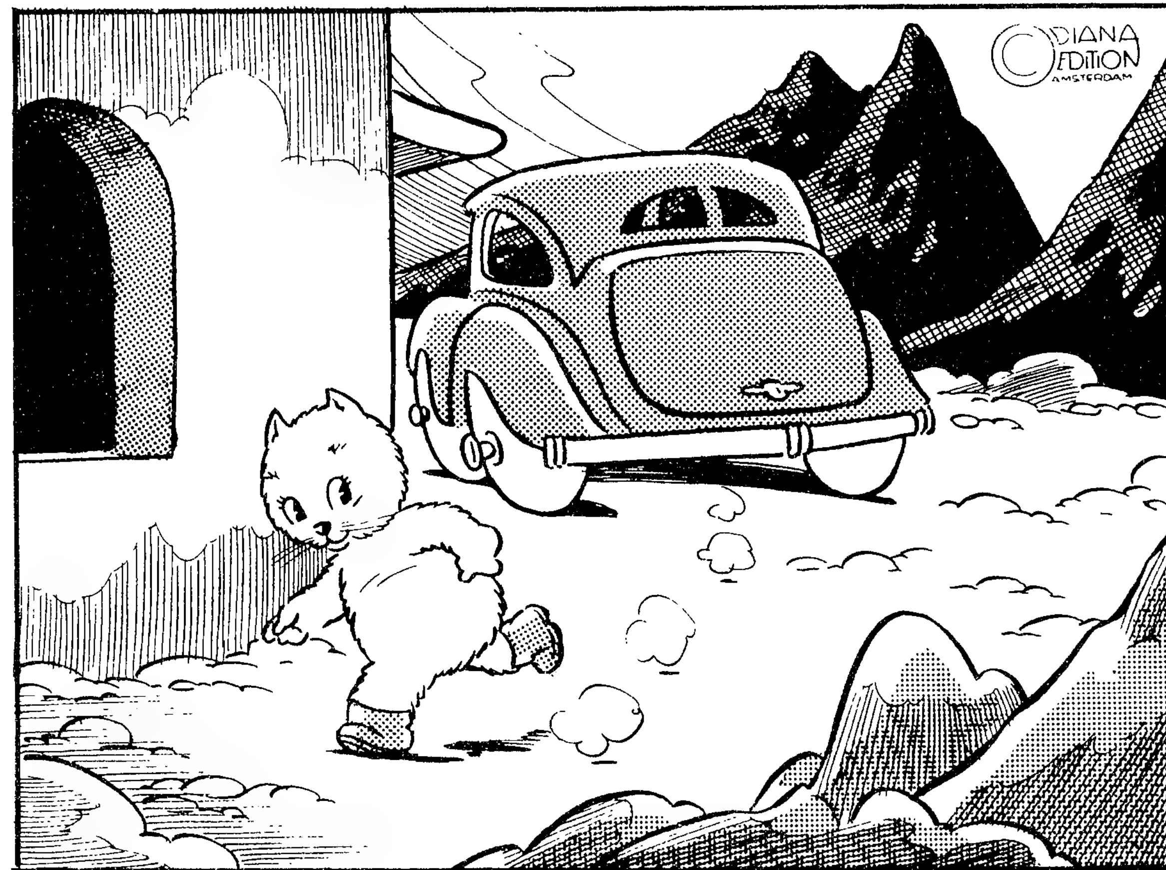

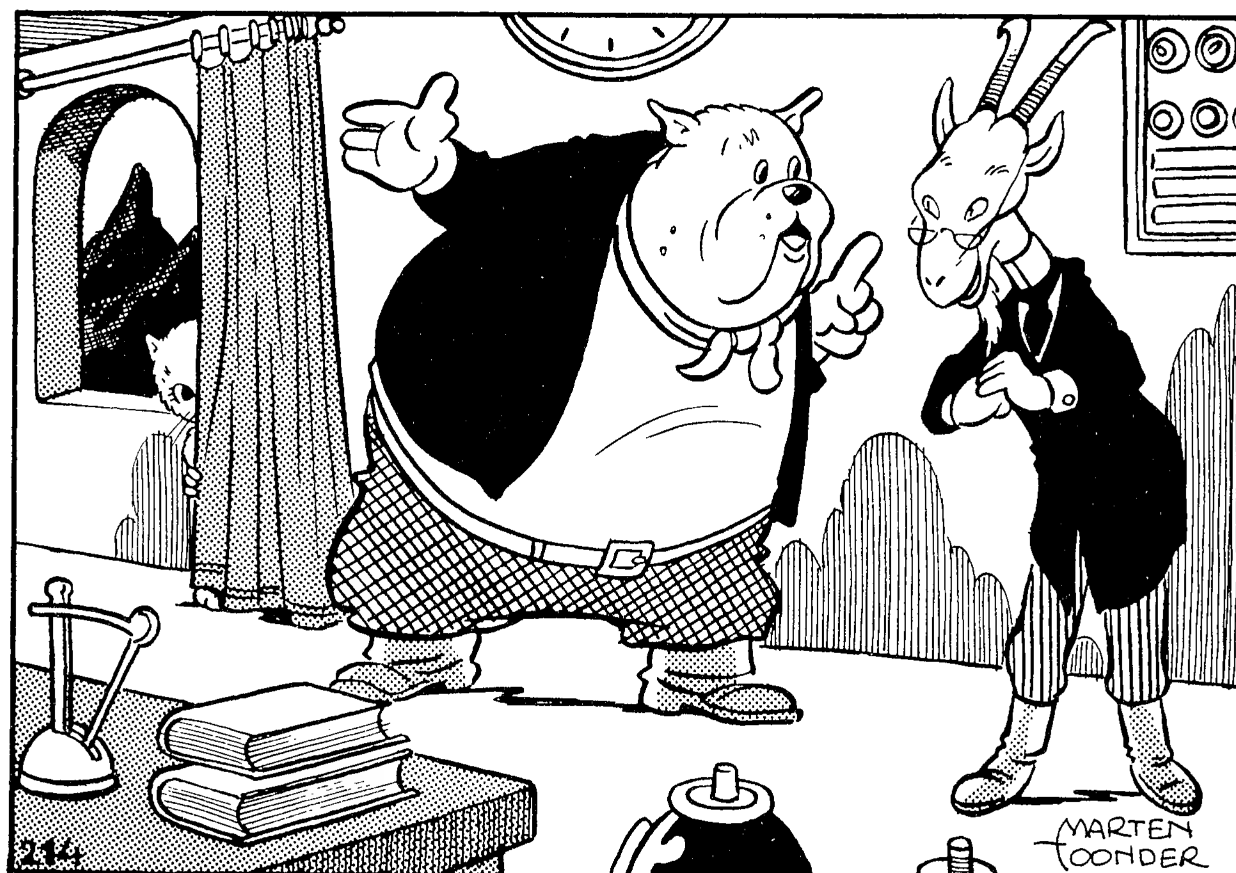
Even nadat Tom Poes zich in de buurt van den auto in een portiekje verscholen had, kwam Pietje Kolibrie den hoek om. 'Hallo, Jak,' riep hij. 'Je weet er alles van, hè? Als de drommel naar de bergen toe. We moeten maken, dat we aan het werk gaan, en niet te lang wachten!'
'Ja, ja, kalm een beetje,' zei Jak, die met een nijdig gezicht uit het portierraampje hing. 'Je hebt me al lang genoeg laten wachten. Je hoeft niet zooveel praatjes te hebben, al heeft de baas jou nu ook uitgezocht om dit karweitje op te knappen.'
'Houd je mond,' riep Pietje, terwijl hij zich met een plof in den auto liet vallen. 'Geen praatjes! Rijden! Vlug!'
Nu, Jak begon te rijden en hij deed dat met zoo'n vaart, dat de wagen steigerde. Maar hoe vlug hij ook was, Tom Poes was vlugger. Met een geweldigen sprong zooals alleen hij maar kon nemen, was hij bij den rijdenden wagen, greep den achtersten bumper en heesch zich naar boven. Daar zat hij nu. Het was heel erg ongemakkelijk en hij werd heen en weer gesmeten en geschokt totdat hij niet meer wist wat voor of achter was. Maar zitten bleef hij, daar was hij ten slotte Tom Poes voor.
De auto reed in volle vaart uit en suisde een buitenweg op. 'Toen begon hij te klimmen. Het terrein werd steeds heuvelachtiger, er kwamen bergen in het gezicht en nog steeds raasde de auto voort. Het scheen Tom Poes alsof er geen einde aan dien tocht zou komen.
Waar zouden we eigenlijk heengaan? dacht Tom Poes. En wat zou het voor een uitvinding zijn waar Pietje het door die telefoon over had?

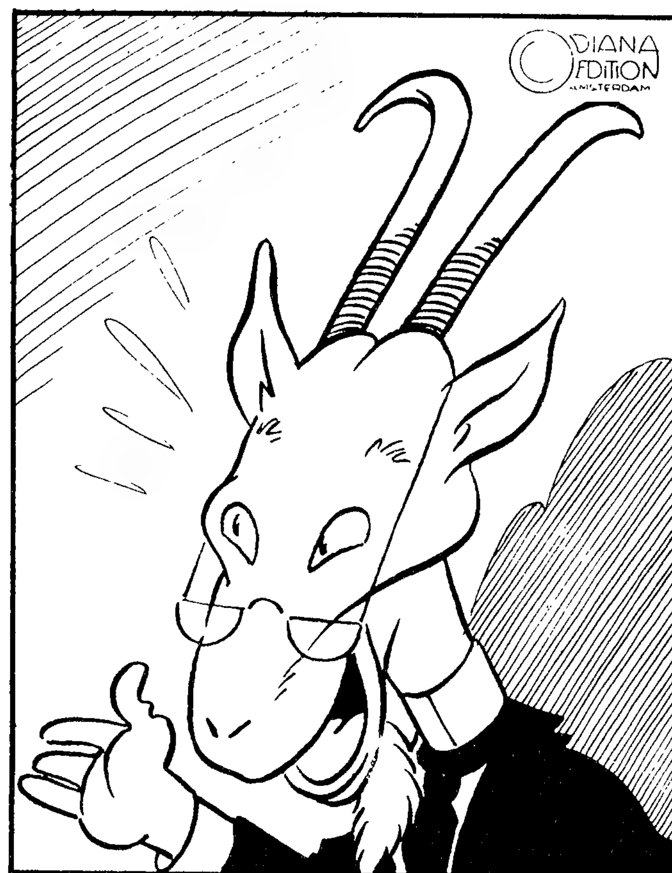

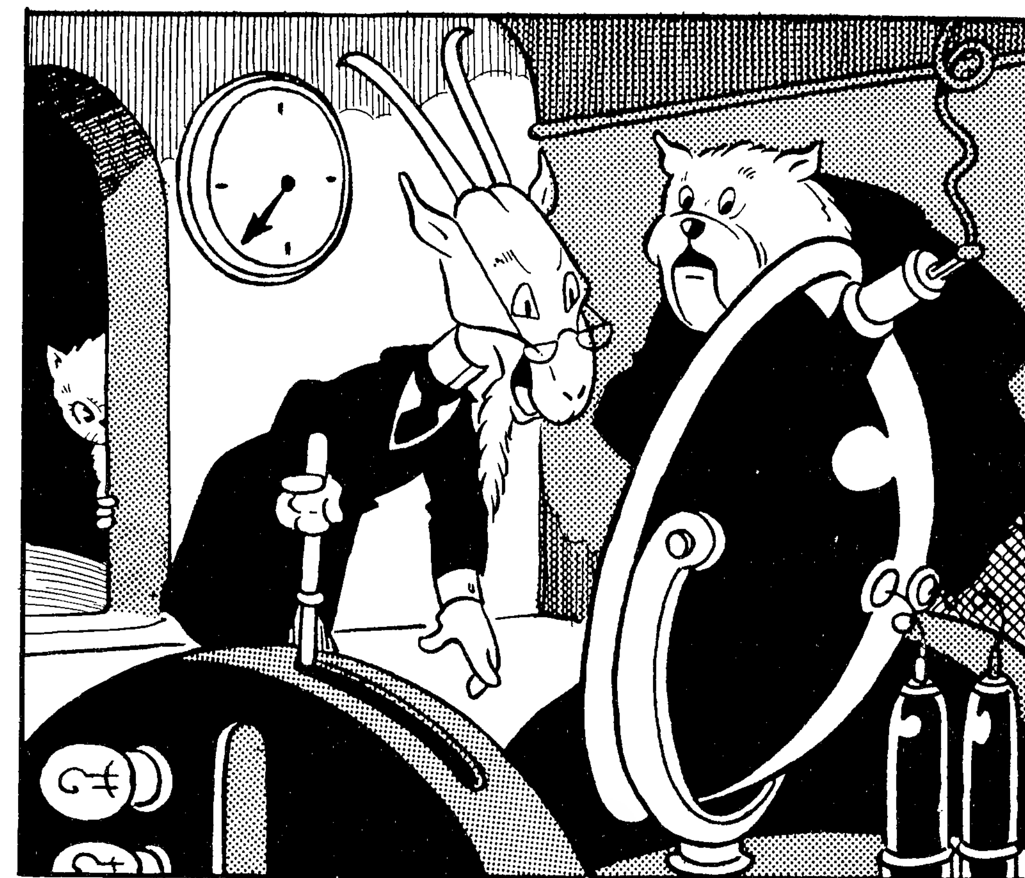

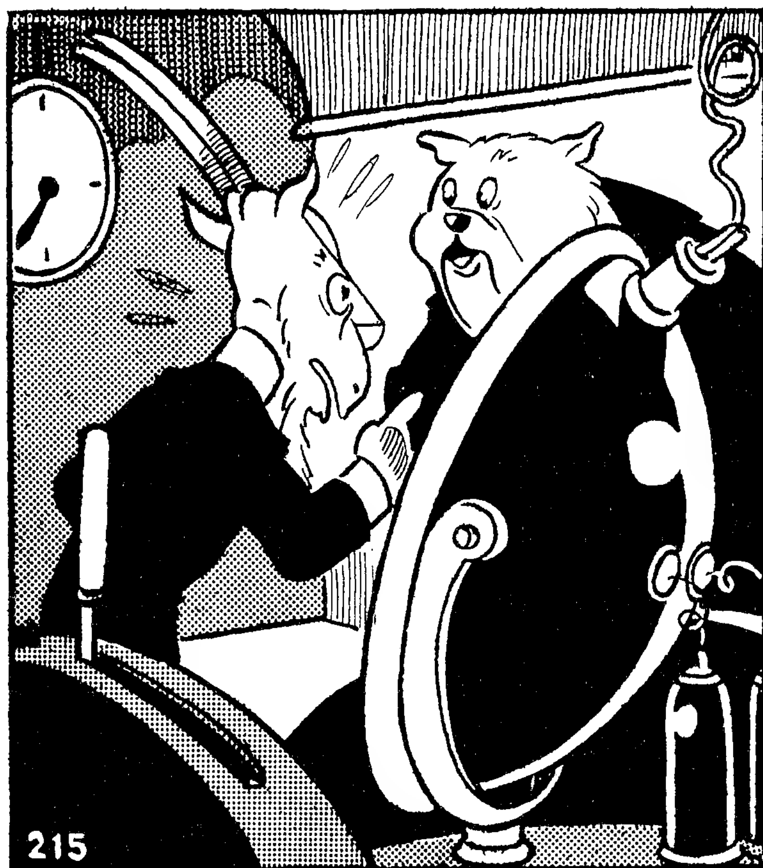
De auto kwam ten slotte hoog in de bergen op een kale vlakte aan en begon vaart te minderen. Tom Poes gluurde voorzichtig om een hoekje van den wagen; dat was een heel werkje, want hij moest goed oppassen, dat hij er niet afgeslingerd werd en dat niemand hem in de gaten kreeg. Maar toen hij zag waar ze heen reden, verloor hij van verbazing bijna zijn evenwicht. Daar voor hem stonden een paar vreemd gevormde, hooge torens, die van onderen smal en van boven breed waren en die verbonden werden door een paar dunne draden. Tusschen die torens in stond een klein wit gebouw, dat door een anderen draad weer met de masten verbonden was.
Het lijkt wel een zender! dacht Tom Poes. Een heele vreemde zender dan, want de zendmasten van Rommeldam zien er heel anders uit! Wat kan daar de bedoeling van zijn? Zouden ze hier in de bergen muziek maken? En wat kan het met het zwerven van de burgers van Rommeldam te maken hebben? Maar dat zie ik allemaal nog wel. Ik moet eerst maken, dat ik van dezen wagen afkom en dat ik in dat witte gebouw doordring.
Gelukkig remde de auto plotseling terwijl hij een scherpe bocht maakte voor de deur van het gebouwtje. Tom Poes wachtte geen oogenblik langer, hij sprong er af en rende op een raam toe, dat hij om een hoek open zag staan.

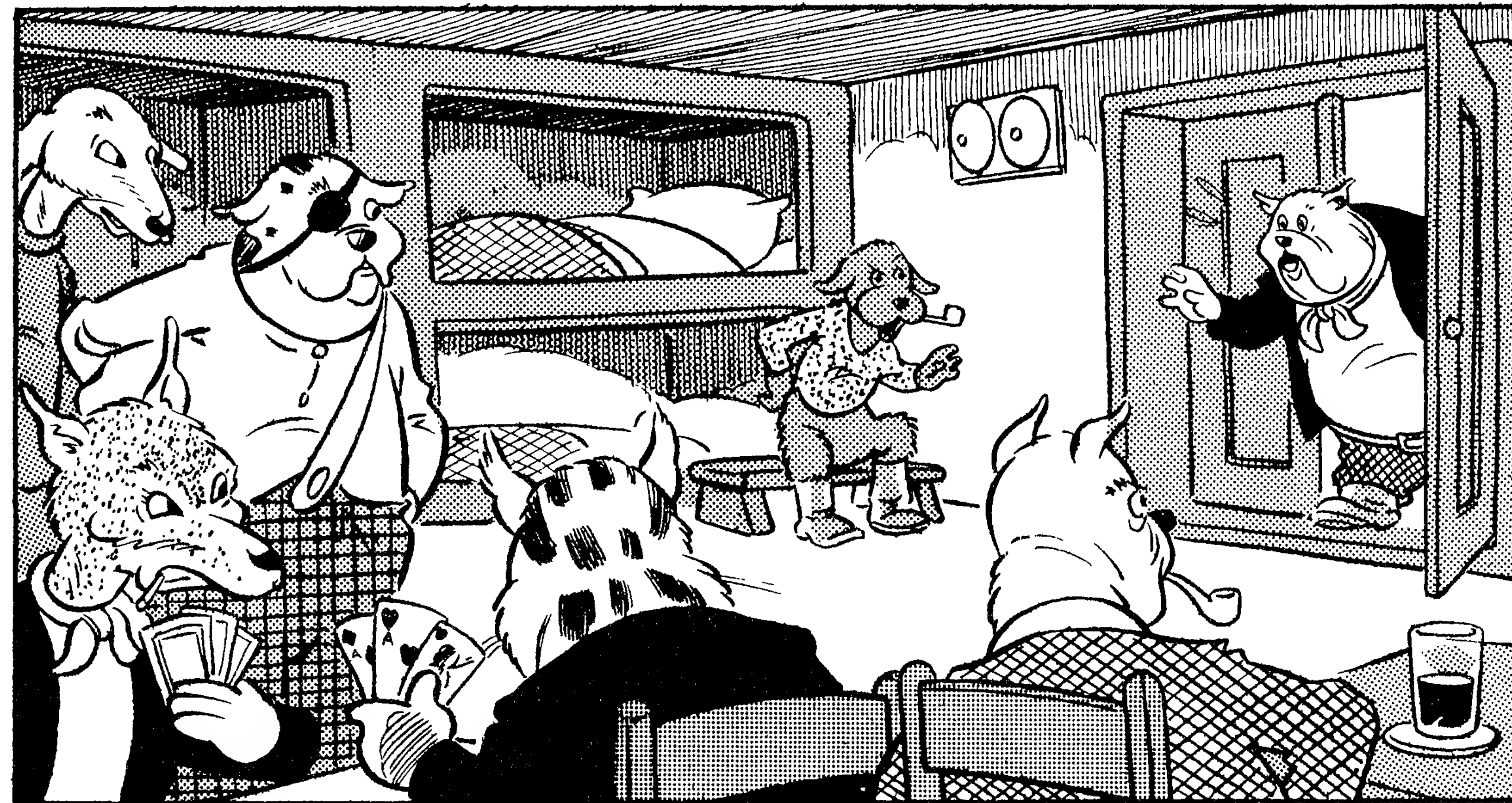
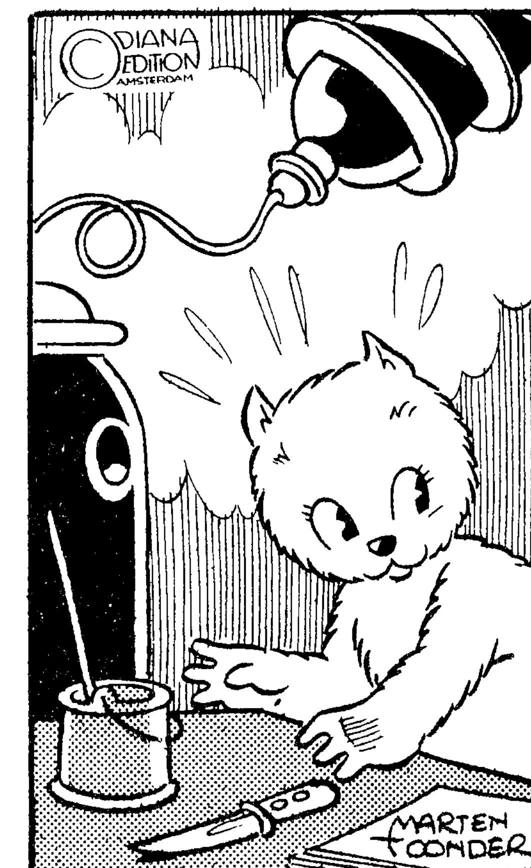

Tom Poes klom door het open raam naar binnen en liet zich heel voorzichtig op den grond achter een gordijn zakken. Hij was geen minuut te vroeg, want op hetzelfde oogenblik kwamen door een deuropening Pietje Kolibrie en... professor Sickbock naar binnen.
'Goed zoo, Pietje m'n jongen!' zei professor Sickbock goedkeurend. 'Het doet me pleizier, dat de proeven zoo mooi geslaagd zijn. Hihihihihi! Gisteren iedereen aan het hinken zei je! Ja, ja, dat was de proef op de som om zoo te zeggen, dat was het bewijs, dat mijn uitvinding werkte! En vandaag is dus iedereen op mijn bevel zijn huis uitgeloopen en de wijde wereld ingetrokken! Ja, ja! En nu draag ik je op, Pietje, om morgen bij het krieken van den dag in Rommeldam te zijn met twintig man en een grooten vrachtauto en alles van waarde uit de huizen van die domme lieden te halen! Maar denk er aan, dat jullie je laarzen aantrekken, m'n jongen! Zonder die laarzen zouden jullie allemaal ontvankelijk zijn voor mijn uitzending en dan zouden jullie ook gaan zwerven! Dat zou ik niet kunnen gebruiken! En nu moet ik noodig weer naar mijn hypnose-spiegel toe, want anders zouden de brave burgers bijkomen. Dat mag natuurlijk in geen geval!' Professor Sickbock liep een ander vertrek in, gevolgd door Pietje, en ging regelrecht op een vreemd toestel af, dat daar in een hoek stond. Toen haalde hij langzaam een hefboom over. Er klonk een zacht gezoem en Tom Poes, die er voorzichtig achter aan geslopen was, zag dat de spiegel, die op het toestel stond, verlicht werd. De professor ging voor den spiegel staan, sperde zijn oogen wijd open en stak zijn handen uit.
'Luister!' zei hij met holle stem. 'Luister! Zwerven moeten jullie! Zwerven! Zwerven is prettig! Zwerven is leuk! Ga uit jullie huizen en trek de wereld in!'

Pietje Kolibrie had verbaasd achter den professor gestaan, terwijl deze bezig was en je kon aan zijn gezicht zien, dat hij er niets van begreep. Tom Poes begreep het trouwens ook niet, maar die liet het niet merken. Dat deed Pietje wel.

'Wat doe je daar nou eigenlijk baas?' vroeg hij. 'Ik begrijp er niks van. Het lijkt wel tooverij.'

'Daar heeft het niets mee te maken, m'n jongen!' zei de professor vriendelijk. 'Het is heel gewoon versterkte hypnose! Je weet toch wel wat dat is, nietwaar?'

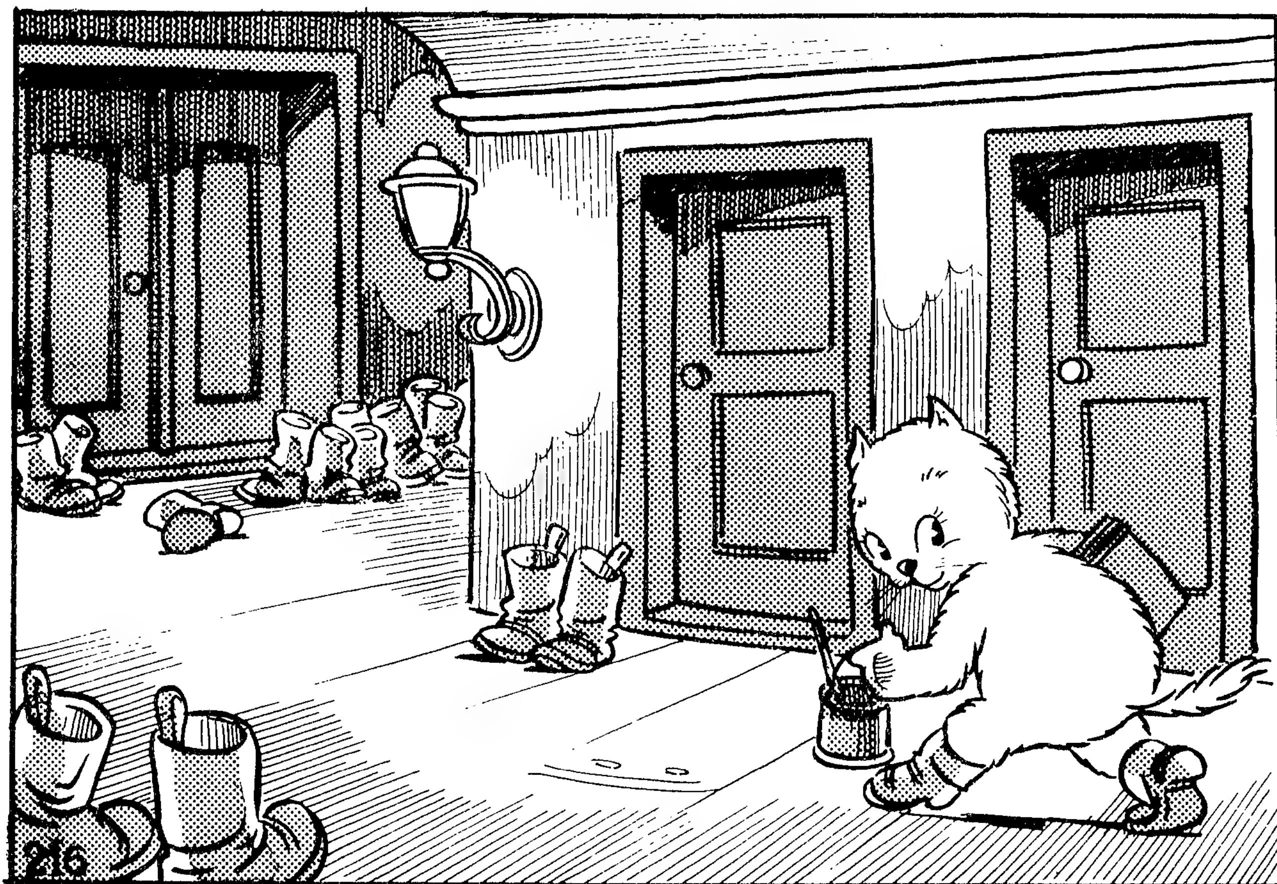
'Hypnose is, dat je iemand in slaap maakt en hem dan laat doen wat je wil, is 't niet?' vroeg Pietje.

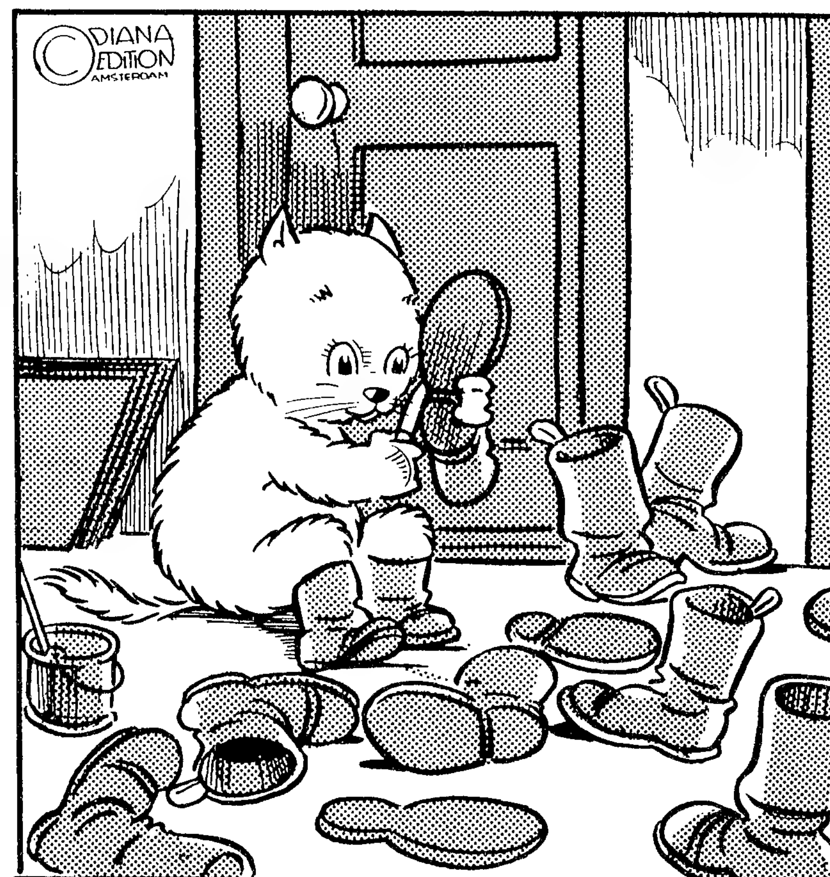
'Juist, zeer juist!' kraakte de professor. 'En door middel van dezen spiegel zend ik de hypnose naar de plek die ik bereiken wil en op die manier kan ik heele volksmenigtes hypnotiseeren. Maar nu moet je naar bed gaan, ventje! Het wordt morgen een vermoeiende dag en we moeten vroeg opstaan. Zeg dat ook aan de mannen en laat me nu alleen!'

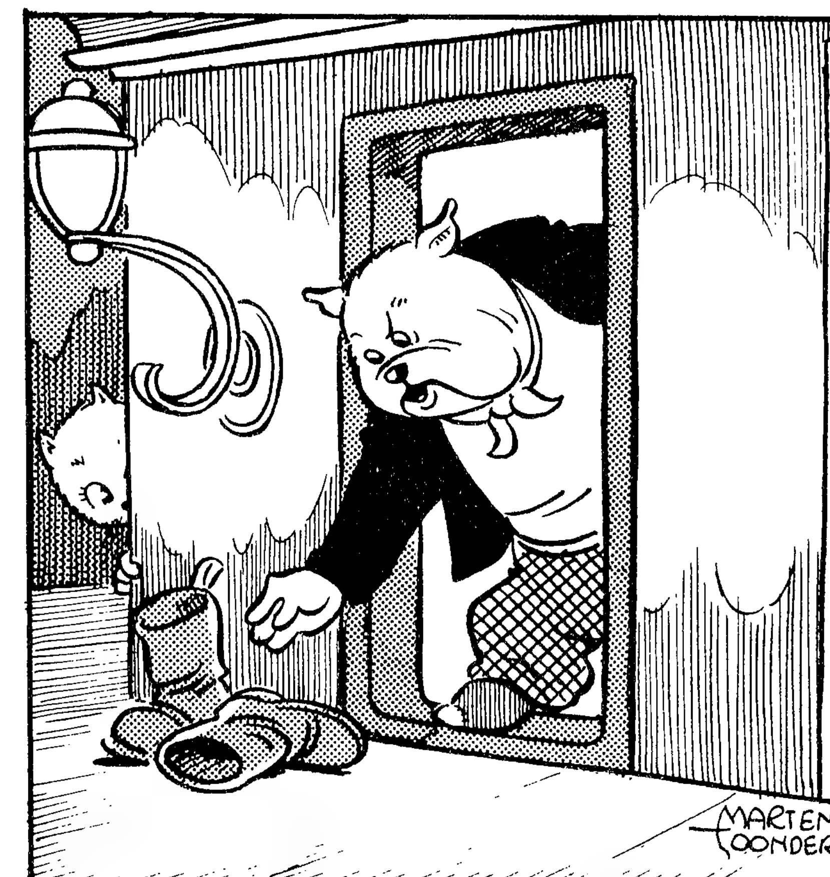
Pietje Kolibrie liep naar de groote slaapzaal en rukte de deur open. 'Hoor es mannen!' bulderde hij, 'júllie moeten gaan slapen, want morgen is het een vermoeiende dag en we moeten vroeg opstaan. En denk er om, dat je je schoenen uittrekt voordat je in bed stapt, want de professor heeft een hekel aan smerig beddegoed. Zet ze netjes op de gang, zooals het hoort. Welterusten!'

Tom Poes had intusschen niet stilgezeten. Toen Pietje Kolibrie verdwenen was, was hij weggeslopen en zonder verder iemand van de bende te zien, kwam hij in een ander vertrek.

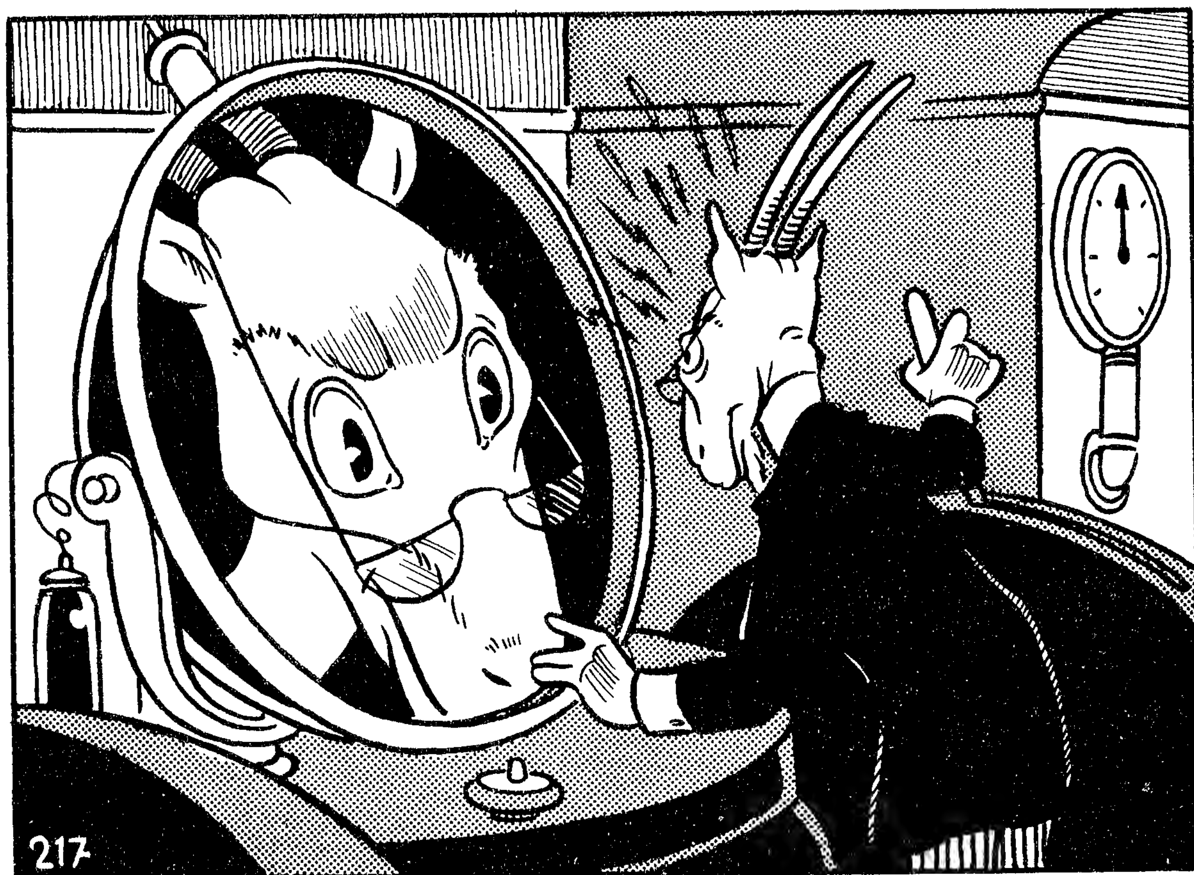
Ha! mompelde hij. Daar op die tafel ligt precies wat ik hebben moet! Een mes en lijm en karton. Nu kan ik opschieten. Tjonge, dat kan een vermoeiend nachtje worden!

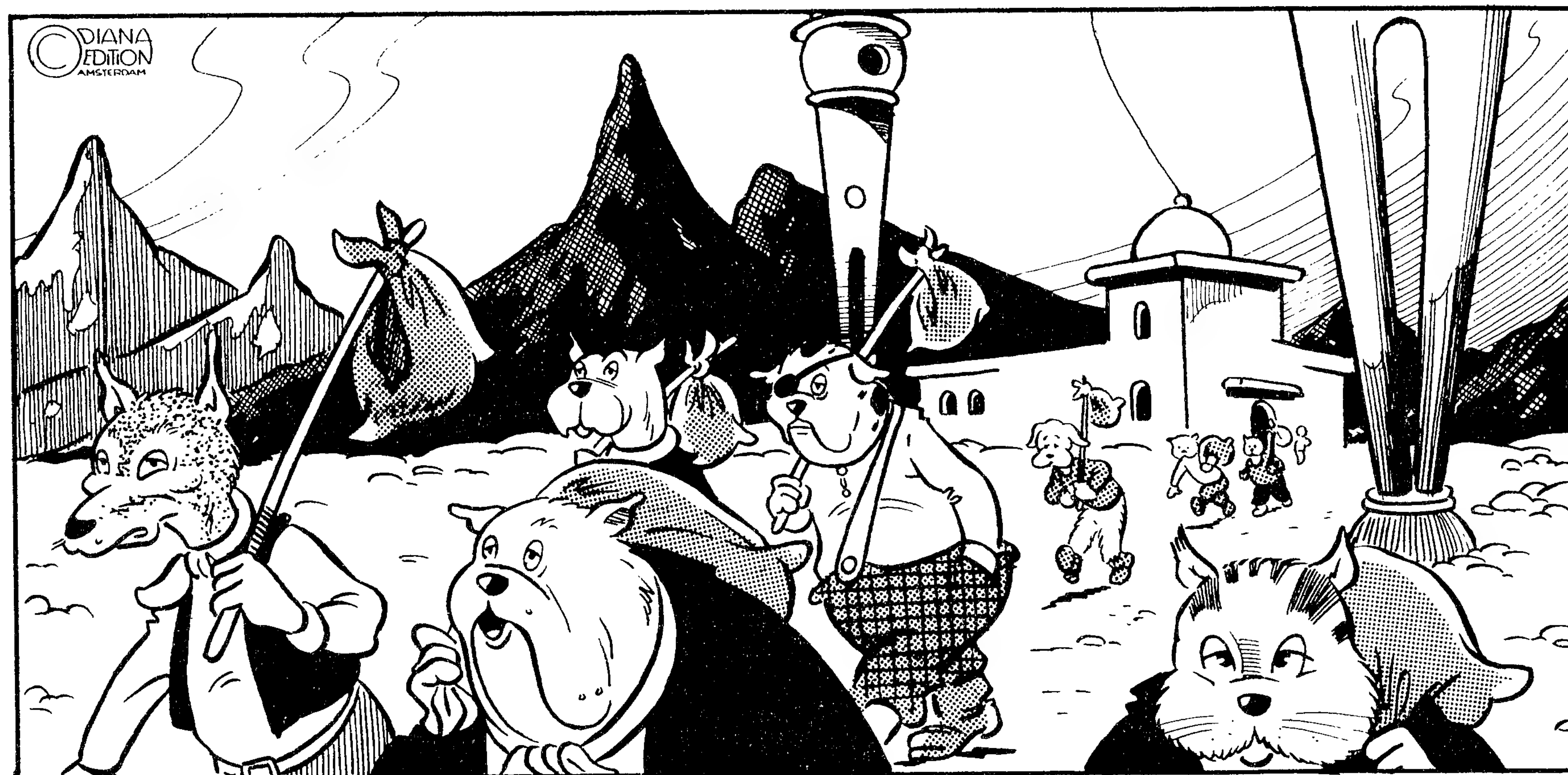

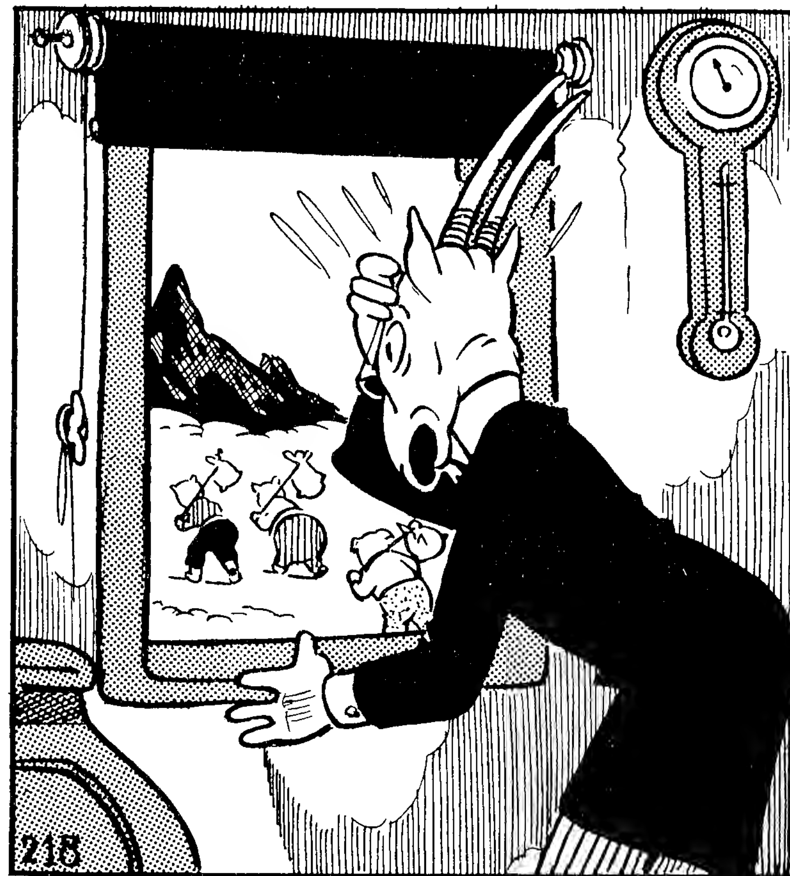

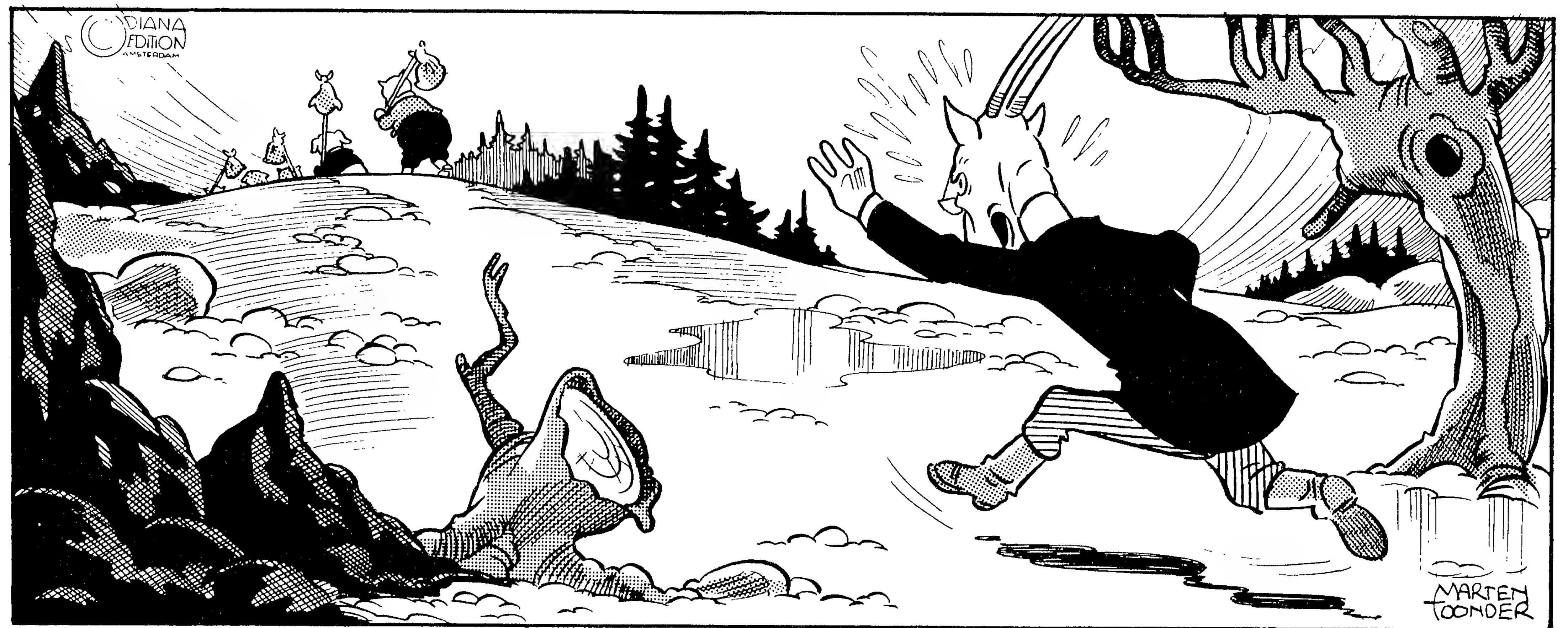
Tom Poes sloop de gang in waarop de deuren naar de slaapvertrekken uitkwamen. Onder zijn arm droeg hij het karton en in zijn handen had hij een mes en een lijmpot.
Zonder geluid te maken, verzamelde hij alle laarzen, die hij kon vinden en toen begon hij zoo vlug als hij kon de gummizolen er af te snijden.
Dat was een slim idee, al zeg ik het zelf, mompelde hij. Zonder die gummizolen krijgen al die bendeleden ook last van de hypnotiseermachine van professor Sickbock. Nu begrijp ik trouwens ook, waarom ik zelf er geen last van gehad heb. Dat kwam natuurlijk door de rubberlaarzen, die ik draag! Maar als ik nu alle gummizolen er af snij en er dan karton onder plak, kunnen die schurken niets meer doen. Ja, dat is een goed idee, daar moet je Tom Poes voor zijn!
Tom Poes werkte den heelen nacht door, want het viel niet mee om de kartonnen zolen er zoo onder te plakken, dat het niet opviel. Maar toen de zon opkwam, was hij toch klaar en net toen hij het laatste paar schoenen weer voor de deur had gezet, kwam Pietje Kolibrie naar buiten.
'Het is tijd!' bromde Pietje. 'Bah, wat een kort nachtje! Ik heb er nog slaap van! Maar als de buit vandaag groot genoeg is, maakt dat veel goed. Kom, ik zal gauw mijn laarzen aantrekken en de mannen gaan wekken.'

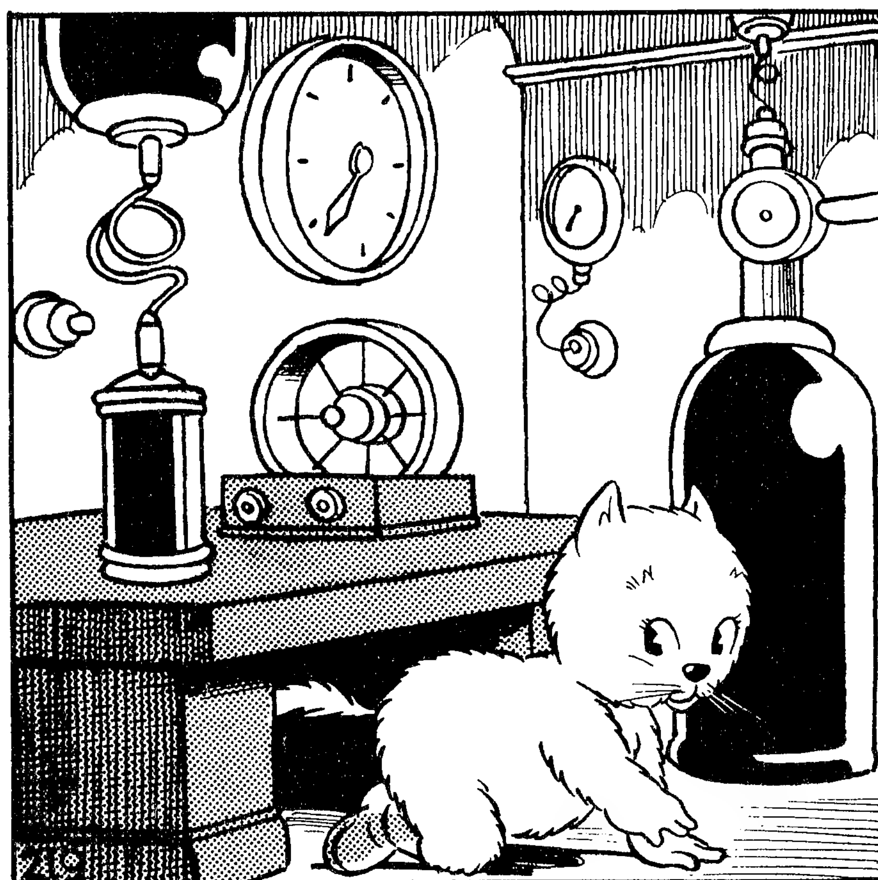

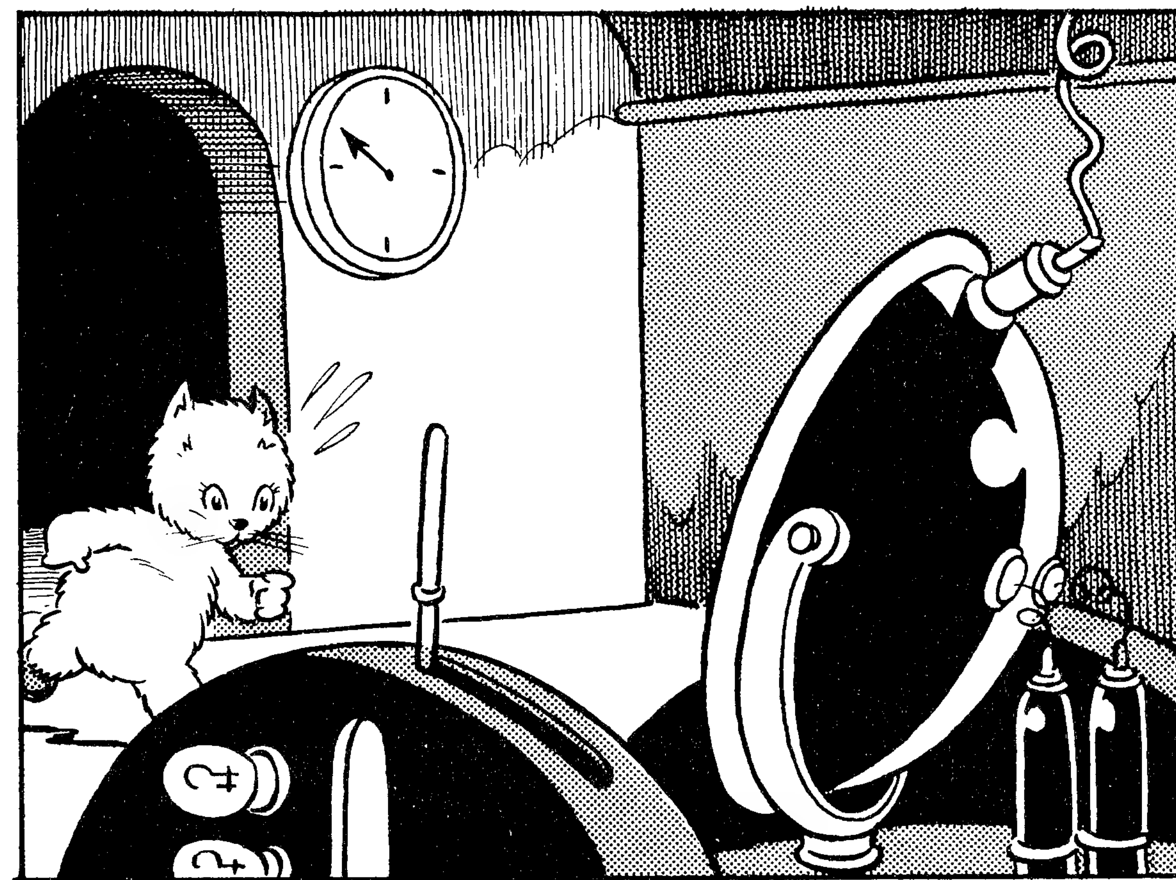
Professor Sickbock had den heelen nacht voor zijn spiegel gezeten en al maar gezegd:
'Jullie moeten zwerven! Zwerven moeten jullie! Zwerven is prettig!' Totdat hij er suf van geworden was. Maar hij hield er niet mee op. Wanneer iedereen niet ver genoeg van zijn huis af was, wanneer de bende zou komen om alles leeg te halen, kon er groote narigheid van komen. En natuurlijk was het ook belangrijk, dat iedereen goed gehypnotiseerd was. Des te gemakkelijker zou het zijn. Vanavond ben ik een rijk man! dacht de professor. Dit is nog eens een uitvinding! Als ik nu al dat geld heb, kan ik met deze machine mezelf koning van dit land maken! Dat is een klein kunstje! Als ik maar vaak genoeg zeg: professor Sickbock is de koning! zal niemand er aan twijfelen. Maar ik dwaal af, ik moet eerst deze zaak afhandelen! Komaan:
Zwerven moeten jullie! Jullie moeten zwerven! Zwerven is heerlijk! Iedereen zwerft!...
Intusschen gebeurde er iets heel vreemds en het was maar goed, dat de professor zoo druk bezig was, want anders was hij zich waarschijnlijk naar geschrokken. Alle bendeleden voelden zich slaperig worden en de een na den ander pakte zijn bundeltje op zijn nek en liep de deur uit. Ze begonnen, net als alle anderen, te zwerven. Dat kwam natuurlijk, omdat ze niet langer gummizolen onder hun schoenen hadden, maar karton! Ja, tot zoover was de list van Tom Poes prachtig gelukt. Maar hij was nog niet klaar. O, nee! het moeilijkste moest nog komen!

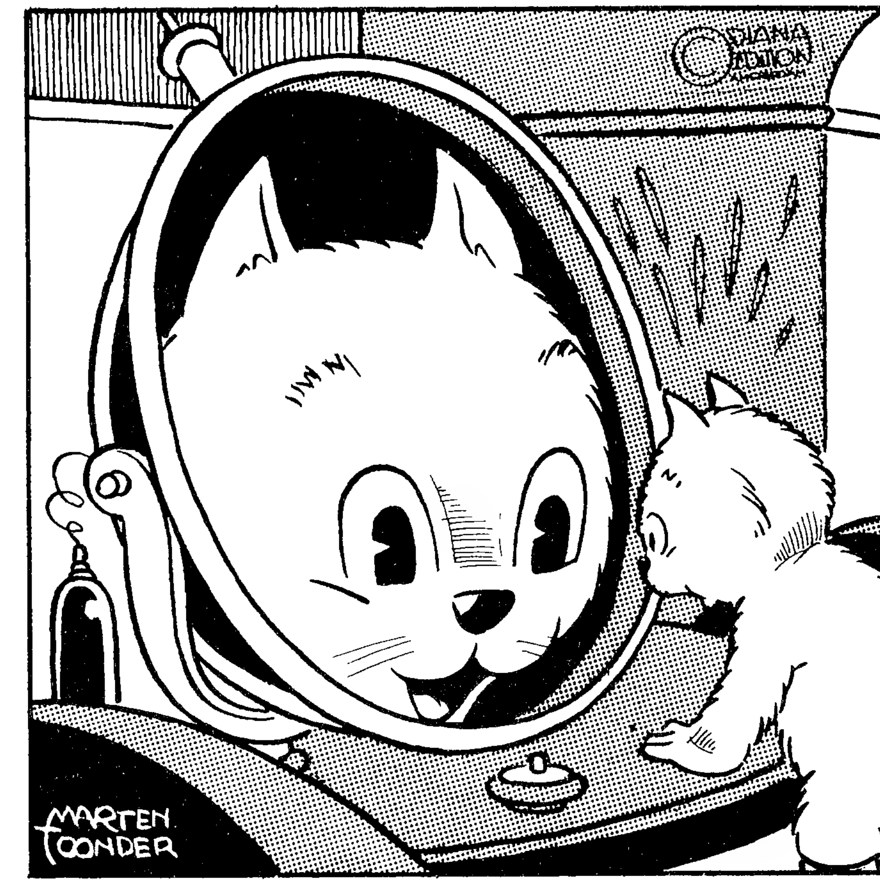

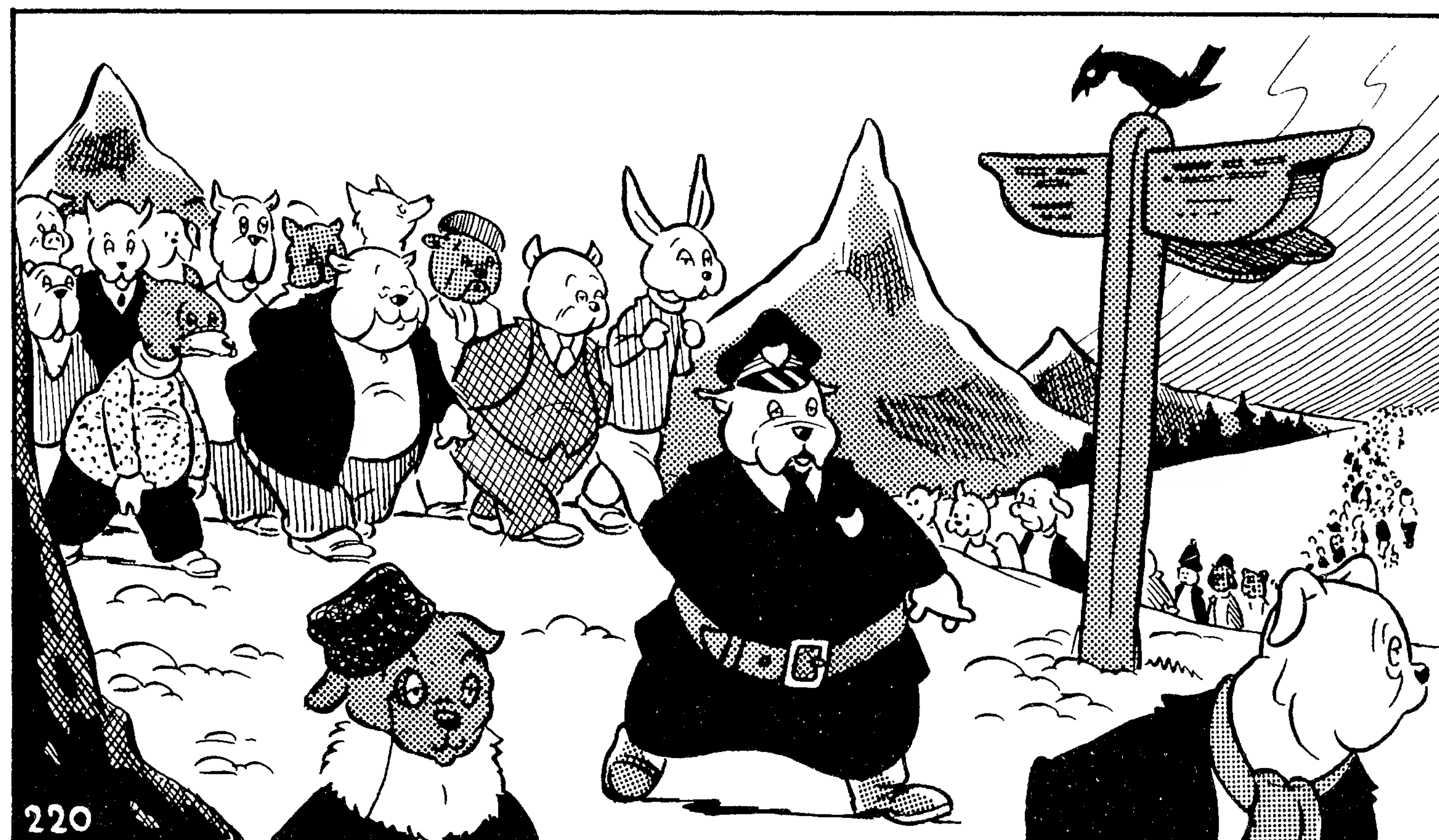
Professor Sickbock kreeg eindelijk genoeg van het uitzenden en hij liep eens naar het raam om een frisch luchtje te schepen.
'Het is een mooie dag! zei hij tegen zichzelf. Dit wordt de mooiste dag van mijn leven! Zie toch eens hoe vriendelijk de zon schijnt en hoe schoon de ontdooide sneeuw modderplassen op den weg vormt! De aarde geurt en de vogeltjes zingen in het lommer! Voortreffelijk! Ik...' de professor was ineens stil. Daar beneden op den weg zag hij kleine groepjes zwijgende bendeleden, die met geknoopte zakdoeken en buideltjes op hun ruggen over de heuvels verdwenen.
'Wat is dat!' riep de professor! 'Wat doen die mannen? Waar gaan ze naar toe? Ze zullen toch niet... Ze hebben toch hun schoenen niet... Ze zijn gehypnotiseerd! Verschrikkelijk!'
Hij sprong met vier treden tegelijk de trap af en rende naar buiten zonder zelfs zijn warme wollen duffel aan te doen.
'Sta stil!' riep hij, 'hooren jullie me niet? Sta stil, zeg ik! Ik beveel het jullie! Keer om en kom terug! Jullie moeten naar Rommeldam! Luister dan toch! Ik ben professor Sickbock en ik beveel jullie onmiddellijk terug te komen!'
Maar niemand luisterde naar hem. De heele bende slofte met half dichte oogen verder en keek niet op of om. Ja, de hypnotiseer-machine van professor Sickbock werkte prachtig!

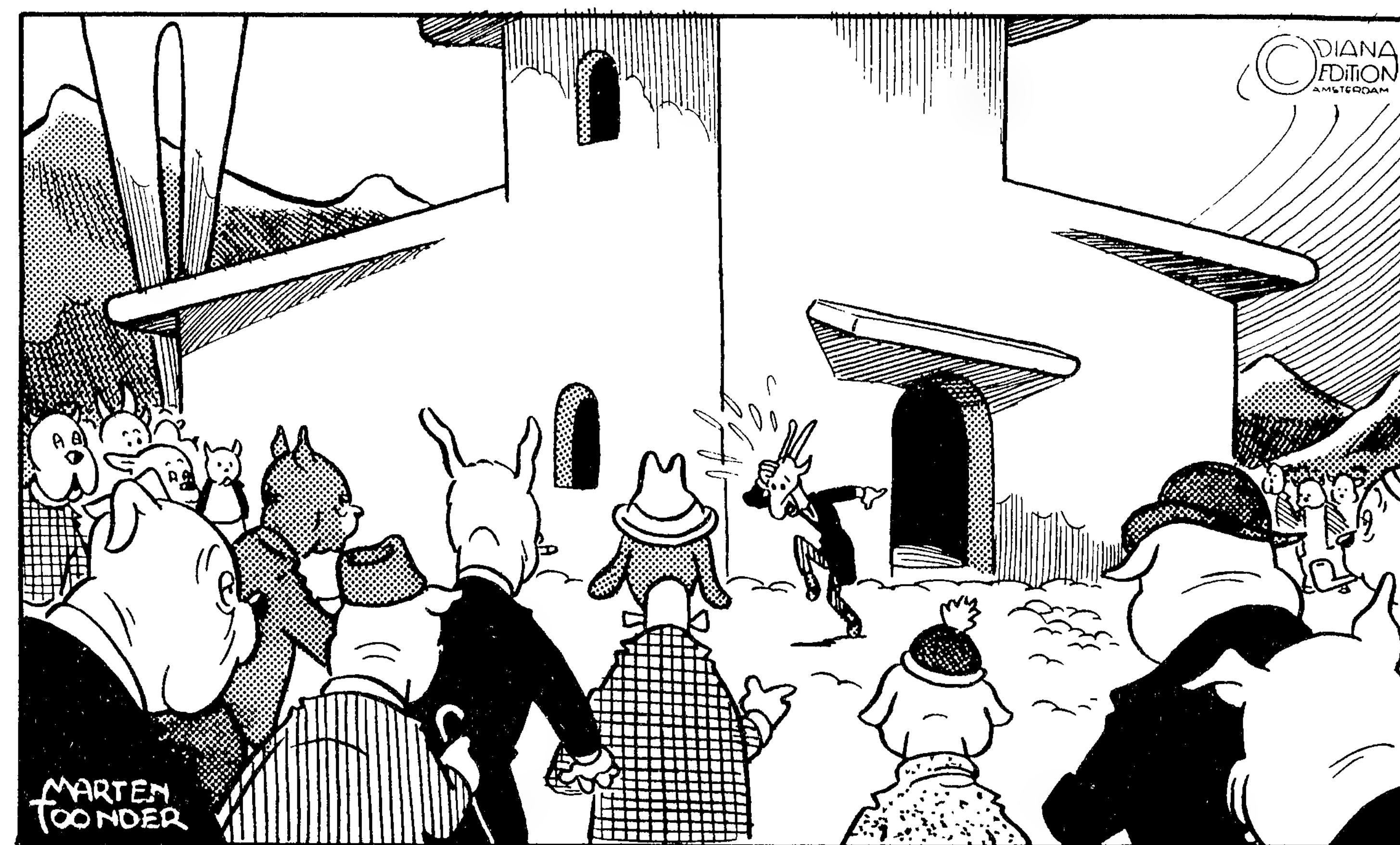

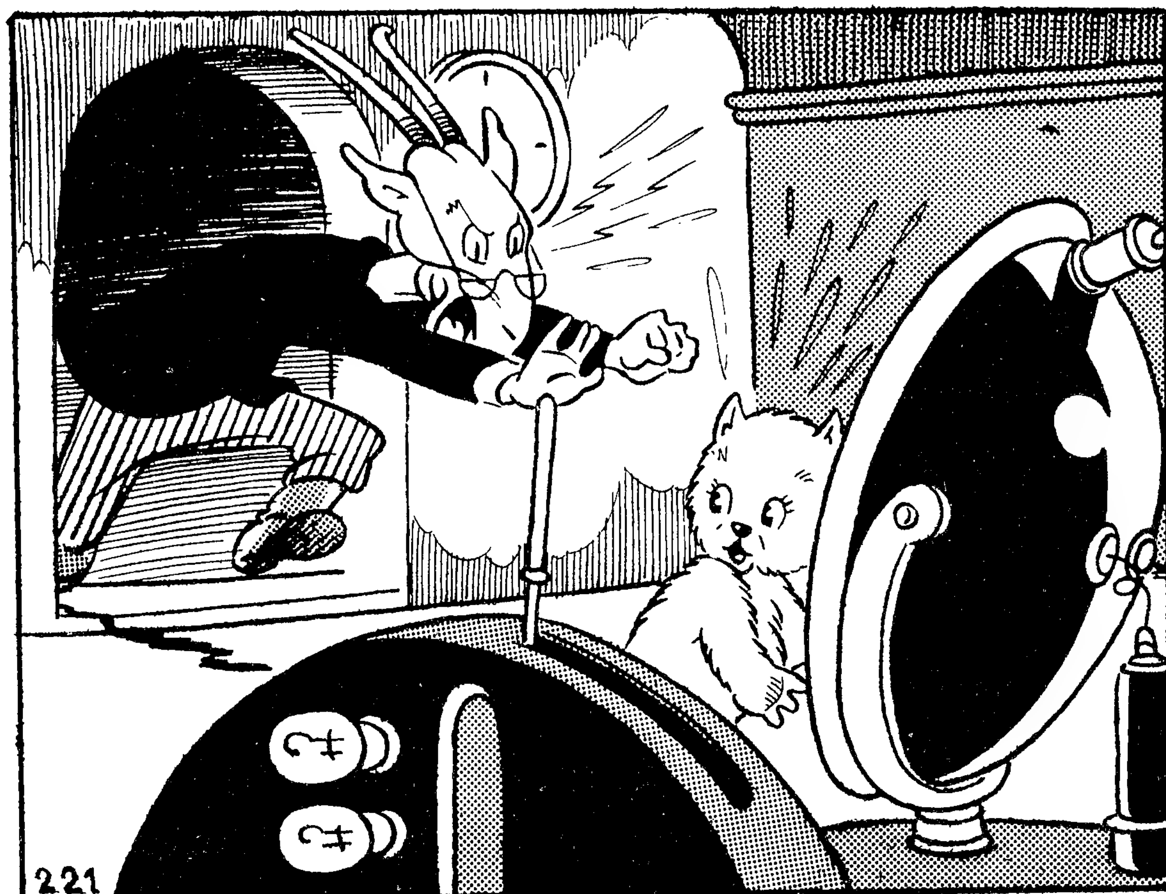
Tom Poes wachtte totdat hij den professor in de verte had hooren verdwijnen en kwam toen van onder de tafel vandaan, waaronder hij zich al dien tijd verborgen had gehouden.
Nu moet ik vlug zijn, dacht hij. Dit is mijn kans! Vooruit, Tom Poes! Laat zien wat je kan!
Hij rende door de leege kamers heen, totdat hij weer bij het vertrek kwam waarin de groote spiegel stond. Daar stormde hij naar binnen en ging voor den spiegel staan. En toen schrok hij verschrikkelijk, want daarin zag hij zijn eigen gezicht; niet gewoon, maar verschrikkelijk vergroot! Dat viel niet mee, maar omdat hij nu eenmaal Tom Poes was, raakte hij al gauw over den eersten schrik heen. Hij haalde den hefboom over, net als hij den professor had zien doen, wachtte totdat de toestellen begonnen te zoemen en zei toen langzaam en met een holle stem:
'Kom hierheen! Iedereen moet hierheen komen! Jullie moeten hier komen! Vlug! Hierheen komen! Vlug! Iedereen!'

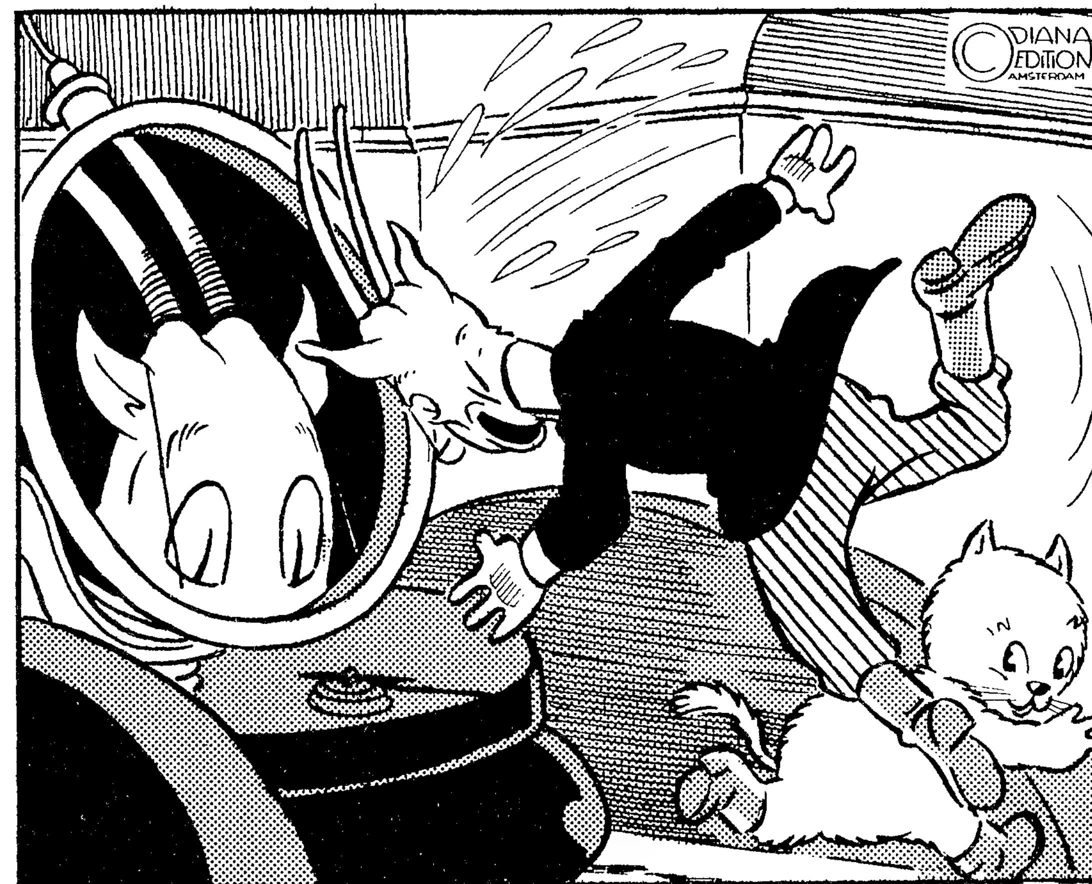

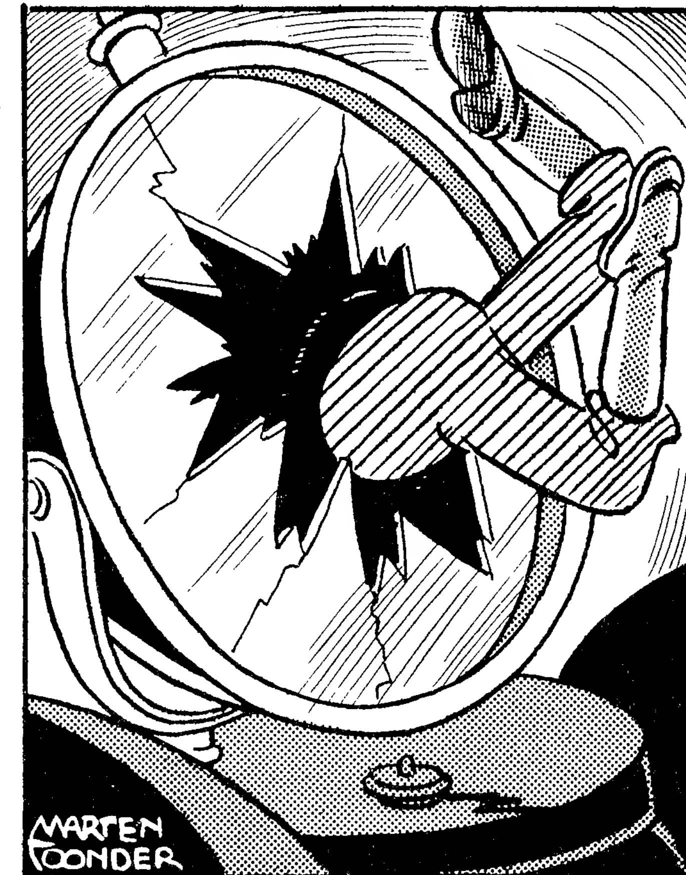

Op de verlaten wegen, die naar de bergen voerden, was het al gauw te merken, wat Tom Poes gedaan had. In plaats van dat iedereen zoo'n beetje op goed geluk door het land zwierf, kregen alle zwervers ineens een vaste richting. Sommigen keerden om, anderen sloegen zijwegen in en zoo kwam het, dat op de hoofdwegen al heel vlug een dichte menigte liep in de richting van den zender van professor Sickbock. Een vreemde menigte was het. Niemand zei een woord en ieder had zijn oogen half dicht. Professor Sickbock zelf begreep er niets van. Nadat zijn bendeleden hem eerst maar wat hadden laten roepen, keerden zij ineens om en liepen zonder iets te zeggen langs hem heen terug. In het begin dacht hij, dat het een grap was en hij wilde al erg kwaad worden, toen hij ineens merkte, dat het niet alleen zijn bendeleden waren, die dien kant opgingen. Nee, toen hij bij zijn zendstation was aangekomen, zag hij, dat zich daar een dichte menigte had verzameld.

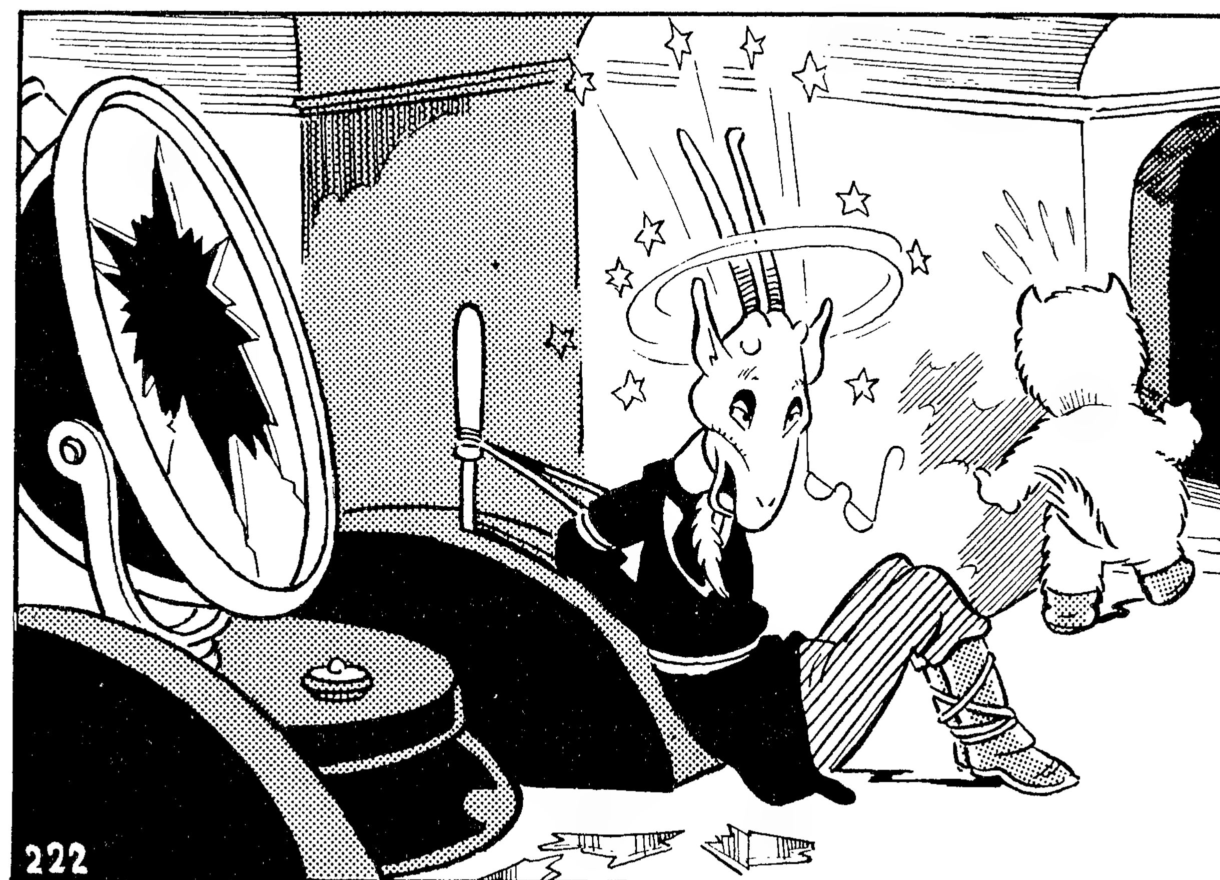
Er klopt iets niet! dacht Sickbock. Eerst deden mijn trouwe mannen zoo vreemd en nu scheidt iedereen ineens uit met zwerven! Zou er soms iemand aan mijn spiegel gekomen zijn? Zou soms... Wacht eens even, daar moet ik het mijne van hebben! De professor keerde de zwijgende menigte den rug toe en holde naar binnen.

Professor Sickbock rende naar binnen en voordat Tom Poes zich nog had kunnen verstoppen was hij al bij hem.
'Jij, nare, stoute bengel!' riep de professor. 'Ben jij het weer? Dat had ik al kunnen denken! Er bestaat op de heele wereld geen stouter, akeliger ventje dan jij bent! Kom hier, dan zal ik je kastijden! Ik zal... Maar Tom Poes wachtte niet op hem. Hij bukte zich bliksemsnel en dook tusschen de beenen van Sickbock door, die op hem af stormde. Daardoor lichtte hij hem beentje, zoodat de professor zijn evenwicht verloor en voorover in zijn prachtigen spiegel dook! Dat gaf een verschrikkelijk lawaai. Het glas rinkelde, de lampen sprongen knallend uit elkaar en in den spiegel klonk een verschrikkelijke slag. En daarna was het stil. Alleen de beenen van den professor staken nog uit de overblijfselen van wat eens een hypnotiseerspiegel was geweest, en daar binnenin klonk een hol geschreeuw. Ja, dat was heelemaal niet zoo prettig voor professor Sickbock!

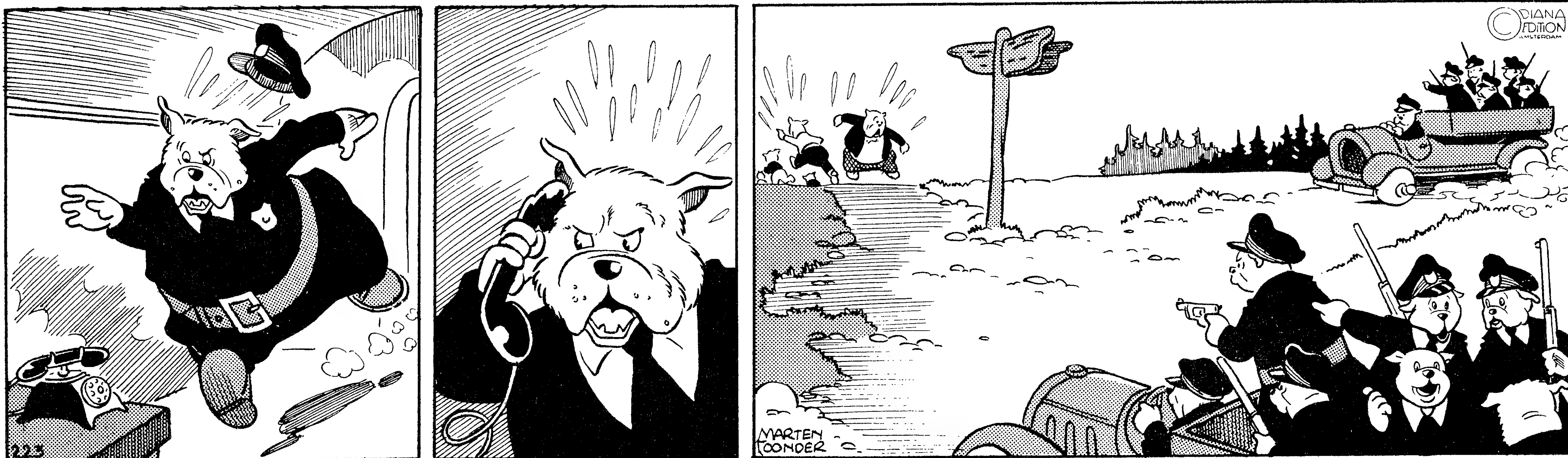

Tom Poes, wachtte niet af wat er verder zou gebeuren. Met veel moeite sjorde hij professor Sickbock uit de scherven, legde hem voorzichtig op den grond en begon hem te binden. Dat deed hij zeer precies, hij bond hem zóó stevig vast, dat hij geen vin meer verroeren kon en daarna bevestigde hij 't uiteinde van de koorden aan den hefboom. Wonder boven wonder had de professor behalve een paar builen en schrammen geen wonden opgeloopen; hij was alleen maar erg geschrokken en heelemaal duizelig van den val. Toen Tom Poes klaar was, keek hij dan ook niet verder naar hem om.

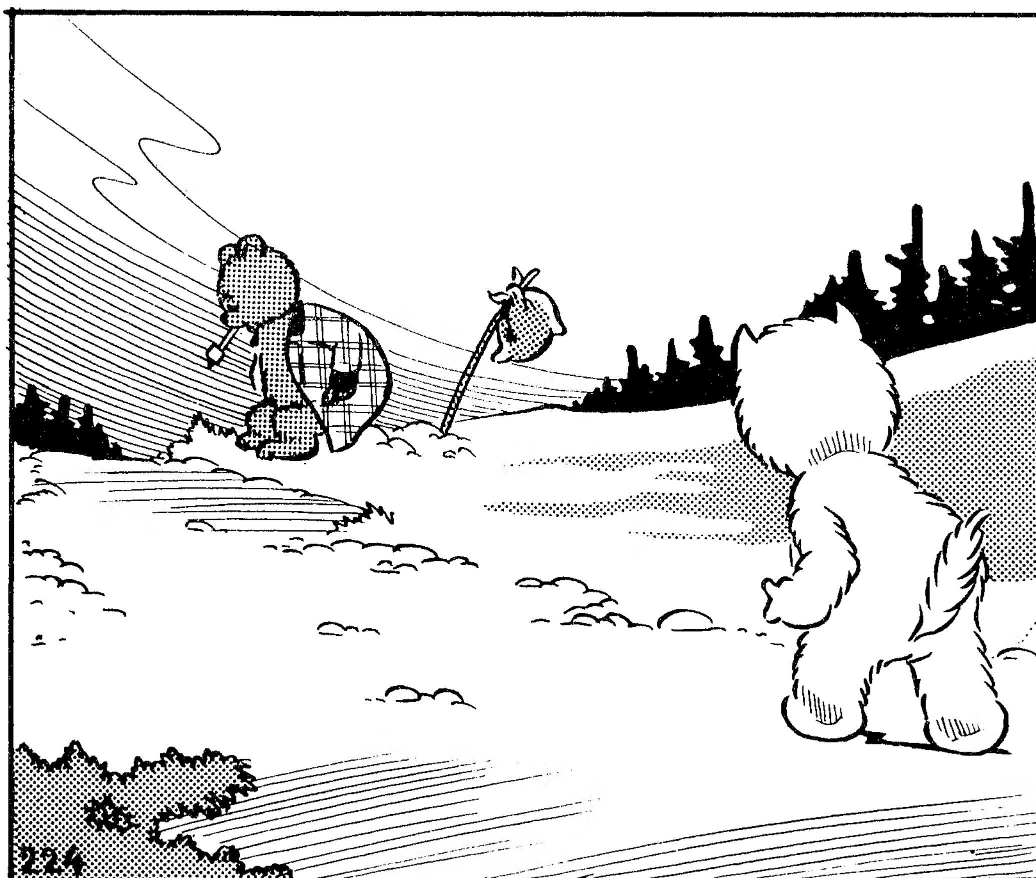
Intusschen was de toestand buiten heelemaal veranderd. Nu de spiegel er niet meer was, begon de menigte weer tot zichzelf te komen en omdat niemand nu eigenlijk begreep wat er eigenlijk gebeurd was, werd het een ontzettende verwarring. Iedereen schreeuwde en riep en zwaaide met zijn armen, zoodat hooren en zien vergingen. De eenige, die kalm bleef, was commissaris Bulle Bas.

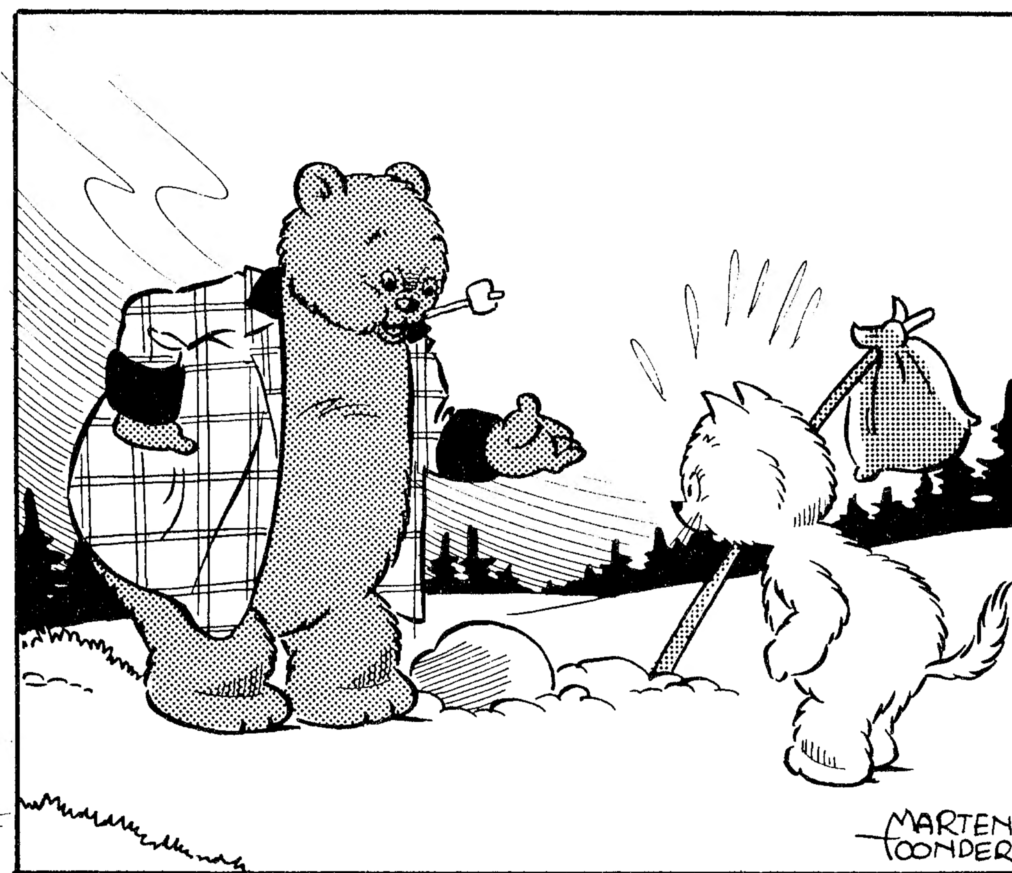
'Kalmte menschen' riep hij. 'Geen opstootjes hier! Jullie moeten je verspreiden of ik schrijf jullie namen op! Ik zal wel eens kijken wat er in dit gebouw te doen is. Opzij! Hm! Opzij zeg ik!' Toen trok hij zijn revolver en stapte het zendstation binnen. Er daar vond hij tot zijn groote verbazing Tom Poes, die met een trotsch gebaar naar den gebonden Sickbock wees.

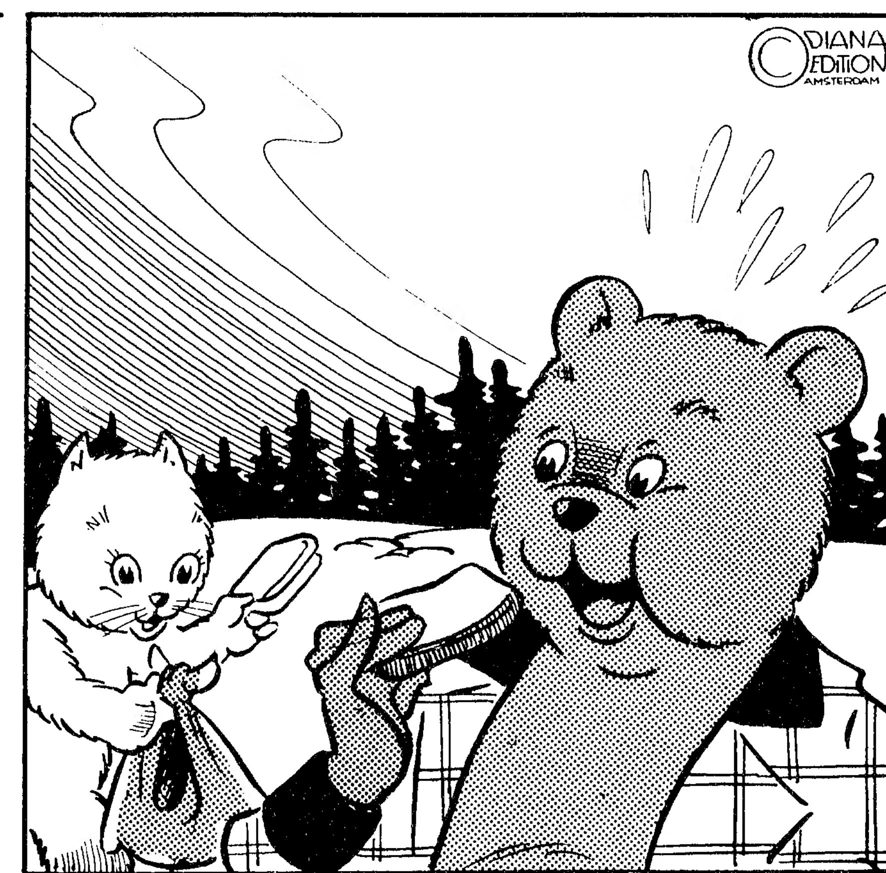
'Alstublieft, commissaris!' zei Tom Poes. 'Hier is de misdadiger! En het is maar goed, dat ik er was, want anders was het raar geloopen!'

Tom Poes vertelde alles, wat hij wist, aan Bulle Bas, die vol verbazing toeluisterde.
'U hebt nu niets anders meer te doen dan den professor mee te nemen naar het bureau,' zei Tom Poes. 'Maar de rest van de bende loopt nog vrij rond. Als ik u was, zou ik daar maar direct achter aan gaan, want ze kunnen nog niet ver weg zijn. Ze zijn nog maar pas tot zichzelf gekomen.' Bulle Bas sprong overeind. 'Goed zoo!' bromde hij. 'Een mooi stukje werk! Hm! kranig gedaan. Waar is de telefoon? Ik zal probeeren of er alweer iemand te bereiken is.'
Dat gelukte al heel gauw, want gelukkig waren de meeste politiemannen zich direct op het bureau gaan melden, toen ze weer tot zichzelf kwamen.
'Onmiddellijk uitrukken en den omtrek hier afzoeken!' bulderde Bulle Bas. 'Vlug! Haast bij!'
En zoo gebeurde het ook. Een uur later raasden de overvalwagens over de wegen en al vlug was de vluchtende bende ontdekt en ingerekend.
'Nu is eindelijk de heele bende compleet!' zei commissaris Bulle Bas, 'bewaak ze goed en zorg, dat die Sikkebok en die Kolibrie niet ontsnappen, Snuf! Hm! Belangrijk, begrepen?'

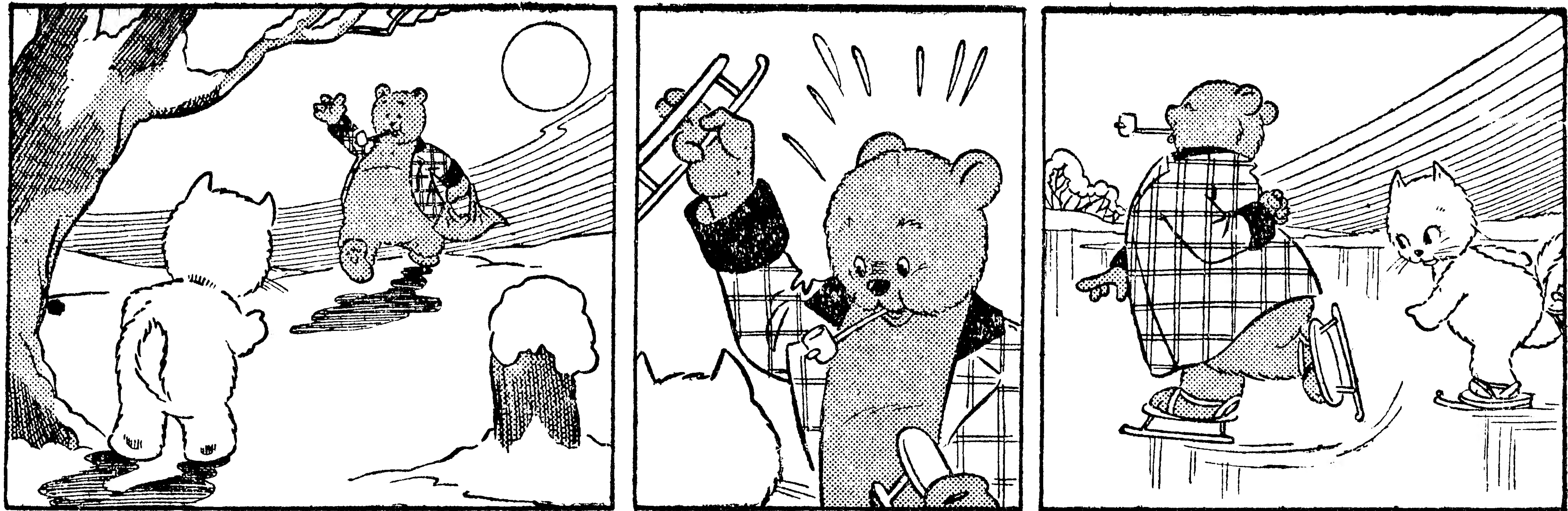

Tom Poes was er stil vandoor gegaan en liet de opgewonden menigte op de open vlakte in de bergen, bij Sickbock's zender achter.
Ik ga weer naar huis, dacht hij bij zichzelf. Ik heb genoeg van dit avontuur en ik verlang naar een beetje slaap. Oef, het was spannend! Maar ik heb het er goed afgebracht, al zeg ik het zelf. Op dat moment zag hij plotseling, bij een kromming van den weg, heer Bommel zitten. Hij zat diep voorover gebogen en achter hem stond de stok waaraan hij zijn geknoopten zakdoek gedragen had. Toen hij Tom Poes zag, sprong hij verrast overeind.
'Wel, jonge vriend!' riep hij. 'Het is lang geleden, dat ik je het laatst zag! Dat doet me plezier! Ik verlang er naar weer eens op avontuur uit te gaan, want je kunt me gelooven of niet, dat stilleven gaat me vervelen! Ik word er slapeloos van! En weet je wat erger is? Ik krijg last van vreemde dingen! Nachtmerries en zoo! En slaapwandelen! Een poosje geleden, een uur of zoo, werd ik wakker, hier aan den kant van den weg! Dat is toch te gek, nietwaar? En weet je, wat ik gedroomd heb? Dat ik een zwerver was en dat ik de wijde wereld introk met een bundeltje over mijn schouder! Nu, ik weet niet hoe jij er over denkt, Tom Poes, maar een Ollie B. Bommel, die als een landlooper over de wegen zwerft, gaat toch te ver, nietwaar? Ik vind, dat het niet te pas komt voor lieden van mijn stand, om zulke dingen te droomen.'
'Hm, ja, dat is een vreemde droom,' zei Tom Poes. 'Maar op het oogenblik heb ik geen zin in nieuwe avonturen, heer Bommel. Ik heb honger. Zit er niets eetbaars in dien geknoopten zakdoek daar achter u?'
'Nu je het zegt,' bromde heer Ollie, 'ik heb ook honger, Tom Poes! Ik heb een gevoel alsof ik werkelijk lang geloopen heb!' Tom Poes maakte het bundeltje open en haalde er drie dikke boterhammen uit. Die aten ze samen op en zoo eindigde ook dit avontuur in een feestmaal, al was het dan ook maar een kleine, en al wist heer Bommel er niets van.

Tom Poes op reis

Het verhaal van 'De rare uitvinding', MV-8, eindigde in de kranten met aflevering 224 en wel op 27 januari 1942.
Op 28 januari verscheen een speciale aflevering, getiteld 'Tom Poes op reis', MV-8a, waarin de lezer werd medegedeeld, dat de serie van Tom Poes onderbroken werd, totdat de 33-steden-tocht was volbracht.
Marten Toonder haakte met deze aflevering in op de actualiteit van de 3e elfstedentocht met 5000 deelnemers, welke op 22 januari van dat jaar werd volbracht. Winnaar werd Sietze de Groot uit Weidum.
Op 6 februari 1942 was Tom Poes terug en begon met aflevering 225 het verhaal 'Het eiland van Grim, Gram en Grom', MV-9.

Het was een mooie wintermorgen en Tom Poes was al vroeg opgestaan. Hij vond, dat er weer eens een avontuur beleefd moest worden, en hij liep in de richting van Slot Bommelsteyn.
Tom Poes had nog niet ver geloopen of hij kwam heer Bommel tegen, die hem met groote stappen te gemoet kwam.
'Wel,' zei Tom Poes, 'waar gaat u zoo vroeg naar toe, heer Bommel?'
'Goedenmorgen, jonge vriend,' zei heer Bommel. 'Ik was op weg naar jou toe en ik zal je eens laten zien waarom!'
Ollie B. Bommel haalde omslachtig twee schaatsen uit een geknoopten zakdoek te voorschijn.
'Schaatsen?' vroeg Tom Poes verbaasd.
'Juist!' sprak heer Bommel. 'Schaatsen! Heb je de laatste dagen de krant niet gelezen? Er is toch een elfsteden-tocht of zooiets gemaakt? En nu heb ik een plan! Wij gaan samen een 33-steden-tocht maken... hè, wat zeg je daarvan? Dat is nog eens iets anders! Een Bommeltocht met een Ollie-medaille! Daar zal over gepraat worden!'
'Hm,' zei Tom Poes, 'dat is misschien zoo gek nog niet. Maar... dan kunnen we geen avontuur beleven, heer Ollie, en dan komen we ook niet in de krant! En wat zullen de menschen dan wel denken?'
'Dat kan zoo lang niet duren, jonge vriend,' zei heer Bommel. 'Die 33-steden-tocht hebben we gauw genoeg volbracht en dan gaan we natuurlijk direct weer op avontuur, zoo zeker als mijn naam Ollie B. Bommel is!'
'Goed dan,' zei Tom Poes. Hij haalde een paar schaatsen, die hij nog op zolder had liggen, en toen ze allebei ondergebonden hadden, zwierden ze weg.
'Zeg, heer Bommel,' zei Tom Poes, 'dat zie ik nu ineens, maar wat hebt u vreemde schaatsen aan!'
'Die heb ik laten maken vriend,' zei Ollie vergenoegd. 'Ik heb eerst overal geprobeerd een paar goede te krijgen, maar ze hadden alleen maar oude, Friesche schaatsen. Nou, en dat is niets voor een Ollie B. Bommel! Zeg nu zelf, Tom Poes! Ik moet nieuwe schaatsen hebben, dat spreekt!'

In deze serie verschijnen:

MV 8 *De rare uitvinding* / MV 14 *Het land van de blikken mannen*

MV 9 *Het eiland van Grim, Gram en Grom* / MV 13 *De laatste Markies van Carabas*

MV 10 *De zieke hertog* / MV 21 *De Superfilm-onderneming*

Deze deeltjes zijn geautoriseerde uitgaven, waarbij rechtstreeks van de oorspronkelijke tekeningen werd gereproduceerd. De teksten werden aan de hand van de krantenstrips opnieuw gezet. Volgende deeltjes in voorbereiding.